

Giới thiệu Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch

Có ai xui xẻo như cô không? Chỉ vì trượt chân ngã xuống núi mất đi trí nhớ lại bị một tổng tài phúc hắc bắt mang cô về biệt thự điều tra. không những thế lại xé quần áo của cô để tìm kiếm camera mini gì đó!

"Muốn chạy, trước hết phải thực hiện nốt nhiệm vụ cuối cùng!"

Cô càng không ngờ đến, nhiệm vụ cuối cùng của mình chính là sinh con.

"Tôi muốn ăn kem ly Italy" Gia Ý chu môi đỏ lên, sờ sờ bụng.

"Mới hơn nửa đêm, không có kem ly, ăn đại chuối trước." Ánh mắt người nào đó nóng rực.

"Không phải là tôi ăn, là con trai anh muốn ăn." Gia Ý làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Mất trí nhớ

Editor: Song Thy

Đau,đau

Giờ tay thấy năm ngón tay đều nhem nhuột, một thân thể ướt át dính đầy bùn đất mờ to mắt, bò dậy quan sát xung quanh.

Đây là nơi nào?

Khi thấy rõ cảnh vật xung quanh, cô gái che cái miệng nhỏ nhắn mềm mại như cánh hoa anh đào lại, kêu lên một tiếng.

Rừng cây, nham thạch, núi, có vẻ âm trầm đáng sợ.

Tại sao cô lại ở cái nơi quỷ quái này?

Cô.....Cô là ai?

Đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không nhớ nổi, cố gắng dùng sức liền dừng lại, rất đau!

Cô chống cánh tay đứng lên, cánh tay truyền đến một trận đau nhức, lòng bàn tay, đầu gối và mắt cá chân đều bị trầy xước, sờ sờ mặt, bàn tay có máu, hình như mặt cũng đã trầy xước.

Mặc kệ như thế nào, trước tiên phải ra ngoài thật nhanh. Nhìn sơ qua, trời sắp tối!

Cô hít một hơi thật sâu, kim nén đau đớn, men theo đường nhỏ, dùng hết sức đi đến nơi có ánh sáng.

Sắc trời càng ngày càng đen, sức lực sắp cạn kiệt rồi, nhưng đáng chết các bức tường trong hang động này hình như đều giống nhau.

Rốt cuộc, phía trước cũng xuất hiện tiếng bước chân và tiếng người.

Bằng chút sức lực cuối cùng, cô hướng nơi có ánh sáng mà chạy tới, yếu ớt la lên: "Cứu, cứu mạng...."

Còn chưa kêu ra tiếng, một con chó săn to lớn đột nhiên nhào nhào đến, sủa to.

Cô giật mình, hoảng sợ, mất hết sức lực, ngã xuống.

"Mike!" Âm thanh trầm thấp, tràn đầy sức hút lại hơi mang vẻ lười nhác từ phía sau đám người truyền đến.

Chó săn tức khắc lui ra phía sau vài bước, như là người nô lệ tuân theo vua của mình.

"Cứu tôi.....Làm ơn,cứu tôi ra ngoài" Cô nhìn chó săn, không dám lên tiếng.

Người đàn ông mặc quần áo xa xỉ, mang về anh tuần bát phẩm bước đến, trong tay cầm khẩu súng săn quý báu của Mỹ, còn có hai người cầm dây xích buộc chó săn loại nhập khẩu, thấy rõ cảnh tượng trước mặt, tất cả đều ngẩn ra.

Thành phố C giàu có bậc nhất, chuyên gia mở ra các khu săn thú dành cho các đại gia, làm sao lại có một cô gái từ trên trời rơi xuống?

Cô gái quỳ rạp trên mặt đất, mặc một cái áo chiffon ngắn tay màu trắng và một chiếc quần jean ngắn, lộ ra các vết trầy da trên cánh tay và cẳng chân, cả người đầy bùn đất, dơ nhem nhuốc, tóc dài che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, xem không rõ dung mạo, nhìn rất kinh tởm.

Một người đàn ông khoảng hai mươi tuổi, là một mỹ nam có diện mạo anh tuấn bát phẩm giống người mẫu trên tạp chí và weibo, tiến lên đỡ cô dậy, hỏi: "Tại sao cô lại ở khu vực săn bắn?"

Chỗ này là khu vực săn bắn? Cô hoảng hốt.

"Cô nói gì?" Âm thanh trầm thấp có sức hút lại lần nữa vang lên, lần này mang theo vẻ khinh miệt, cùng với từng bước chân, thông thả bước đến.

Giọng nói của người đàn ông vừa thốt ra, khiến những người khác tự khắc mà ngậm miệng lại.

Cô ngẩng đầu lên, thấy một người đàn ông trẻ tuổi đứng trước mặt, dáng người anh ta cao ngạo trên người mặc một bộ quần áo nhập khẩu từ Mỹ, không có một điểm nào mập mạp, bả vai rộng lớn, vòng eo gầy nhưng rắn chắc, ngũ quan anh tuấn, đặc biệt là đôi mắt, tuấn mỹ nhưng có chút sắc bén lạnh khốc, giống như chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu người khác, lúc này tràn ngập cảm giác xen lẫn với nhau.

"Tôi .... Tôi nói gì..." Cô thu hồi tâm tình kinh diễm ở người đàn ông trước mặt, đầu lại bắt đầu đau, "Tôi không biết... Tôi vừa tỉnh đã ở phía dưới vách núi bên kia..."

Bỗng nhiên, trong đầu hiện lên một ít hình ảnh, tuy rằng đứt quãng, cô vẫn thấy được một ít ký ức nho nhỏ, giống như có người kêu bên tai: "Gia Ý... Gia Ý..."

Chẳng lẽ là tên của mình? Cô không xác định được là có phải hay không nhưng mà vẫn từ từ nói ra "Tôi, hình như tên là Gia Ý."

Mỹ nam anh tuấn có chút thương hoa tiếc ngọc, khuyên nhủ: "Không cần dọa đến cô ấy..."

Nhìn trang phục của cô, không có khả năng tiến vào khu vực săn bắn dành cho khách quý, toàn bộ khu săn thú Hoàng Long, không phải là hội viên căn bản không có khả năng tiến vào.

Trừ khi là trộm trà trộn vào.

Trộm trà trộn vào chỉ vì nguyên nhân là có nhiều đại gia ra vào khu săn thú, không còn nguyên nhân nào khác.

Hoắc Chấn Dương cười lạnh: "Đem cô ta mang về biệt thự, lục soát người, xem có thiết bị chụp lén cùng nghe trộm hay không?"

Tuy rằng hiện tại đầu óc cô trống rỗng cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng không có nghĩa cô nguyện ý bị mấy người đàn ông trước mặt mang đi.

Đặc biệt người đàn ông ở giữa thoát nhìn là nguy hiểm nhất!

Ai biết sẽ bị đưa tới nơi nào?

Gia Ý lui ra phía sau một bước, xoay người muốn chạy, một trận gió lạnh thoáng qua, sau đó cổ chân tê dần, thân hình xơ xác, ngã xuống đất.

Sau lưng Hoắc Chấn Dương một tay đem cô ôm vào lòng ngực, chặn ngang bẻ lên, lập tức hướng biệt thự bên cạnh khu vực săn bắn đi đến.

Mặt khác hai cậu ấm mặt nhìn nhau.

Tiết Cảnh Xuyên đi một bên nói: "Hoắc thiếu, nói không chừng không phải paparazzi đâu?"

"Hiện giờ paparazzi có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào, cậu đã quên mấy tháng trước paparazzi đi theo chúng ta sao, giả trang để lừa, giả trang thành nhân viên chuyên phát nhanh, tất cả đều giả trang! Tiết đại minh tinh, cậu không kéo bức màn bức màn chiếu sau khi tắm, đến nay vẫn ngu ngốc, mới xảy ra gần đây, đã không nhớ rõ! Nhưng tôi không muốn giống kết cục của cậu! Tốt nhất vẫn là nên đề phòng." Hoắc Chấn Dương khịt mũi coi thường.

Tiết Cảnh Xuyên thề lười không nói thêm lời nào nữa.

Khu săn thú Hoàng Long Sơn bên cạnh là biệt thự sản nghiệp của Hoắc thị, cũng là nơi mà Hoắc Chấn Dương và một đám bạn bè đều là công tử nhà giàu đến để nghỉ ngơi.

Nơi này cách xa nội thành, bởi vì có núi có sông, sân golf, bể bơi, phương tiện thật tốt, không khí mát mẻ không ô nhiễm, cũng là nơi giải trí đứng nhất của G thị.

Hoắc Chấn Dương ôm Gia Ý vào biệt thự của mình.

La Quân Gia cùng bảo mẫu là vú Lý thấy anh ôm một cô gái đang hôn mê trở về liền hoảng sợ.

“Thiếu gia, đây là...” La Quân Gia kinh ngạc.

Cô gái trong ngực thiếu gia quần áo trên người nhem nhuốc, còn có chút rách nát, thân mình cuộn thành một cuộn, bị bắt ở trong lòng ngực của Hoắc Chấn Dương, hình như là bị thương, một đầu tóc đen nhánh từ tay của Hoắc Chấn Dương xõa xuống dưới, tuy rằng che khuất nửa khuôn mặt, nhưng nửa khuôn mặt còn lại đều là vết máu do trầy xước, nhìn qua có chút đáng sợ!

Hoắc Chấn Dương không dừng lại, xoay người hướng về phía cầu thang đi lên.

Vú Lý chạy qua lôi kéo lão La “Có thể là bạn gái của thiếu gia đó! Đừng hỏi!”

Tập đoàn Hoắc thị, là tập đoàn tổng hợp đứng đầu cả nước, sản nghiệp cùng nhãn hiệu trải rộng toàn cầu, tài phú ở quốc hội xếp hạng thứ ba, ở thị trường thương nghiệp quan hệ rộng rãi khí thế bức người, mà con cả của Hoắc thị, CEO của tập đoàn, còn chưa kết hôn Hoắc Chấn Dương được các báo chí lớn nhỏ bám theo như đàn vịt, tranh nhau tìm kiếm mọi móc thông tin.

Những cô gái xung quanh thiếu gia, không phải nữ minh tinh quyền rũ, cũng là chính khách tiểu thư trang nhã, hoặc là thiên kim thương giới diễm lệ, còn cô gái này thoát nhìn đáng vẻ nhỏ nhắn chỉ khoảng mười bảy mười tám, hơn nữa còn bị thương thành cái dạng này.

Bây giờ thiếu gia lại thích loại con gái này?

Hoắc Chấn Dương lên lầu, nhú mồm nhìn nữ cô trước mặt, thoát nhìn yếu đuối mỏng manh, cư nhiên còn rất trầm

Đá văng cửa, hần bước vào, đem người ném trên chiếc giường lớn king-size, có chút nóng, nâng lên ngón tay thon dài, mở một nút áo, buông lỏng vạt áo.

Gia Ý bị ném đến xương cốt đều rã rời, tỉnh lại.

Thấy nam nhân trước mặt cởi áo, lộ ra làn da màu đồng khỏe mạnh, trên mặt còn vài tia hăm ý, càng tăng thêm vẻ cương dương khí, Gia Ý trừng lớn mắt “Anh muốn làm gì...”

Như vậy là quá xui xẻo đi! Liên tính không nhớ bất cứ cái gì, còn ở trong núi gặp gỡ thổ phỉ?

Như thế nào liền bắt người trở về?

“Tôi còn không biết paparazzi cô muốn làm cái gì?” Hoắc Chấn Dương cười nhạo khoé môi cong lên, thân hình phủ xuống, hai tay chống ở trên giường, đem Gia Ý giam cầm bên trong.

Khuôn mặt tuấn tú chậm rãi tới gần, cách đôi môi đỏ đang run rẩy của cô gái không đến 2cm, giọng điệu khinh thường: “Camera mini giấu ở đâu?”

Cái gì camera?

Gia Ý liều mạng hướng kêu: “Tôi muốn gọi người...!”

Thật là không thấy quan tài không đổ lệ! Hoắc Chấn Dương thấy cô không thừa nhận, sắc mặt biến đổi, bàn tay to đánh úp lại, giữ chặt Gia Ý, muốn lục soát toàn bộ cho rõ ràng!

-Editor mới,có gì sai soát xin cứ góp ý-

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiêu Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Soát người

Editor: Song Thy

Gia Ý phản xạ có điều kiện che lại ngực, hét lên một tiếng: “Luu mạnh! Hồn đản ____”

Đáng chết! Tròng mắt Hoắc Chấn Dương trừng lên.

Anh là luu mạnh, anh chỉ mới vừa đến gần tiểu nha đầu này! Cô tưởng mình là ai a?

Lòng anh ổn định lại, rồi tiếp tục soát người!

Không có!

Trên người cô căn bản không có bất cứ đồ vật gì nghe trộm hoặc thiết bị nghe trộm, thiết bị chụp ảnh.

Thắt lưng thấp, quần jean mỏng, cũng không có khả năng là nơi cất giấu đồ vật.

“Tôi nói không có rồi, tôi không phải paparazzi, tôi không có theo dõi các người cũng không có chụp lén các người. ....” Gia Ý mặt tức đến đỏ bừng.

Lần đầu tiên cô gặp mặt người đàn ông này, tuy rằng tạm thời cô không nhớ rõ thân phận của mình, nhưng cô biết mình cũng không thể tùy tiện quan hệ cùng người đàn ông xa lạ!

Bỗng nhiên, trong lòng truyền tới một trận khó thở, cái mũi trắng nõn từng trận chua xót, môi hồng nhuận run rẩy, hốc mắt đã trợn ướt.

Khóc? Đây là khổ nhục kế của cô, muốn làm cho chính mình trở nên đáng thương?

Ánh mắt Hoắc Chấn Dương không thay đổi, cũng không bởi vậy mà dừng động tác lại, càng không thương hoa tiếc ngọc, bàn tay to vừa nhấc, vén mái tóc đẹp của cô rồi tung, khuôn mặt tuấn tú tiến gần, hướng mặt về phía sau lỗ tai cô mà nhìn, lại muốn cởi giày, coi xem bên trong giày có hay không.

“Anh___dừng tay!” Gia Ý ngồi dậy, giờ cánh tay bị thương lên xô đẩy ngăn cản, lại như không ảnh hưởng gì đến anh.

Đôi giày chơi bóng màu trắng bị cởi ra, vớ cũng bị lột xuống. ....

Giày, không có.

Vớ, không có.

Thật sự không có. Chẳng lẽ thật sự không phải paparazzi?

Hoắc Chấn Dương nhẹ buông tay, ném cô gái bởi vì gây dựa mà mệt đến thở phì phò xuống, từ trên giường đứng lên, suy tư nhìn cô.

“Cô thật sự không phải paparazzi? Vậy tại sao cô lại ở khu sân thú? Lại còn ở khu có nhiều dã thú nhất?” Hoắc Chấn Dương nói từng câu từng chữ, ngữ khí đã khá hơn một chút, nhưng vẫn lạnh như băng duy trì khoảng cách, giống một thợ săn lạnh khốc vô tình đối với con mồi không có nửa điểm thương hại.

Gia Ý nén nước mắt và sự tức giận: “Tôi đã nói từ sớm, tôi vừa tỉnh lại liền phát hiện mình nằm ở nơi đó, cái gì cũng không nhớ rõ, tôi không phải là paparazzi, là anh hoàn toàn không tin tôi, nghe chưa xong liền...” Vừa nói, vừa đem áo thun mặc nhanh lên người.

Nhưng quần áo phía trước đã sớm rách, nay lại bị anh ta lôi kéo, đa số đều rách thành mảnh nhỏ, làm sao còn che được?

Như ẩn như hiện, ngược lại càng khiến cô tăng thêm vài phần quyến rũ, cô cắn môi, chỉ nghĩ phản ứng nhanh lên thoát khỏi nơi khiến mình chật vật này, quần áo cũng bị phá thành như vậy, càng muốn thoát khỏi đây!

Không tin? Từ khi vào tập đoàn Hoắc thị, ở trong thương giới và chính giới, hẳn đã sớm vỡ cái thứ tin tưởng đó đi rồi, nay lại nghe cô nói thế môi bắt giác cong lên.

Cười? Cưng nhiên còn cười? Gia Ý nổi giận, người đàn ông trước mắt này không có đạo đức pháp luật, không quan tâm đến cảm nhận của người khác, chỉ thích làm theo ý mình, muốn làm gì thì làm sao?

“Được rồi, nếu không phải paparazzi thì cứ đi đi.” Hoắc Chấn Dương giờ tay ra, chỉ về hướng cửa phòng, không có chút nào áy náy đối với hành động vừa rồi của mình, không có một chút ý muốn xin lỗi.

Cô gái trên giường giống như con mèo nhỏ bị hiếp đáp, đôi mắt sáng lấp lánh trừng lớn, khuôn mặt đỏ bừng bước xuống giường, đem giày nhặt lại, đi chân trần hướng cửa phòng ngủ cổ điển khắc hoa buri chạy tới.

“Bùm” một tiếng! Là tiếng cơ thể va chạm vào thảm.

Hoắc Chấn Dương cho đi, Gia Ý chạy một mạch, cơ thể chống đỡ hết nổi, té xỉu.

Cô gái này, là làm từ đậu hủ?

Hoắc Chấn Dương nhú nhú mi, lại đi qua, cúi người xuống, bế Gia Ý lên.

Nhìn cô gái trong lòng ngực, đôi má phồng nộn, đôi môi đỏ nhạt và đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, vừa rồi vẫn là con mèo khó thuần phục, hiện tại lại biến thành một chú mèo con quật cường.

“La Quán Gia! Vú Lý!” Hoắc Chấn Dương cao giọng kêu lên.

Cửa phòng leng keng một tiếng, lập tức mở ra.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Chấn Dương căn thẳng, mày rậm cũng nhặng lại một chút.

Hai người cư nhiên vẫn luôn ở ngoài cửa phòng ngủ nghe lén!

La Quân Gia cùng vũ Lý ngưng ngừng cười một chút, lại nhìn đến cô gái lại đã té xỉu lần thứ 2 này, cười không nổi, chạy nhanh về lên trước.

Hai người chính là không yên tâm cho cô gái xa lạ mà thiếu gia mang về nên mới nhìn chăm chăm, không nghĩ tới quả nhiên đã có chuyện xảy ra, vừa rồi nghe được ở bên trong phòng có tiếng đánh tránh và tiếng kêu, làm cho bọn họ thật sự sợ hãi.

Vũ Lý ôm Gia Ý đỡ tới trên sofa Italy, cho cô nằm xuống, lại nhỏ vài giọt nước, cuối cùng mí mắt đã mở to một chút nhưng vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

“La Quân Gia, ông và vũ Lý mau mang cô ta đi.” Hoắc Chấn Dương vén tay áo lên, ra lệnh.

“Mang đi? Mang đến đâu?” La Quân Gia kinh ngạc “Vị tiểu thư này hiện đang ở đâu?”

“Tùy” Hoắc Chấn Dương suy xét hạ lệnh, “Mau đưa đến cửa của khu vực săn bắn Hoàng Long Sơn đi.”

Hiện giờ đang là buổi tối, lại đem một cô gái quần áo không được đàng hoàng bỏ ở vùng ngoại thành, để cô tự đi trở về nội thành? Nhiều nguy hiểm a.

La Quân Gia tắc lưỡi.

Giọng nói của Vũ Lý truyền tới: “Thiếu gia, vị tiểu thư này đang phát sốt.”

Hoắc Chấn Dương nhìn qua, cô gái nghiêng nghiêng dựa trên vai Vũ Lý, thân thể hết sức suy yếu, mắt hé lộ ra một khe hở, lông mi vô lực mà rũ xuống, sắc mặt tái nhợt, trên trán mồ hôi trong suốt.

Hoắc Chấn Dương nhún vai: “Vậy thì thế nào? Tôi và cô ta không quen biết?” Dứt lời, tăng thêm ngữ khí: “Mang đến công lớn.”

Chỉ cần xác định không phải paparazzi là được.

La Quân Gia vội khuyên nhủ: “Thiếu gia, không bằng ngày mai rồi nói sau, vị tiểu thư này đang bị bệnh, còn bị thương, ý thức không rõ ràng, đường ở vùng ngoại thành vào buổi tối cũng tương đối khó đi, một người đi, khẳng định trên đường sẽ xảy ra chuyện, lỡ như giữa đường vị tiểu thư này lại hôn mê hoặc gặp lưu manh ở trên đường, phải đến cục cảnh sát, tin tức sẽ bị truyền thông và phóng viên điều tra, nhất định có thể tra ra được là ở khu săn thú Hoàng Long Sơn, nói không chừng còn tra ra được cô ấy từng bị ngài mang về biệt thự, sẽ dẫn thêm phiền phức đến cho ngài, đối với danh tiếng của Hoắc thị càng không tốt.”

“Đừng vậy, Thiếu gia, nhất là bị ông chủ biết được, lại càng thêm phiền toái” Vũ Lý nhìn cô gái đáng thương, thật sự không đành lòng, cũng thêm vào một câu.

Hoắc Chấn Dương trầm tư, phóng viên tới sẽ bị ông giáo huấn, lỡ tai mà nghe được chuyện này, lần này bọn họ đến khu săn thú Hoàng Long Sơn nghỉ ngơi mấy ngày, cũng là gạt người, nếu truyền đến tai của ông, sẽ rất đau đầu.

Trầm mặc trong chốc lát, Hoắc Chấn Dương đi về hướng phía cửa.

Vũ Lý biết thiếu gia đã đồng ý rồi, liền cùng lão La đỡ Gia Ý đến phòng khách của lầu hai.

Ngày hôm sau, mới tờ mờ sáng, Gia Ý liền dậy.

Đầu còn hơi đau, bất quá đã nhẹ hơn hôm qua.

Cô ngồi trên giường trong chốc lát, mới chậm rãi nhớ lại sự việc ngày hôm qua, mình bị một người cực kì biến thái bắt về biệt thự, đến khi chuẩn bị rời đi thì _____ hôn mê!

Vừa cúi đầu xuống liền thấy, quần áo trên người đã bị thay đổi.

Là một cái áo thun xa hoa của đàn ông, còn nhàn nhạt tỏa ra mùi nước hoa vị Cologne, thực to rộng, phồng phình mà khoác lên người.

Cô cắn cắn môi, thôi xong, sẽ không phải là cái người lưu manh biến thái kia rồi chứ?

Cô nhảy xuống giường, tìm giày của mình.

Đúng lúc này, cửa “kèo kẹt” một tiếng, mờ, có người bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sung: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Không biết xấu hổ

Editor: Song Thy

Đi vào, là một phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, ăn mặc sạch sẽ, gương mặt hiền từ, bụng cái khay bạc, trên khay là đồ ăn nóng hôi hổi.

Có sữa bò, chân giò hun khói, sandwich, trứng ốp la và cam đã được cắt thành miếng nhỏ.

Mùi thơm bay bốn phía.

Bụng Gia Ý kêu lên, làm cô có chút ngượng ngùng.

Thấy Gia Ý tỉnh, Vũ Lý cao hứng đi đến, sờ lên trán cô, thấy con sốt đã lui xuống, cười nói: “Tôi ăn cơm sáng đi.”

“Bà là.....” Gia Ý nuốt nuốt nước miếng.

“Tôi họ Lý, là bảo mẫu của biệt thự này, chuyên gia phụ trách thức ăn hàng ngày cho thiếu gia, cô kêu tôi là Vũ Lý thì tốt rồi. Ngày hôm qua sau khi cô ngất xỉu, đều là tôi tắm rửa và cho cô uống thuốc.”

Ngày hôm qua Vũ Lý hỏi Hoắc Chấn Dương về chuyện của Gia Ý, mới biết được, cô ấy bị thiếu gia tưởng là paparazzi nên bị bắt về biệt thự, đầu óc mơ hồ, không nhớ được chuyện gì.

Gia Ý thở dài nhẹ nhõm, may mắn quần áo không phải bị người đàn ông thay, mũi chân chạm đất, muốn rời khỏi, còn chưa đứng vững, một trận đau nhức truyền tới, loạng choạng không vững.

“Gia Ý tiểu thư, cô làm gì vậy?” Vũ Lý thấy cô giống như muốn đi, có chút gấp: “Cô bị ngất xỉu nhiều lần, lại vừa mới hạ sốt, thiếu gia nói cô cũng không nhớ rõ mình đang ở đâu, bây giờ đi ra ngoài sẽ không biết đi đâu, trước hết hãy dưỡng bệnh cho tốt đã.”

Gia Ý thấy ánh mắt của Vũ Lý từ ái không dối trá, trong lòng liền trở nên ấm áp.

Cuối đầu nhìn thấy, cánh tay và chân đều được băng bó, phát ra mùi thuốc nhàn nhạt.

“Cảm ơn Vũ Lý, nhưng mà.....Tôi lại không quen biết thiếu gia của các người, ở đây không tiện.” Gia Ý ngập ngừng một chút, điều quan trọng nhất còn chưa nói, người đàn ông kia tính tình quá tàn bạo, lại có chút biến thái, động một chút liền xé quần áo, cô không thể vương vào được.

Vũ Lý hiểu được sự băn khoăn của Gia Ý, giải thích: “Gia Ý tiểu thư cũng đừng trách thiếu gia, thiếu gia là tổng tài của tập đoàn Hoắc thị, nên luôn bị phóng viên chú ý và quấy rầy, vào khoảng thời gian trước, còn bởi vì có một paparazzi theo dõi, mà để lộ thông tin thương nghiệp, đem tố cáo cho tòa án, cho nên thiếu gia mới phải làm như vậy.”

Tập đoàn Hoắc thị.....Tên này, giống như đã từng nghe qua ở nơi nào?

Thật sự nghĩ không ra.

Hắn là một công ty rất lớn, trước khi mất trí nhớ đã nghe qua, nên bây giờ mới sót lại chút ấn tượng.

Gia Ý thu hồi hồi ức, nhỏ giọng: “Nhưng mà.....”

Vũ Lý nhìn Gia Ý, tuy rằng trên mặt có vài vết trầy da, tạm thời dung mạo bị phá hủy, lại là từ trên trời rớt xuống, không biết xuất thân từ đâu, cũng rất lịch sự, đâu có giống người không có giáo dục.

Vũ Lý nâng tay Gia Ý lên: “Ít nhất hôm nay hãy ở đây, chờ bệnh tốt một chút lại nói. Cô yên tâm, sáng nay thiếu gia đã vào công ty ở nội thành xử lý công việc, hôm nay sẽ không trở về.”

Kỳ thật cô cũng có chút do dự, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, mơ hồ nhớ nếu như có người đến, làm sao có thể tìm được người nhà của mình?

Trên người cô một đồng tiền cũng không có.

Tìm không thấy người nhà, thì phải ngủ đường cái sao?

Huống hồ thân thể cô còn rất suy yếu.

Nghe Vũ Lý nói Hoắc Chấn Dương hôm nay sẽ không về, Gia Ý rốt cuộc gật gật đầu.

Ăn cơm sáng, Vũ Lý mang một cái váy của mình đưa cho Gia Ý, kêu cô thay, nói: “Biệt thự không có đồ dùng nữ, tài xế tiểu Hân đã chở lão La ra nội thành mua rồi, cô cũng không thể lúc nào cũng mặc quần áo của thiếu gia, trước tiên mặc đồ cái này, tôi đã lớn tuổi, quần áo nhất định không hợp với cô, Gia Ý tiểu thư đừng chê trách.”

Vũ Lý đã cố gắng tìm trong đồng quần áo của chính mình một bộ tương đối trẻ, Gia Ý cảm lấy, nói lời cảm ơn, đi thay.

Ăn xong bữa sáng, bụng cô đã no căng, uống thuốc xong, lại buồn ngủ, nên trở lại phòng dành cho khách ngủ tiếp.

Khi tỉnh dậy, trời đã tối đen.

Gia Ý cảm giác thân thể thoải mái hơn buổi sáng rất nhiều, đầu cũng không còn đau, xuống giường đẩy cửa sổ ra, hít thở bầu không khí mát mẻ một lúc.

Ngoài cửa sổ là một thảm cỏ được chăm sóc cẩn kẽ, nhìn rất đẹp mắt, từ cửa lớn nhìn ra xa có thể tập thoảnh thấy được khu sân bắn Hoàng Long Sơn.

Nghe Vũ Lý nói, khu sân bắn Hoàng Long Sơn cũng là sân nghiệp của Hoắc thị.

Mười năm trước, khu đất ở Hoàng Long Sơn được Hoắc thị thu mua, khai phá thành khu sân bắn số một đất nước, không phải thu hút hội viên cấp bậc đại gia, cũng chính là khách hàng có tiếng, hoặc là đế vương đế hậu trong giới giải trí, hội phí một năm ở đây có thể mua hai ba cái công ty nhỏ.

Nơi này là thiên đường trong nước, nơi để các đại gia công tử khoe khoang sự giàu có.

Khó trách Hoắc Chấn Dương hoài nghi thân phận của cô. Cô ăn mặc như vậy làm sao mà giống hội viên được?

Tùy tiện mặc trang phục của một người hội viên, hoặc sử dụng một cây súng săn, chính là mấy năm tiền lương của một người bình thường?

“Gia Ý tiểu thư, xuống ăn cơm.” Vũ Lý kêu to một tiếng, chắn ngang suy nghĩ của Gia Ý.

Gia Ý đi xuống lầu, chỉ thấy phòng khách treo đèn thủy tinh, trên bàn cơm chiều đã được dọn lên.

Trên bàn đủ loại đồ ăn Trung Quốc, chay mặn phối hợp, nước canh cũng có, Gia Ý có chút ngượng ngùng.

Vũ Lý là thiệt tình thích đứa nhỏ này, lại vì việc làm của thiếu gia nên muốn đèn bù cho cô, cười kêu cô ngồi xuống.

Hai người vừa ngồi ăn một lát, thì có tiếng bước chân từ ngoài phòng khách truyền đến.

Gia Ý tưởng La Quân Gia vào, định tiến lên chào hỏi, lại nghe được âm thanh của La Quân Gia từ cửa truyền đến.

“Tuồng tiểu thư, hôm nay thật sự thiếu gia không có ở đây, người đã về thành phố rồi.”

“Ông đừng gạt tôi, tôi biết mấy ngày nay Chấn Dương ở biệt thự Hoàng Long Sơn, cho tôi đi vào.....Làm sao, ngay cả mặt của Chấn Dương tôi cũng không được thấy sao?”

Là giọng nói của một cô gái trẻ, còn có giọng nói của La Quân Gia ra.

Tiếng giày cao gót thanh thúy đang dần dần tới gần, thân hình của một cô gái xuất hiện trong tầm mắt của Gia Ý.

Cô gái khoảng hai mươi bốn tuổi, vừa thấy chính là ăn mặc quá hấp dẫn, mặc một bộ âu phục màu xanh, cổ áo có ý kéo xuống nửa tắc, lộ ra khe ngực sâu, dưới chân mang đôi giày cao mười mấy cm, làm nổi bật dáng người cao gầy thon thả.

Đầu tóc tinh xảo được cuốn nghiêng qua một bên, có vẻ phong tình vạn chủng, đôi mắt tinh xảo, môi tô son đỏ, phác họa lên một ngũ quan không chê vào đâu được.

Diễm quang cả người bắn bốn phía, mặt mày thì lại có chút hùng hổ dọa người.

Thấy trên bàn ăn có một cô gái, liền lấp bắp kinh hãi, lập tức lạnh xuống: “Cô là ai?”

Ánh mắt của cô gái này là hận không thể đem Gia Ý ăn tươi nuốt sống, còn chưa kịp mở miệng, Vũ Lý đã đứng lên, nhưng mà không trách móc: “Lão La đã nói thiếu gia không ở đây, hiện tại Tuồng tiểu thư đã thấy rồi.”

Tuồng Mỹ Nghi không nói chuyện, chỉ chăm chăm nhìn vào Gia Ý, trong đáy mắt sâu càng lạnh lẽo, giờ tay chỉ vào Gia Ý: “Cho nên, mấy hôm nay thiếu gia của các người là ở bên cạnh cô gái này?”

La Quân Gia nói: “Tuồng tiểu thư, trời đã không còn sớm, để tôi lấy xe đưa cô về. Xem báo chí, mấy ngày nay không phải cô đang quay một bộ phim sao? Đừng chậm trễ.”

Tuồng Mỹ Nghi hừ lạnh một tiếng, hất tay La Quân Gia ra, bắt đầu đánh giá Gia Ý.

Gia Ý mặc một cái váy dành cho người già và trung niên, giống cái đồ nhà quê, trên mặt có vài vết sẹo, còn sợ hãi rụt rè, thật không nhìn ra có chỗ nào có thể so với cô!

Tường Mỹ Nghi châm biếm: “Chấn Dương gần đây làm sao vậy? Khẩu vị kém như thế? Thích loại con gái này? So với trợ lý và bảo mẫu bên người tôi cũng không bằng!”

“Tuồng tiểu thư, vị tiểu thư này chỉ là khách của thiếu gia...” Vũ Lý giải thích.

Càng giải thích thì càng giống che giấu. Hoắc Chấn Dương có bao giờ mang phụ nữ đến biệt thự tư nhân Hoàng Long Sơn!

Tường Mỹ Nghi càng ghen ghét, miệng không lưu tình: “Ánh mắt Chấn Dương sẽ không kém như vậy, nhất định do cô ta không chịu đi? Cũng không biết cô dùng thủ đoạn ghê tởm gì! Bây giờ cô ta, đúng thật có mẹ sinh ra, mà không có mẹ dạy dỗ, đồ không biết xấu hổ!”

Vũ Lý cùng La Quân Gia nhìn nhau một cái, định tới kéo Gia Ý lại, tránh cho cô lại bị Tường tiểu thư tiếp tục nhục nhã, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói kiên cường của Gia Ý truyền đến: “Loại người như thế nào mới là không biết xấu hổ, không được sự đồng ý của chủ nhà đã tự ý xông vào biệt thự của người khác.”

Nhìn Gia Ý giống như con thỏ trắng hiền lành, không ngờ lại phản kích lại Tường Mỹ Nghi.

Tường Mỹ Nghi sợ ngây người.

Cô ta là minh tinh nổi tiếng nhất nước, trước giờ chỉ có người khác đua nhau nịnh hót, làm sao chịu nổi cục tức này, tức giận gợn bàn tay lên định hướng mặt Gia Ý đánh tới, lại nghe ngoài cửa truyền đến âm thanh quen thuộc của người đàn ông mang về hứng thú: “Cô ấy nói đúng không sai”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cho tôi câu trả lời

Editor: Song Thy

Mọi người trong phòng khách nhìn theo tiếng nói phát ra.

Trên người Hoắc Chấn Dương mặc một bộ trang phục thủ công màu đen, vóc dáng cao lớn, đang đứng ở cửa, con ngươi trong đôi mắt thâm sâu hơi nghiêng đầu, dấu điểm sự sắc bén và bất mãn, giống như bình tĩnh trước cơn bão.

“Chấn Dương! Anh đã trở lại!” Ánh mắt Tường Mỹ Nghi sáng lên, chạy tới, vừa định ôm Hoắc Chấn Dương, liền phát hiện ánh mắt anh trầm xuống, tức khắc lùi tay về, chỉ chỉ Gia Ý, nhủ thầm: “Mấy ngày nay anh và cô ta ở bên nhau?”

Vũ Lý vốn tưởng thiếu gia sẽ kêu mang Gia Ý tiểu thư lên trên lầu, không nghĩ tới đôi môi Hoắc Chấn Dương cong lên hướng phía Gia Ý đi đến.

Gia Ý không kịp phản ứng, Hoắc Chấn Dương đã nắm cánh tay của cô, hướng Tường Mỹ Nghi: “Đúng”

Chỉ đơn giản một tiếng “Đúng” đã khiến Vũ Lý và La Quân Gia ngây người.

Sắc mặt Tường Mỹ Nghi thay đổi, lại không dám tin, trừng lớn mắt: “Cô ta.....Cô ta là gì của anh?”

“Biệt thự của tôi cũng vào được, cô nghĩ có thể là ai?” Hoắc Chấn Dương nâng tay, đem tay Gia Ý đến bên miệng, vô cùng lưu luyến mà khẽ chạm một chút, nhàn nhạt: “Đương nhiên là người của Hoắc Chấn Dương tôi.”

Gia Ý hít sâu một hơi, biến thái, là muốn lợi dụng mình tống cổ cô gái trước mặt sao? Giấy dựa muốn tránh thoát bàn tay anh ra.

Hoắc Chấn Dương trở tay nắm chặt, không cho cô cơ hội tránh thoát, lại tăng thêm vài phần sức lực, khuỷu tay thực mạnh, đem cô ôm vào trong lòng ngực.

Gia Ý bị Hoắc Chấn Dương ôm vào trong lòng ngực, cái trán đụng vào khuôn ngực rắn chắc của anh.

“Như thế nào? Đau?” Hoắc Chấn Dương bóp chặt eo cô, vuốt ve đầu, giọng nói mang vẻ cưng chiều chưa từng có.

“Sẽ không, sẽ không! Từ lúc nào anh và cô ta ở bên nhau? Nếu anh có phụ nữ, sớm đã bị đội paparazzi biết được!...” Tường Mỹ Nghi đối mặt hỏi Hoắc Chấn Dương, vốn nghĩ là sẽ phủ nhận, nói anh và cái đồ nhà quê này không có quan hệ, không nghĩ tới hai người thật sự có quan hệ với nhau.

“Phụ nữ của tôi, đương nhiên là phải giấu trong lòng bàn tay mà cưng chiều, không thể tùy tiện xuất đầu lộ diện.” Môi Hoắc Chấn Dương cong lên, ôm

chặt Gia Ý một chút.

Gia Ý chịu đau, hiểu ý tứ của hắn, muốn mình phải phối hợp, cắn cắn môi, đem đầu hướng qua một bên.

Hoắc Chấn Dương liếc xéo người trong ngực, cười như không, mặt chậm rãi cúi sát mặt Gia Ý.

Đây rõ ràng là đang cố ý uy hiếp cô! Mắt thấy môi anh gần chạm môi của mình liền co rút lại, hừ! Được, cứ xem như là trả ơn việc hôm nay cô được Vũ Lý chăm sóc đi.

Cô dùng đôi bàn tay trắng như phấn, âm thầm chống lại sự tấn công của người đàn ông biến thái kia, mặt nhìn về khuôn mặt đã không còn chút máu của Trương Mỹ Nghi: “Trương tiểu thư, hy vọng cô sẽ không quấy rầy một người đàn ông đã có bạn gái, trở thành tiểu tam, thanh danh sẽ bị phá hủy đi? Cô không phải đang tham gia một bộ phim sao, nhất định sẽ ảnh hưởng đến hửm?”

Không ngờ đến, nhìn qua chỉ là một tiểu bạch thủ đơn thuần ngu ngốc, cư nhiên lại có thể nói như vậy, còn có vài phần thông minh.

Hoắc Chấn Dương nhướn mày.

“Đồ quê mùa! Cô dám uy hiếp tôi?” Trương Mỹ Nghi rốt cuộc cũng bùng nổ, ngày thường được fan hâm mộ nịnh nọt, cao cao tại thượng, nay lại bị một người đàn bà vô danh chế nhạo, nổi cơn điên tiến lên phía trước vài bước muốn túm chặt đầu tóc Gia Ý, nhưng còn chưa đến gần đã bị Hoắc Chấn Dương bắt lấy tay.

“Cút.”

Mặt Hoắc Chấn Dương trầm xuống, đen đến dọa người, đôi mắt lạnh lùng thường ngày giờ phút này phát sáng, tùy lúc mà bùng nổ.

Tìm Trương Mỹ Nghi ngừng đập nửa nhịp, bị Hoắc Chấn Dương làm đau, bắt quá lòng cô càng đau hơn, Hoắc Chấn Dương giờ phút này vẫn đem cô ta bảo vệ gắt gao.

“Được.” Trương Mỹ Nghi hung hăng trừng mắt nhìn Gia Ý, tức giận dẫm giày cao gót chạy ra khỏi cửa.

Bóng dáng yếu điệu kia đồng thời biến mất ở cửa biệt thự, thân thể Gia Ý cũng buông lỏng, người đàn ông biến thái kia vừa mới ôm cô cũng buông lỏng tay ra, lập tức lui ra phía sau vài bước kéo giãn khoảng cách với cô, khôi phục bề ngoài lạnh nhạt, giống như không liên quan gì đến anh ta.

“Vũ Lý, xả nước. Ta muốn tắm rửa.” Hoắc Chấn Dương phui phui vạt áo, chậm rãi đi lên lầu.

“Hoắc thiếu, ngày mai tôi sẽ đi ngay.” Gia Ý không nghĩ tới hôm nay hắn sẽ từ thành phố trở về, ở phía sau anh nói ra một tiếng.

Bước chân Hoắc Chấn Dương hơi dừng, quay lại, giọng nói không có một chút nhiệt độ nào, ba phần lạnh nhạt, bảy phần bá đạo: “Không được đi.”

Ngày hôm qua đuổi cô đi, hôm nay lại không cho cô đi, Gia Ý nhất thời không hiểu: “Vì sao không được đi?”

“Ăn của tôi, ở nhà tôi, dù sao cũng phải trả công cho tôi.” Hoắc Chấn Dương ít khi nói cười mặt mày lộ ra vài phần trêu đùa.

Trương Mỹ Nghi kia chính là người điên, vài tháng bên cạnh mình, ngay cả bảo vệ đều không ngăn được, hôm nay bỏ đi như thế, chưa hẳn là bỏ cuộc, còn sẽ đến, cô gái này có thể giúp mình bẻ bỏ ý nghĩ của Trương Mỹ Nghi?

Nếu còn có chút hữu dụng, thì vì cái gì lại phải đuổi đi?

Từ khi thành niên anh đã theo cha bước vào thương nghiệp, tài giỏi cả về hai giới, một giao dịch nhỏ nhỏ với anh mà nói, quá tầm thường.

Gia Ý hiểu dụng ý của hắn, cắn cắn môi: “Vì cái gì tôi phải giúp anh gạt người?”

“A,” Hoắc Chấn Dương cười khế một tiếng: “Trên người cô có tiền sao? Cô có người quen sao? Bộ dạng bây giờ thế này, đi rồi, không đến vài ba bữa, nhất định sẽ chết đói ở đầu đường xó chợ.”

Gia Ý xiết chặt bàn tay trắng như phấn, môi hơi hơi nhếch lên: “Cho nên, ý của Hoắc thiếu là cho tôi ăn ở, nuôi tôi không đói chết, không phải lang thang ở đầu đường xó chợ, tôi giúp Hoắc thiếu loại bỏ phiền phức? Giá trị của tôi có phải quá thấp hay không? Cứ coi như bây giờ tôi không có nhà để về, tôi cũng không cần thiết đồng ý, một hai phải giúp anh?”

Kỳ thật anh ta là đang uy hiếp cô, nhưng khẩu khí uy hiếp của anh làm cô thật sự mất hứng, thật giống như con mèo bị bóp chặt cổ.

Càng làm cho cô lo lắng chính là Trương Mỹ Nghi cũng không phải là người thiện lương gì, cô ta đối với Hoắc Chấn Dương hình như thật sự si tình, hoàn toàn bất chấp tất cả.

Vừa rồi ánh mắt Trương Mỹ Nghi nhìn cô tựa như muốn đem cô cắn nát.

Nếu thật sự giả làm người phụ nữ của Hoắc Chấn Dương, Gia Ý không thể tưởng tượng được Trương Mỹ Nghi sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó cô, nếu như cô bị cô gái điên kia tạt axit hoặc làm ra hành vi trả thù gì khác, cô không phải là quá vô tội?! Thật sự cuộc giao dịch này cô không có lỗi!

Hoắc Chấn Dương trầm mắt nhìn phía Gia Ý, anh quả nhiên đã xem nhẹ cô.

Thoạt nhìn nhu nhược kiều mị, bề ngoài giống một con thỏ trắng ngoan ngoãn, nhưng nội tâm lại là một tiểu hồ ly, có vài phần chủ kiến và kiên cường, tuyệt đối không phải là người có thể chịu nhẫn nhục, ____ kỳ thật vừa rồi thấy cô phản bác Tưởng Mỹ Nghi, anh đã nhìn ra.

Vô luận ở thương trường, vẫn là Hoắc gia, trước nay không ai dám làm gì anh, huống chi là anh chủ động nói ra yêu cầu, chưa bao giờ bị ai cự tuyệt.

Hồ mưa gọi gió, chính là phong cách của anh, tuyệt không cho phép người khác làm trái.

“Cô cảm thấy cô còn lựa chọn nào khác sao?” Gần từng chữ một, khuôn mặt trầm lặng, chứng tỏ rằng Hoắc Chấn Dương đang không vui.

Hoắc Chấn Dương bước tới phía trước một bước, thân hình cao lớn đến gần Gia Ý, tạo ra khí thế bức người.

Gia Ý lui lại, cô gái tốt sẽ không hơn thua, chớp chớp lông mi: “Được, tôi sẽ xem xét.”

Nhìn cô xoay người, bị vú Lý mang lên lầu, ánh mắt Hoắc Chấn Dương hơi trầm xuống, môi cong lên ý cười, không thiếu sự lạnh lẽo.

Người nào anh cũng đã từng gặp qua, một nha đầu nhỏ nhỏ, làm sao anh lại không nhìn ra cô chỉ nói cho có lệ?

Miệng thì đồng ý, biểu hiện căn bản là ngược lại với suy nghĩ, không muốn.

Tốt, để xem cô muốn bày ra trò gì.

Anh cũng lười vạch trần cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Còn muốn chạy sao?

Editor: Song Thy

Rạng sáng.

Bên cạnh cửa biệt thự Hoắc gia một thân hình nhỏ nhắn chạy vụt qua, quan sát cảnh vật xung quanh, lần theo con đường nhỏ hướng về phía đại lộ vội vàng đi đến.

Vùng ngoại thành không có đèn đường, chỉ có những ngôi sao thưa thớt chiếu sáng trên bầu trời, may mắn tìm được cái đèn pin ở trong phòng khách của biệt thự, mới không đến nỗi đi hai bước liền vấp té một lần.

Không thể chống đối được, chẳng lẽ không thể trốn được sao? Gia Ý cũng không quay đầu lại, bước chân nhanh dần.

Trong biệt thự, lầu hai, chủ nhân của căn phòng mở cửa sổ nhìn dưới mặt đất.

Hoắc Chấn Dương đứng trước cửa sổ, ánh mắt thông thả, nhìn bóng dáng cô gái đang biến mất trong màn đêm, biểu hiện trên mặt lúc sáng lúc tối, hiện tại không thể thấy rõ suy nghĩ của anh.

“Thiếu gia, có nên gọi Gia Ý tiểu thư trở về hay không? Hơn nửa đêm, một cô gái, sẽ rất nguy hiểm, nơi này cách thành phố hơn mấy chục km, đường phía trước mới mở mấy nhà hàng mới, thu thập không ít người làm mới, rất nhiều đều là tên côn đồ, buổi tối ở khắp nơi tìm vui.” La Quân Gia nói.

“Thích chạy, để cho cô chạy.” Giọng nói nhàn nhạt.

Tiểu bạch thỏ tận trong xương cốt vẫn còn tính toán, nếu mang trở về, vẫn sẽ chạy.

Cho cô ném thư bài học, để đầu roi máu chảy, mới biết phân biệt đúng sai.

Đây là nơi chém giết cô phải tìm cách sinh tồn, bây giờ dùng một người vốn không quen biết, để làm người phụ nữ bên cạnh mình, cũng không tồi.

Gia Ý dọc theo đường cái đi một lúc, vài giờ sau không biết đúng hay không, cô cảm thấy đường giống như càng ngày càng tối, ánh sáng đèn pin cũng càng ngày yếu.

Rốt cuộc, ánh đèn đột nhiên biến mất, đèn pin đã hoàn toàn hết điện.

Đáng chết! Gia Ý lung lay đèn pin, thờ dài.

Cô tiếp tục đi tiếp một đoạn đường, không có ánh sáng đèn pin nên ngày càng tối hơn, Gia Ý bắt đầu có chút lo lắng.

Vội lại, một người đi trên đường vào lúc nửa đêm có chút sợ hãi, hơn nữa, đây là vùng nông thôn là nơi chim chóc cũng không thềm ở!

Gió đêm bắt đầu thổi, trên người Gia Ý nổi đầy da gà, đi nửa ngày, còn chưa đến nơi, cũng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian nữa, chỉ có thể dọc theo đường cái lớn mà đi, Gia Ý có chút buồn bực, ném đèn pin về phía trước.

“Phốc bùm” một tiếng, đèn pin đập vào mặt đất, phá tan sự yên tĩnh ở vùng ngoại thành vào ban đêm.

Bỗng nhiên, phía trước có một chút ánh sáng như ẩn như hiện chiếu lại đây, kèm theo tiếng bước chân, hình như là bị tiếng đèn pin rơi làm kinh động.

Có người?! Trong lòng Gia Ý nổi sóng, có chút vui mừng, nếu là cư dân ở gần hoặc là người muốn vào thành phố, có thể chờ cô đi một đoạn đường hay không.

Cô hướng về phía trước đi tới, thấy hai bóng người cũng đi về phía cô.

Là hai người trẻ tuổi mặc áo sơ mi ô vuông phong cách Đông Nam Á, một người tóc đủ màu, một người cánh tay xăm hình răng nanh, nhìn thấy cô, trong nháy mắt kinh ngạc, rồi lập tức cười rộ lên, nhìn nhau bằng ánh mắt mập mờ.

Gia Ý thu hồi bước chân, lòng có chút lạnh, hai người kia rõ ràng không phải người lương thiện gì.

Hai người đến gần Gia Ý, dáng vẻ lưu manh: “Ặc, đã hơn nửa đêm tại sao tiểu thư lại một mình đến đây? Ở gần đây sao? Trên mặt tại sao lại bị thương? Thật tội nghiệp? Muốn theo chúng tôi về nhà không, tôi giúp cô bôi thuốc?”

Gia Ý không nói chuyện, chân bước nhanh hơn hướng phía trước chạy đi, lại phát hiện hai người kia đang đuổi theo phía sau.

Người đàn ông xăm mình đuổi theo trước, hai tay giang ra, ngăn cản đường đi cười hi hi: “Tiểu thư, không đến nhà cũng được, ở phía trước hai km, có một cái khách sạn, muốn đi hay không?”

“Đừng chạm vào tôi, cút!” Gia Ý chán ghét.

“Hắc! Cô bé còn rất mạnh mẽ!” Tóc đủ màu trêu đùa, nâng tay lên muốn bắt tay Gia Ý: “Xem cách ăn mặc của cô, đến đây, chúng tôi dẫn cô đi mua quần áo đẹp.”

“Tôi muốn báo cảnh sát!” Gia Ý vùng vẫy.

“Báo cảnh sát? Vùng ngoại ô hoang vu, cô báo thử cho chúng tôi nhìn xem!” Tiếng cười trở nên dâm dăng, khó nghe, hình xăm nhân cơ hội bắt được bả vai Gia Ý, Gia Ý khinh bỉ, né về bên cạnh trốn tránh.

Chiếc váy vũ Lý cho cô vốn rất mỏng “xoẹt” một tiếng, rách ra!

Gia Ý trốn thoát không xong, mông ngồi trên mặt đất, nhân cơ hội mò tìm cục đá rắn chắc, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Đầu vai tuyết trắng của cô bị lộ ra, kích thích hai người lưu manh, cô gái này tuy rằng dung mạo bị hủy, ăn mặc như người già, nhưng không sai, thân thể da thịt mịn màng, thật giống như đậu hủ.

Ôm ở trên tay, nhất định rất thoải mái. ....

Đôi mắt hai người đỏ bừng, bước nhanh lên trước.

Trong lòng Gia Ý hoảng hốt, giờ tay có cục đá lên, hướng phía tóc đủ màu liều mạng ném tới.

“A_____” hét thảm một tiếng, tóc đủ màu trở tay không kịp, trên trán vô cùng đau đớn, sò lên, một tay máu.

Hình xăm giết mình, giận dữ: “Mẹ nó, không muốn sống nữa à!” Giờ bàn tay lên hướng phía Gia Ý, lại nghe thấy trong màn đêm tĩnh lặng vang lên tiếng bèn nhọn chói tai: “Két két_____”, là tiếng của bánh xe ma sát với mặt đường, một luồng ánh sáng chiếu đến.

Hai người lấp bắp kinh sợ, nhìn con đường cái phía trước.

Trong bóng đêm chiếc xe thể thao màu đen bí ẩn, tựa như bóng ma quỷ mị, dọc theo đường cái ở vùng ngoại thành bay nhanh tới, cách ba người không đến vài chục bước, rồi hướng về phía hai tên côn đồ phía trước chạy đến.

“*****_____” Đôi mắt tên hình xăm tròng lớn, nghĩ rằng xe sẽ không dám đâm, nên không tránh ra.

Xe thể thao màu đen cũng không dừng lại, chuyển hướng một cái, tăng thêm chân ga, tốc độ nhanh hơn, không hề do dự, hướng về phía tên hình xăm

chạy tới_____

“A_____” hình xăm bùng tỉnh, vội vàng la một tiếng, tên tóc đu màu hướng về phía đường nhỏ bên cạnh nhảy ra, một người quay đầu nhỏ một ngụm nước bọt, chửi bới vài câu.

Gia Ý thờ hồng học ánh mắt nhìn về chiếc xe đã dọa hai lưu manh chạy mất.

Cửa xe mở ra, đôi chân thon dài của Hoắc Chấn Dương xuất hiện, vẫn là bộ đồ trong nhà, áo sơ mi tinh xảo màu trắng hơi hơi rộng mở, lộ ra cơ ngực vạm vỡ, ánh trắng lăm lăm như ẩn như hiện một gương mặt vô cùng trầm lãnh, giờ phút này nhìn thoáng qua quần áo cô gái bị xé toạc, trên mặt hiện lên vẻ hứng thú: “Còn muốn chạy sao?”

Gia Ý nuốt nước bọt, quay đầu lại nhìn về phương hướng hai lưu manh chạy đi, căn bản không biết đường đi, cuối cùng là cắn chặt răng, không nói chuyện.

Hoắc Chấn Dương nói không sai.

Cô còn chưa đến thành phố đã gặp phải chuyện này, sau đó sẽ như thế nào nữa?

Một mình cô, không nơi nương tựa, không xu dính túi, ngay cả tên họ cũng thể chắc chắn, nếu thật sự rời khỏi, đừng nói đến việc tìm người nhà, thật không biết còn xảy ra chuyện gì.

Bên cạnh Hoắc Chấn Dương, ít nhất cũng tìm ra được xuất thân của mình, đường đường là Thái tử gia của Hoắc thị, có thể đối xử với cô như thế nào?

Hoắc Chấn Dương nhìn chăm chăm cô gái đang dần khuất phục trước mặt, giống như đã nằm trong dự tính, không ngoài dự đoán, liếc liếc mắt một cái, nhìn cô bắt đầu đi từ từ đi đến cửa xe.

Cô bây giờ so với ngày hôm qua ở khu săn thú càng thâm hơn, váy bị xé thành mấy đường, lộ ra bà vai trắng như tuyết, vết thương cũ trên mặt chưa tan, đầu gối lại thêm vài vết trầy mới, chắc là lúc này dây dũa bị đụng vào mặt đất.

Đôi mắt Hoắc Chấn Dương hơi hơi lóe sáng, lạnh như băng: “Nếu muốn giả làm người phụ nữ của tôi để đối phó Tưởng Mỹ Nghi, bề ngoài cũng không được quá tệ. Sau khi trở về, mặc kệ là thuốc gì, vẫn phải uống thuốc, hạn cô trong vòng năm ngày, thân thể phải phục hồi hoàn toàn.”

Quá bá đạo, thân thể của cô lại không cho cô quyết định.

Lúc này mới vừa bị dọa, Gia Ý cũng không dám nói cái gì, chỉ buột miệng thốt ra: “.....Tôi đồng ý với anh, giúp anh đối phó vị Tưởng tiểu thư kia, nhưng tôi cũng có điều kiện.”

Thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đã đến mức này rồi mà còn muốn nói điều kiện.

Hoắc Chấn Dương nhìn cô gái tự ôm chính mình, ở trong đêm gió rét run bần bật, bật cười: “Nói.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Căn bản là tiểu hồ Ly

Editor:Song Thy

Betaer:Dung Ân

“Đầu tiên, tuy rằng tôi giả làm bạn gái của anh, giúp anh ứng phó với cô đại đại minh tinh kia, nhưng chỉ là diễn kịch, hai chúng ta vẫn nên giữ khoảng cách với nhau!” Gia Ý không run sợ nói, “Anh không được làm bất cứ hành vi thân mật nào quá đáng với tôi.”

Ngày hôm qua Hoắc Chấn Dương hiểu lầm cô là phóng viên nên cử chỉ đối với cô thô lỗ dã man, chứng minh người nam nhân này làm việc không hề có tình cảm, vô cùng lạnh lùng nếu cô ra về bạn gái hẳn, hẳn có khi được nước làm tới, ức hiếp cô lúc nào chả hay.

Cho nên, điểm này, trước tiên cần thiết phải nói rõ ràng với hắn.

Môi Hoắc Chấn Dương khẽ cười nhạt, cảm thấy cô lo lắng vô ích.

Gia Ý biết hắn đang khinh thường cô, nghĩ cô tự mình đa tình, nhưng không sao cả, vẫn tiếp tục nói: “Tóm lại, anh cung cấp cho tôi nơi ở, cùng ăn mặc, tôi giúp anh ứng phó với vị Tưởng tiểu thư kia, giao dịch này rất công bằng, nhưng ngoài phạm vi này, tôi sẽ không làm, nếu anh còn hành động như ngày hôm qua đối với tôi.....Tôi lập tức liền rời đi, hơn nữa tôi sẽ nói cho Tưởng tiểu thư kia, tôi thật sự không phải là người của anh, cô ta là bị anh lừa.”

Hoắc Chấn Dương nhú mày, cô nơi nào trông giống con thỏ, căn bản là một tiểu hồ ly! Thế nhưng lại biết dùng nhược điểm của mình là Tường Mỹ Nghi, tôi uy hiếp mình a!

Hắn bắt đầu cảm thấy, lựa chọn cô gái này có phải hay không giống như đang cầm một củ khoai lang nóng trên tay. Bất quá, hứng thú đối với cô đã tăng lên vài phần.

Hắn trước nay chưa từng chịu qua việc bị người khác uy hiếp, cả đời này cũng chưa từng nghĩ tới có người có can đảm uy hiếp hắn, không những không tức giận hắn còn cười nhẹ, hỏi lại cô: “Cái gì gọi là ‘ngoại phạm vi’? Ở trước mặt Tường Mỹ Nghi, cô là nữ nhân của tôi, nếu tôi giữ khoảng cách với cô, cô ta tuyệt đối sẽ không tin. Chúng ta có chút hành động thân mật, cũng sẽ không bị hoài nghi.”

Hắn lẩn lộn ở thương giới nhiên năm, cũng không ngốc, nếu là giao dịch, vậy tuyệt đối phải công bằng.

Gia Ý suy xét một chút, nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Bình thường có thể tiếp xúc tay chân, tỷ như dắt tay, ôm, đều có thể, mặt khác thì không được.” Dừng một chút lại bổ sung, “Đúng rồi, liên tính là ôm, cũng không thể quá sâu, không thể.....Sờ soạn, đừng chạm vào chỗ nhạy cảm của tôi!”

Hoắc Chấn Dương nhú nhú mi, nếu không phải bộ dáng của cô giống học sinh trung học, hắn thật sự hoài nghi cô là một luật sư lâu năm, nói đến điều kiện, tư duy vẫn thực kín đáo, không giống với tướng mạo dễ khi dễ của cô.

Hắn gật gật đầu, lại nhún vai: “Đã có điều kiện ‘đầu tiên’, thì nói cái thứ hai đi.”

Gia Ý do dự một chút, nói: “Khi chuyện này xong tôi hi vọng.....anh có thể giúp tôi tìm người nhà.”

Tập đoàn Hoắc thị rất lớn, quan hệ nhất định rất rộng, cùng giới truyền thông cũng có mối quan hệ không đơn giản, đừng nói ở G thị một tay che trời, liên tính ở trong nước cũng có thể nói là nhân tài kiệt xuất.

Nếu hắn nói một cái, giúp cô điều tra thân thế, cũng không phải là khó khăn gì.

Huống chi, cô bị thương ở khu sân thú của Hoắc thị, hắn làm ông chủ, cũng phải có trách nhiệm. Chỉ sợ rằng hắn không muốn giúp cô thôi.

Con người Hoắc Chấn Dương đen như mực sâu thâm nhìn Gia Ý: “Vậy phải xem, cô có thể hay không giúp tôi giải quyết ổn thỏa, có thể hay không làm tôi cảm thấy hài lòng.”

Gia Ý cắn cắn môi: “Tôi sẽ cố hết sức.”

Hoắc Chấn Dương khẽ cử động mi, mặt không cảm xúc: “Cứ như vậy.”

Gia Ý không nói chuyện, chui vào trong xe.

Khởi động xe, xe thể thao rời bỏ nội thành, một lần nữa hướng biệt thự khu sân thú Hoàng Long Sơn băng băng chạy đi.

Cánh cổng như điều khắc của biệt thự mở rộng ra, hai bên đèn đường trong đình viện đều mở, sáng ngời như ban ngày, Vũ Lý cùng La Quân Gia đã sớm đứng đợi ở cửa.

Thấy hai người trước sau xuống xe, lại nhìn thấy bộ dáng quần áo của Gia Ý tiêu thư, Vũ Lý hoảng sợ, vội vàng đi qua dùng áo khoác bọc lấy cô: “Gia Ý tiêu thư cũng quá bất cẩn đi, hơn nữa đêm tối đen như mực, cũng không phải thành phố náo nhiệt, lại có một cô gái cũng dám đi ra đường! Làm ta lo lắng gần chết! Thế nào, có phải có chuyện rồi không?”

“Vũ Lý, thực xin lỗi.....” Nhìn ra được, Vũ Lý là người tốt, là thật sự không yên tâm về cô, Gia Ý không muốn Vũ Lý lo lắng: “Không có gì, chỉ là té ngã một cái, vấy rách cả rồi.....”

Vũ Lý nhẹ nhàng thở ra: “Vậy là tốt rồi. Cô không biết, mấy cái giao lộ phía trước rất không an toàn, bởi vì có nhiều hội viên, dân công cùng nhân viên ngoại lai cũng nhiều, đám người đó rất phức tạp, cũng có rất nhiều dân thất nghiệp lang thang, mấy năm nay luôn có chuyện xảy ra, tháng trước có hai nữ sinh ở G thị tới ngoại thành dạo chơi về ngoại cảnh, buổi tối còn bị bảy tám tên côn đồ bao vây.....Ai, không có việc gì thì tốt!”

Sắc mặt Gia Ý trắng bệch, nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, liền toát mồ hôi.

Ở phía sau vài bước, Hoắc Chấn Dương đem gương mặt trắng bệch vì sợ của cô thu hết vào đáy mắt, giọng lên thanh âm: “Không còn sớm, đưa Gia Ý tiêu thư lên lầu.”

Nhìn bóng dáng của Gia Ý cùng Vũ Lý vào biệt thự, La Quân Gia đi vào gara cất xe xong đến bên người Hoắc Chấn Dương, nói nhỏ: “Thiếu gia, hai người kia nói đầu bị Gia Ý tiêu thư đập, đã bị thương cho nên muốn đòi thêm chút ít.”

Đầu của tên tóc đủ màu bị Gia Ý đập tới đỏ máu, Hoắc Chấn Dương vừa rồi cũng đã tận mắt nhìn thấy.

Hắn lãnh đạm nói: “Không sao cả, thêm chút tiền, lấp kín miệng bọn họ lại.”

La Quân Gia gật gật đầu, cười khỏ. Không thể tưởng được Gia Ý tiêu thư thoát nhìn giống con nít mới lớn, thế nhưng lá gan lại không nhỏ, còn rất lợi

hại, nếu không phải thiếu gia cho người đến hù dọa cô, không chừng cô sẽ thật sự đi đến nội thành.

Bất quá vẫn là kém thiếu gia một bậc, có thể làm Gia Ý tiểu thư thu hồi ý định, ngoan ngoãn trở về biệt thự.

*

Ở biệt thự mấy ngày, vết trầy da trên mặt Gia Ý đã khá hơn nhiều.

Mấy ngày nay, ban ngày Hoắc Chấn Dương đều đi công ty ở nội thành, buổi tối thì ngẫu nhiên trở về, ngẫu nhiên không trở về. Nếu có trở về cũng là đã khuya, cho nên cô cơ bản không có gặp hắn nhiều.

Tối ngày thứ bảy, tầng kết vảy cuối cùng cũng tự nhiên bóc ra, lộ ra làn da phấn phấn nộn nộn, hoàn toàn không lưu lại bất cứ vết sẹo nào.

Buổi sáng, khi Vũ Lý lên lầu đưa bữa sáng, thấy vết thương trên mặt Gia Ý cơ bản đã khỏi hẳn, sưng sốt một chút, trong ánh mắt lóe lên một tia kinh diễm.

Kỳ thật liên tính trên mặt có chút thương tích, cũng không che giấu được ngũ quan của cô, Vũ Lý nhìn cô gái trắng trẻo đáng yêu trước mắt, chỉ tiếc là lúc trước bị trầy da có chút nghiêm trọng, ảnh hưởng rất lớn đến khuôn mặt.

Hiện tại không có sẹo, lại như hoàn toàn là người khác, rục rờ hẳn lên.

Vũ Lý buông bàn ăn, thật lòng mà nói: “Tướng tiểu thư nói cô là đồ quê mùa, bây giờ liền xem, Gia Ý tiểu thư một chút cũng không kém Tướng tiểu thư nhà, nếu sửa soạn lên, vượt qua cô ta cũng không phải việc khó.”

Kỳ thật nhìn chính mình trong gương, Gia Ý cũng có chút mờ mịt, cô rốt cuộc là ai?

Vì cái gì vô duyên vô cớ ở khu sân thú hẻo lánh Hoàng Long Sơn này?

Khuôn mặt này, rốt cuộc cô có thân phận như thế nào?

Mấy ngày nay cũng từng nỗ lực nhớ lại, nhưng càng cố gắng thì đầu lại càng đau. ....

Chỉ có thể chờ giúp hắn ứng phó Tướng Mỹ Nghi xong, lại xem có thể hay không hắn sẽ thực hiện lời hứa, giúp tìm người nhà cho cô.

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, La Quân Gia ôm hai cái hộp hình chữ nhật vào, vẫn duy trì lễ tiết mỉm cười, cùng Gia Ý nói chuyện.

Mấy ngày nay cô ở biệt thự, La Quân Gia rất ít tự mình lên phòng của cô.

Gia Ý dừng ánh mắt ở hai cái hộp tinh xảo, dùng lựa màu hoàng kim bao bọc thành hộp quà, kỳ quái hỏi: “La Quân Gia, có chuyện gì?”

La Quân Gia đem hộp quà đặt trên bàn trà thủy tinh, ý bảo cô mở ra xem: “Gia Ý tiểu thư, buổi tối hôm nay ở biệt thự bên cạnh sẽ cử hành tiệc tối, tham gia đều là bằng hữu của thiếu gia và công nhân cao cấp của khu sân thú, thiếu gia nói, ngài muốn tiểu thư tham gia cùng, _____ đây là quần áo và giày thiếu gia chuẩn bị cho tiểu thư.”

Gia Ý cười bỏ lớp lụa, mở nắp hộp ra, mở to hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Người quan trọng nhất đã tới

Editor: Song Thy

Betaer: Quỳnh

Trong hộp quà là một chiếc váy cổ chữ V màu đen, được làm bằng tơ lụa tinh tế, tạo hình và kiểu dáng chắc chắn là do nhà thiết kế nổi tiếng làm.

Bên cạnh âu phục là một đôi giày cao gót, mặt giày sáng bóng.

Từ trên xuống dưới, giá trị xa xỉ.

Để buổi tối tham dự bữa tiệc, tài xế Hoắc gia được La Quân Gia phái đi mua vài món nữ trang đã trở lại. Tuy rằng đều không phải hàng rẻ tiền, bất quá hình thức đều bình thường khá lớn, cái gì áo thun sam, quần jean, giày chơi bóng, cùng trang sức xa hoa trước mặt, hoàn toàn cách biệt một trời một

vực.

“Ở đây còn có một bộ đồ trang điểm, Gia Ý tiểu thư nếu cần, có thể dùng cho buổi yến hội.” La Quân Gia lấy hộp trang điểm ra, đưa tới trước mặt Gia Ý.

“Thật đẹp, Gia Ý tiểu thư mà mặc bộ đồ này vào, khẳng định đêm nay có thể đàn áp hết hoa thơm cỏ lạ.” Vũ Lý cười rộ lên.

Không phải nói, chỉ giúp hân ứng phó Tường Mỹ Nghi sao? Vì cái gì còn muốn cô tham gia tiệc tối?

“Hoắc thiếu đầu?” Cô liếc mắt nhìn hộp quà, hỏi.

La Quân Gia nhìn cô có vẻ không nguyện ý tham gia, nói: “Thiếu gia còn ở công ty, buổi tối mới về đây, phân phó cho chúng ta, giúp Gia Ý tiểu thư trước buổi tối phải chuẩn bị xong.”

Tuy rằng chỉ mới cùng người đàn ông kia ở chung mấy ngày, nhưng tính cách của hắn cô lại rất rõ ràng, khi đã quyết định là không có khả năng thay đổi.

Không có biện pháp, Gia Ý thờ dài, chỉ có thể đi trước rồi tính sau.

Buổi tối ở Hoàng Long Sơn đến đặc biệt nhanh.

Tiệc tối được tổ chức ở bể bơi của biệt thự bên cạnh biệt thự Hoắc gia, là yến hội ngoài trời.

Màn đêm buông xuống, xung quanh bể bơi đèn pha đủ loại màu sắc cùng chiếu sáng, sáng ngời như ban ngày.

Bên cạnh bể bơi bày không ít bàn ăn, trước tiên là các món điểm tâm ngọt, sau là tôm và rượu vang đỏ, nước chanh và rượu là đồ uống.

Khách tham gia tiệc tối đều lục đục đến sớm, đứng xung quanh, một nhóm uống rượu, một nhóm nói giỡn, cảnh tượng cực kỳ náo nức, đến bữa tiệc đại bộ phận đều đảm nhiệm chức vị trong khu sân thú Hoàng Long Sơn của tập đoàn Hoắc thị.

Thái tử gia kiêm tổng tài Hoắc Chấn Dương khó có lần mang theo bạn bè đến khu sân thú vui chơi, theo thường lệ trước khi rời đi thường tổ chức yến hội, khao thưởng công nhân, an ủi công nhân, cho nên mọi người ai cũng cao hứng, tận tình mà thực hiện công việc của mình.

Nữ công nhân ăn mặc hoa hòe lộng lẫy tụ thành một nhóm, sắc mặt ửng hồng mà khe khẽ nói nhỏ.

Lần này Thái tử gia ở Hoàng Long Sơn mấy ngày, đêm nay tự tổ chức tiệc tối, có thể tiếp xúc gần gũi, mấy nữ công nhân trẻ tuổi tướng mạo xinh đẹp đều sẽ không bỏ qua cơ hội này, thỉnh thoảng hướng Hoắc Chấn Dương liếc mắt đưa tình.

Bởi vì là tiệc tối lộ thiên, Hoắc Chấn Dương ăn mặc rất tùy tính, áo somi màu trắng, cổ áo hở cúc, tay áo được cuộn lên đến khuỷu tay, giơ một ly Whiskey, nhẹ nhàng lay động, mặt mày ít nói ít cười, hơi hơi lộ ra chút lạnh lẽo, lại giống như một bức tượng điêu khắc tinh mỹ, làm nài con trong lòng các nữ nhân viên bắt đầu chạy loạn.

Bên cạnh là người lần trước cùng đi tới khu sân thú Tiết Cảnh Xuyên, trong nước nổi danh thần tượng nữ nam xinh đẹp như hoa, là đề tài bàn luận của mọi học sinh nữ.

Chung quanh còn có các công tử Hào Đình thế gia ở G thị, tất cả đều khí phái bất phàm, giờ phút này đang vây quanh Hoắc Chấn Dương.

Nhóm nữ công nhân mở rộng tầm mắt, thậm chí lớn mật muốn tiến lên lôi kéo làm quen, thì nghe truyền đến tiếng kinh hô của các khách mời nam.

“Oa, này không phải là Tường Mỹ Nghi sao?”

“Là đại minh tinh Tường Mỹ Nghi? Như thế nào lại đến nơi này?”

“Thật sự, thật sự! Thật là Tường Mỹ Nghi, tôi là fan bự của Tường Mỹ Nghi, tuyệt đối sẽ không sai, chính là Tường Mỹ Nghi!”

.....

Âm thanh ồn ào đem toàn bộ lực hấp dẫn của buổi tiệc tối tập trung tại lối vào.

Tiết Cảnh Xuyên liếc mắt người đàn ông bên cạnh một cái.

Hoắc Chấn Dương đã sớm đoán trước, một chút cũng không bất ngờ.

Tường Mỹ Nghi mặc một chiếc váy dài điểm lệ màu tím, cầm trong tay túi xách hàng hiệu, dọc theo thảm cỏ yếu điệu đi vào, ngừng ở trước mặt Hoắc Chấn Dương, môi đỏ câu lên, kiều mị mà cười: “Chấn Dương, tổ chức tiệc tối như thế nào lại không kêu em? Có phải hay không bởi vì mấy hôm trước em mắc thử vai nên không khuấy rây em? Không có việc gì, chỉ cần anh mở miệng, liền là đại sự, em cũng sẽ đến.”

Lại trước mặt mọi người, xoắn eo thon tiến lên, khoác tay lên cánh tay tinh trắng của hắn: “Tại sao lại không nói lời nào? Chẳng lẽ không chào đón em?”

Có ý tứ gì? Chẳng lẽ Tường Mỹ Nghi cùng tổng tài có quan hệ rất thân thiết?

Trông mặt của một đám nữ công nhân đều muốn rót ra, nguyên lai tổng tài là hoa đã có chủ sao?

Hừ! Tường Mỹ Nghi có cái gì tốt, mấy năm nay, ở trên truyền hình đều là bộ dáng ung dung bạch liên hoa, kỳ thật tạp chí đều đăng tin, từ khi xuất hiện đến giờ, đều là ôm đùi cha nuôi, hơn nữa còn có cả ảnh chụp cùng ghi âm làm chứng!

Chỉ là Tường Mỹ Nghi muốn thì sẽ làm, vì quan hệ sau lưng cô ta rất lợi hại, một lần việc cha nuôi bị phơi bày, chỉ dùng chút thủ đoạn mà đòi được tầm mắt của đại chúng, sau đó ở cuộc họp báo của giả bộ khóc sụt sướt, tỏ ra đáng thương một hồi, sự tình liền bị áp xuống.

Hoắc Chấn Dương nhìn Tường Mỹ Nghi không mời tự đến, cũng không giận, làm động tác nhỏ không để mọi người phát hiện mà đẩy cái ôm của cô ta ra: “Đại minh tinh đến, như thế nào sẽ không chào đón đây? Bất quá phải chờ một chút mới chính thức khai tiệc.”

Tường Mỹ Nghi có chút vui mừng, Hoắc Chấn Dương cư nhiên không có không cao hứng, đã sớm đoán được, đồ nhà quê kia như thế nào lại là người phụ nữ của hắn? Nếu phải, hiện tại cũng chỉ sợ đã bị vứt sang một bên!

Tường Mỹ Nghi tâm tình rất tốt, mỉm cười: “Làm gì phải đợi? Người quan trọng nhất không phải đều tới hết rồi sao?”

Tường Mỹ Nghi cố ý nói lớn, làm lòng ghen ghét của các nữ công nhân xung quanh lại tăng lên.

Đây là buộc hắn ở trước mặt mọi người thừa nhận thân phận của cô ta? Loại thủ đoạn này, chơi với mấy lão nhân nhà giàu thì còn được, còn chơi với hắn?

Hoắc Chấn Dương nở nụ cười: “Người quan trọng nhất, còn chưa tới.”

Tường Mỹ Nghi sững sốt, chỉ nghe âm thanh của lão già từ lối vào truyền đến:

“Hoắc thiếu, Gia Ý tiểu thư tới.”

Gia Ý tiểu thư? Lại là ai? Mọi người nhìn qua, thấy là La Quân Gia của biệt thự Hoàng Long Sơn, tất cả đều ngẩn ngơ.

Phía sau La Quân Gia là một cô gái trẻ tuổi xa lạ, tóc búi ở sau đầu, mặc hắc váy âu phục đặt may của Audrey Hepburn, đã ưu nhã, lại điềm tĩnh.

Cô gái trang điểm nhẹ, màu da trong trắng lộ hồng, hoàn mỹ không tì vết, môi đỏ anh đào hơi hơi nhếch lên, đỏ một chút hồng nhàn nhạt, sấn đến làn da càng thêm vô cùng mịn màng, một đôi mắt tinh tú như mặt hồ, trong veo như nước, làm người xem bất quá cũng quên hô hấp.

Tường Mỹ Nghi xem đến ngốc, đây là ....Đồ nhà quê mấy ngày hôm trước ở biệt thự sao?

Ăn mặc đơn giản, thế nhưng làm người kinh hãi. ....Nếu là vào giới nghệ sĩ, sẽ nổi tiếng như thế nào, bát com của mình cũng sẽ bị cô ta đoạt mất một nửa.

Nếu vừa mới tiến vào tiệc tối Tường Mỹ Nghi là hoa không tước kiêu ngạo tự mãn, hiện nay cô gái tiến vào chính là thiên sứ rót xuống nhân gian.

“Chấn Dương, đó không phải là cô gái mà mấy hôm trước chúng ta gặp trong khu sân bắn sao?” Tiết Cảnh Xuyên thắc mắc, Hoắc Chấn Dương căn bản còn chưa có làm gì người ta chứ?

Mặt khác mấy công tử phú hào đều thấp giọng nghị luận.

Ánh mắt Hoắc Chấn Dương vẫn dừng ở trên người Gia Ý, vừa mới mấy ngày không gặp, không nghĩ tới vết trầy da cùng sẹo trên mặt cô đã sớm không có tung tích, giờ phút này đi về phía trước vài bước, đứng bên cạnh La Quân Gia, trong tầm mắt mọi người, kéo tay Gia Ý, đem cô kéo vào trong lòng ngực mình, dùng ngữ khí tuyên bố: “Người quan trọng nhất đã tới.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bị vả mặt

Editor: Song Thy

Betaer: Quỳnh

Sắc mặt Tường Mỹ Nghi đen lại.

Mọi người trong bữa tiệc đều kinh hô lên, vị tiểu thư này chẳng lẽ là bạn gái thực sự của Thái tử gia?

Thì ra Tưởng Mỹ Nghi cũng tham gia tiệc tối, khó trách Hoắc Chấn Dương lại kêu cô tham gia. Gia Ý ngẩng đầu, liếc liếc mắt người đàn ông đang ôm chặt mình như gông cùm xiềng xích khiến cô không thể nhúc nhích được, chỉ đành phối hợp: “Thất lễ, tôi đã tới chậm.”

Lông mi màu tối của Hoắc Chấn Dương vừa động, ngữ khí trầm thấp mà sùng nịnh: “Không quan trọng, con gái cần nhiều thời gian ăn mặc hơn.” sau đó nói tiếp: “Tốt, khai yến đi.”

Hắn dung túng, làm những khách nữ hâm mộ không thôi, cũng mơ hồ xác định, _____ cô gái này, mới là bạn gái chân chính của Hoắc tổng.

Mà Tưởng Mỹ Nghi kia, nguyên lai là tự mình đa tình! Một cho cô ta vừa rồi đối với Hoắc tổng thân thiết như vậy!

“Trời, tôi còn tưởng đại minh tinh rất cao quý nha, căn bản chỉ có như vậy!”

“Cô ta còn tưởng Hoắc tổng cũng giống những cha nuôi của cô ta sao? Cuốn lấy không bỏ?”

.....

“Tưởng tiểu thư nếu đã tham gia, tôi sẽ cùng Gia Ý tiếp đãi thật tốt.” Hoắc Chấn Dương đạm nói.

Tưởng Mỹ Nghi chưa từng ở trước mặt mọi người chịu qua loại khuất phục này, sắc mặt càng thêm khó coi, đồng thời cũng cảm thấy nhiều ánh mắt cười nhạo tập trung ở trên người mình, rốt cuộc, sắc mặt đỏ lên một chút.

“Mỹ Nghi, trở về đi, miễn cho mất mặt.” Tiết Cảnh Xuyên cùng Tưởng Mỹ Nghi đã từng hợp tác trong mấy bộ phim, tuy rằng ngày thường không quen cô ta hắt hăm kiêu ngạo sai khiến người khác, nhưng vẫn là đi lên trước khuyên nhủ.

Tưởng Mỹ Nghi lấy lại tinh thần, cười lạnh một tiếng: “Tiết Cảnh Xuyên, anh nói, người phụ nữ này thật sự là bạn gái của Chấn Dương?”

Tiết Cảnh Xuyên chần chờ một chút, Hoắc Chấn Dương mới vừa biết cô gái này được mấy ngày, sao có thể? Tám chín phần mười là cố ý dùng để chọc giận Tưởng Mỹ Nghi đi.

Chỉ là chần chờ như vậy một chút, hoài nghi của Tưởng Mỹ Nghi cũng gia tăng, nhìn về phía Gia Ý, chột mắt sáng lên, tiến lên: “Gia Ý tiểu thư, nếu cô là bạn gái của Chấn Dương, nên biết hẳn bị dị ứng rượu Cocktail? Cô như thế nào lại đưa rượu Cocktail cho hắn đây?”

Vì biểu hiện thân mật với Hoắc Chấn Dương, tùy tiện đưa cho Hoắc Chấn Dương một chén rượu, giờ phút này ngẩn ra, chỉ nghe Tưởng Mỹ Nghi đắc ý dào dạt: “Còn có, Chấn Dương không thích nhất là phụ nữ đem tóc búi lên, thích nhất là tóc dài xõa trên vai, Gia Ý tiểu thư ăn mặc kiểu này, thật là ngược lại với kiểu yêu thích của Chấn Dương nha!”

Gia Ý không nói chuyện, Tưởng Mỹ Nghi đây là muốn nói cho mọi người, cô chỉ là con rối, cũng không phải bạn gái chân chính của Hoắc Chấn Dương, nào có người phụ nữ nào ngay cả bạn trai mình thích thứ gì cũng không biết?

Hoắc Chấn Dương cắn răng, vừa muốn nói chuyện, lại nghe cô gái bên người bình tĩnh mở miệng:

“Không có biện pháp, Chấn Dương mỗi lần đều dựa vào tôi, có khi thà rằng bị dị ứng, cũng chưa từng phản đối qua.”

Hoắc Chấn Dương rất có hứng thú mà gục đầu xuống, thường thức vật nhỏ trong lòng ngực, khoe môi cong lên, không hề có ý tứ ngăn cản, tùy ý cô phát huy, còn rất hợp tác mà giờ lên ly rượu Cocktail trong tay, uống một ngụm, lại đem vòng eo của Gia Ý ôm chặt, thân mật mà ôn nhu: “Em thích là tốt.”

Tưởng Mỹ Nghi ngẩn ngơ, bên tai truyền đến một trận tiếng cười trầm thấp.

Cô ta lại bị vả mặt, tự rước lấy nhục!

Gia Ý khẽ cắn môi. Nếu hôm nay làm cô ta chết tâm, Hoắc Chấn Dương có thể vừa lòng, nói không chừng sẽ lập tức giúp cô tìm người nhà.

Nghĩ đến đây, cô đi qua, nhẹ giọng: “Tưởng tiểu thư, sắc trời không còn sớm, nếu mấy ngày hôm nay cô bận rộn việc thử vai, chính tôi cũng không đành giữ lại,” nói xong, cô quay đầu lại nhìn người phía sau, ngọt ngào cười, làm nũng: “Chấn Dương ~ chúng ta làm taxi xé đưa Tưởng tiểu thư về được không.”

Ngữ khí này, Gia Ý nói ra, bản thân cũng có chút khó chịu.

Hoắc Chấn Dương lại rất vừa lòng mà ừ một tiếng: “Tốt, La Quân Gia, nghe Gia Ý tiểu thư.”

“Cô _____” người phụ nữ này, là xem mình như nữ chủ nhân sao.

Tưởng Mỹ Nghi giận sôi máu, cô ta dựa vào cái gì mà đuổi cô đi?! Cô ta tính là gì mà dám?

Cô hôm nay chặt vật, cô ta cũng đừng nghĩ mình ngăn nắp.

Tường Mỹ Nghi hung hăng trừng mắt Gia Ý, thuận tai cầm lấy cái cốc chân dài đựng đầy rượu vang bên trên bàn com, hướng Gia Ý hát!

Bên cạnh Tường Mỹ Nghi có một bóng người lướt qua, chắn trước mặt Gia Ý.

“Phốc _____” một tiếng, toàn bộ rượu vang đỏ trong ly đều hắt thẳng lên người Tiết Cảnh Xuyên.

Tường Mỹ Nghi thấy Gia Ý bình yên vô sự, càng tức giận, ném cái chén, tiến lên giơ bàn tay, trước mắt lại có một bóng roi xuống, tay truyền đến một cổ đau đớn, bị người xách lên.

Các tân khách ở đây đều ngừng hô hấp.

“Cút ra khỏi tầm mắt của tôi.” Tiếng nói của người đàn ông mười phần âm lệ, tựa như trong địa ngục truyền đến: “Tôi sẽ không nói lại lần thứ hai. Nếu không, tôi sẽ làm cô trong giới giải trí hoàn toàn biến mất, cha nuôi của cô cũng không có năng lực giữ được người đâu.”

Hoắc Chấn Dương không biết qua bao lâu đã đi nhanh qua, trên mặt ước chừng mấy tầng hàn khí.

“Tuồng tiêu thư nếu không đi, thì tôi sẽ kêu bảo an.” La Quân Gia mở miệng phụ họa Hoắc Chấn Dương.

Tường Mỹ Nghi không rét mà run, thân hình mềm nhũn, lui ra phía sau vài bước, cuối cùng là oán hận nhìn thoáng qua Gia Ý, chạy.

Hoắc Chấn Dương tầm mắt vừa chuyển, không phát hiện thân ảnh nho nhỏ kia, chỉ nghe âm thanh của cô từ góc phụ cận truyền tới: “Không quan trọng đi?” ngữ khí Gia Ý tràn ngập xin lỗi, cầm khăn ướt sạch sẽ lau quần áo cho Tiết Cảnh Xuyên.

“Không có việc gì.” Tiết Cảnh Xuyên mắt đảo hoa chợt lóe, tùy ý để cô giúp hẩn lau rượu vang đỏ trên người.

Thoạt nhìn áo somi của hẩn không tiện nghi, như vậy liền bị rượu vang đỏ hủy hoại, còn không biết có thể tẩy ra không.

Gia Ý thấy hẩn rộng lượng, càng thêm ngượng ngùng: “Nếu không anh cứ đến biệt thự, cởi ra, đổi quần áo, tôi cho người tẩy một chút, lại đưa cho Vũ Lý hong khô đi.”

Tiết Cảnh Xuyên nhin không được câu môi, cô gái này, vừa mới giống như sư tử cái mà phản bác Tường Mỹ Nghi, bây giờ lại biến thành thỏ trắng, hơi mỉm cười, đột nhiên cúi người, tiến đến bên tai của cô, tò mò: “..... Cô thật sự thành bạn gái của Hoắc thiếu?”

“Tôi.....” Gia Ý không biết trước kia mình là ai, nhưng hiện tại lại không thể nói dối, mặt phấn đỏ lên, nắm góc váy.

“Tôi nói với cô, người kia hẩn có chút... Cô... anh ta...” Tiết Cảnh Xuyên cố ý.

“.....” Sắc mặt Gia Ý càng hồng.

“Cô tưởng tượng đi đâu vậy? Tôi là đang nói tính cách!” Tiết Cảnh Xuyên cười rộ lên.

Người đàn ông tuần mỳ trẻ tuổi cùng thỏ con mãnh mai đáng yêu đang đỏ mặt ve vãn, mất đi mây lại, cảnh tượng này đối với người ở bên ngoài là một cảnh đẹp ý vui.

Hoắc Chấn Dương trầm hai tròng mắt, đi nhanh qua, một tay xách cổ tay Gia Ý lên, thẳng tắp hướng biệt thự đi đến.

“Uy, Chấn Dương, đi nhanh như vậy, tôi còn chưa cùng bạn gái anh nói xong đâu _____” Tiết Cảnh Xuyên gào lên.

“Anh..... anh làm gì?” Tuy rằng không thấy rõ mặt của hẩn nhưng Gia Ý lại cảm nhận được là Hoắc Chấn Dương đang phẫn nộ (ed: có khi nào là ghen không ta?).

“Đừng quên, hiện tại cô là người phụ nữ của tôi, khách nhiều như vậy, cô lại cùng bạn bè tôi ve vãn đáng yêu là có ý tứ gì?” Âm thanh Hoắc Chấn Dương được ép rất thấp, lãnh lãnh băng băng, tựa như hàm băng đang úp lại.

“La Quân Gia, đãi khách! Váy của Gia Ý tiểu thư bị bẩn, tôi mang cô ấy về biệt thự đổi quần áo.”

Âm thanh của hẩn vờn quanh ở tiệc tối lộ thiên, lời kéo một cô gái mặc váy đen, không quay đầu lại mà rời đi.

Mặt nhóm nữ công nhân ở đây đều lộ ra biểu tình vô cùng ghen ghét, xen lẫn chút đỏ mặt, chỉ thay quần áo mà thôi. Cư nhiên còn muốn Hoắc tổng tự mình hỗ trợ, Hoắc tổng đối với người phụ nữ này sùng tới bầu trời rồi sao?

Tiết Cảnh Xuyên nhìn chăm chăm người đàn ông lạnh lùng phía trước, lộ ra nụ cười.

Biệt thự trống vắng không một người, bởi vì bên cạnh có tiệc tối nên La Quân Gia và Vũ Lý đều ở bên đó.

Hoắc Chấn Dương không nói lời nào, túm Gia Ý đi thẳng lên lầu hai.

“Anh buông tay _____ buông tay!” Lòng bàn tay Gia Ý rất đau, liều mạng muốn tránh thoát, lại không thể địch lại sức lực của người đàn ông này.

Vào phòng ngủ lầu hai, Hoắc Chấn Dương thấy cô gái còn ý nghĩ chạy ra bên ngoài, dứt khoát đem người cô bế lên, thuận tay ném lên giường, leng keng, dùng chân đóng cửa!

– Editor mới mong mọi người chiều cổ, có sai sót xin cứ góp ý mình sẽ sửa chữa-

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Dị ứng rượu Cocktail

Editor: Song Thy

Betaer: Quỳnh

Gia Ý bị quăng ngã ở trên giường lớn trong phòng ngủ, thật vất vả bò dậy, tức giận nói: “Anh vô duyên vô cớ đem tôi kéo trở về làm gì?”

Vô duyên vô cớ? Lời hắn vừa mới nói với cô đều là vô ích, cô gái nhỏ này căn bản là không nghe vào tai?

Hoắc Chấn Dương sắc mặt âm, nâng cằm nhỏ non mềm của cô lên: “Tuy rằng hiện tại mục đích chủ yếu của cô là ứng phó Tưởng Mỹ Nghi, nhưng đừng quên, ở trước mặt người khác là bạn gái của Hoắc Chấn Dương tôi, nhất cử nhất động, đều sẽ bị người khác để trong mắt.”

Gia Ý hít sâu một hơi, hiểu hắn có ý tứ gì, mình lau quần áo cho người đàn ông trẻ tuổi kia làm, hắn mất mặt!

Cô nghiêng đầu, muốn thoát khỏi bàn tay của hắn: “..... Vị tiên sinh kia vì tôi chán rượu, quần áo đều đã ướt, tôi mới phải làm như thế..... Chẳng lẽ lại để người khác nói bạn gái của Hoắc Đại Tổng Tài một chút lễ nghi cũng không hiểu sao?”

Mồm mép thật lợi hại, đúng là già mồm!

Hoắc Chấn Dương cười, xiết chặt cằm cô, không cho cô nhúc nhích, nhìn cô chăm chú từ trên xuống: “Vậy cũng không cần tự mình làm, trong tiệc tối nhiều người giúp việc như vậy, đều là ăn cơm trắng sao? Hoặc là nói, nhà của cô dạy cô ở trước mặt mọi người lau mình cho một người đàn ông xa lạ?”

Chọc đến uy hiếp của Gia Ý, mấy ngày nay không rõ thân thể mê mang cùng sợ hãi ào ào xông lên, Gia Ý mặt đỏ lên, hơi nước tràn ngập hốc mắt: “Tôi ngay cả chính mình là ai cũng không biết, thì làm sao có cái gì gia giáo? Nói không chừng tôi chính là một người ăn xin ven đường đi? Anh chê tôi gia giáo không tốt, tôi đi thôi! Dù sao từ nay về sau, Tưởng Mỹ Nghi cũng không có mặt mũi tìm anh, nhiệm vụ của tôi cũng đã hoàn thành!”

Hoắc Chấn Dương nhìn con mắt hồng hồng thập phần kích động của cô, hai tròng mắt nháu lại. Hắn đem cô giam cầm ở cánh tay, âm thanh khàn khàn: “Cô thật lợi hại, nói một câu, trả lời mười câu!”

Quả thực chính là khẩu khí giáo huấn con gái!

Gia Ý cắn răng một cái, dùng tay đẩy, lại không đẩy được một người đàn ông cao vượt qua 185cm, ngược lại đem hắn túm xuống dưới mấy tóc, cùng hắn kéo khoảng cách.

Cô ngây người, nhất thời không có phản ứng, đôi con ngươi ngập nước, suýt nữa muốn trào nước mắt.

Hắn kêu lên một tiếng: “Là chính cô kéo tôi xuống dưới?”

Mùi phần dương khí đang nóng cháy đánh úp lại, thấy hắn áp sát lại gần, nhìn rõ khuôn mặt hấn mặt cô lại đỏ bừng lên, nhưng không rảnh lo khóc: “Anh mau đứng lên, chúng ta không phải đang nói rất tốt sao, từ chi không thể tiếp xúc quá thân mật, anh đã trái với.....”

Lời còn chưa dứt, Hoắc Chấn Dương lại nháu mị, không đứng dậy, chỉ nâng cánh tay lên, bắt đầu không kiên nhẫn mà gỡ cánh tay của chính mình.

“Anh làm gì! Mau đứng lên!” Ngươi được mùi rượu trên người hắn ở trên, Gia Ý có chút luống cuống.

Tuy rằng cô biết, người đàn ông này đối với cô không có hứng thú, nhưng là uống rượu vào không chừng rượu vào loạn tính thì sao?

Cô sử dụng tay chân, bắt lấy vạt áo hắn, đang muốn đẩy ra, thì Hoắc Chấn Dương đứng lên, tức khắc, “Bực bực bực....” vài tiếng, áo somi bị kéo ra.

Gia Ý phát hiện trên người Hoắc Chấn Dương có nhiều đỏ hồng, hơn nữa còn tăng lớn tăng lớn, còn có xu hướng lan tràn, sừng sốt một chút, lúc này mới chú ý tới biểu tình không khỏe của hắn: “Anh làm sao vậy?”

“Dị ứng.” Hoắc Chấn Dương lạnh lùng nói, cởi áo somi bị xé rách ra bên ngoài, đi đến một cái tủ gỗ đỏ được làm thủ công, kéo ngăn kéo ra, leng keng leng keng bắt đầu tìm thuốc.

Gia Ý phản ứng lại, a, đúng rồi! Tưởng Mỹ Nghi nói hần dị ứng rượu Cocktail!

Dị ứng thì thấy chỉ là việc nhỏ, nhưng khi phát tác nghiêm trọng, cũng có thể giết chết người!

Xem da của hần vừa rồi hồng thành dạng kia.... Không xong, nếu hần chết ở đây, nhất định sẽ rất phiền phức!

Gia Ý tạm thời bỏ qua chuyện vừa rồi, vội nhảy xuống giường, đi qua, hỏi: “Anh không sao chứ? Có muốn tôi đi kêu La Quán Gia không?”

Hoắc Chấn Dương quen tay lấy thuốc ra, nghiêm mặt, âm thanh vẫn lạnh đến khiếp người: “Đi lấy cho tôi ly nước.”

Oa, nửa bên mặt cũng đỏ!

Gia Ý nhìn đến hoảng sợ, lại không dám chậm trễ, vội đi đến góc uống nước trong phòng, cầm ly pha lê trên bàn trà, đổ vào một ít nước sôi để nguội, chạy nhanh đến đưa cho hần.

Hoắc Chấn Dương lấy nước sôi để nguội, nuốt thuốc dị ứng vào, rồi lấy ra một hộp thuốc bôi đưa cho cô, ngữ khí đương nhiên: “Tôi giúp tôi.” Nói xong liền đi đến bên giường lớn nằm xuống.

“Cái gì? Tôi giúp anh? Tôi đi gọi người tới, không bằng kêu La Quán Gia giúp anh bởi, tôi làm sao biết, tôi lại không phải bác sĩ....” Gia Ý cả kinh, lại thấy hần một tư thế thật hưởng thụ mà nằm xuống.

“Bôi thuốc mỡ mà thôi, không cần một hai phải là bác sĩ. Cô là bạn gái tôi còn không giúp tôi bôi, kêu người ngoài tới, người khác sẽ biết, lại cho rằng vừa rồi chúng ta đều là diễn trò. Còn có, đừng quên, rượu Cocktail này là cô đưa cho tôi,” hần nằm sấp trên giường, âm thanh băng băng lãnh lãnh: “Bôi vào vị trí màu đỏ là được.”

Gia Ý nghiêng răng, tính, xem như do cô hại hần bị dị ứng, nên cầm thuốc mỡ đi qua, cởi giày, bò lên giường.

Trên lưng, cổ, cánh tay, đều có dấu vết màu đỏ của dị ứng.

Cô ngồi bên người hần, đem thuốc mỡ đỏ vào nơi bị đỏ, cẩn thận xoa tay.

“Mạnh một chút, mấy ngày nay cô chưa ăn cơm sao.” Âm thanh của Hoắc Chấn Dương thỉnh thoảng truyền đến.

Gia Ý bủi môi, cô là đang bôi thuốc cho hần, lại không phải là nhân viên mát xa chuyên nghiệp.

Người này, thế nhưng đem cô trở thành người mát xa sao, bức mình, nặng tay một cái!

“Nhẹ lại, cô đây là bôi thuốc hay là xoa mặt?” Một trận hít hà của người đàn ông truyền đến.

Gia Ý lại phải nhẹ tay một ít.

Lau được một lát, bởi vì đau mình, còn sử dụng sức, eo cô có điểm bị đau, ả, cái này sai sự thật cũng không tốt lắm, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh nhàn nhạt truyền đến.

“Ngồi lên trên.”

Có ý tứ gì? Gia Ý ngây người một chút.

“Ngồi trên lưng tôi bôi thuốc, dễ dàng hơn.” Jấn lặp lại một lần.

Gia Ý thoải mái, nhìn hần gầy nhưng rắn chắc, đường cong quyến rũ, nuốt nước miếng: “Không cần đâu. Tôi ngồi bên cạnh bôi cũng khá tốt.”

“Đi lên.” Ngữ khí của hần có chút không kiên nhẫn.

Thanh âm tựa hồ có một cỗ áp lực vô hình, Gia Ý không có biện pháp, bò lên trên người hần, ngồi xuống.

Không thể không nói, ngồi trên lưng hần bôi thuốc, đỡ mỏi hơn nhiều.

Chỉ là, tư thế này, có phải hay không quá ái muội.

Gia Ý nhin không được lại nuốt nuốt nước miếng.

Được bôi qua thuốc, Hoắc Chấn Dương cảm thấy trên sống lưng mát lạnh hơn nhiều, vết dị ứng cũng thoải mái một ít, từ từ nhắm mắt lại.

Má ơi, người này nhưng lại thoải mái? Còn cô lại mệt đến chết khiếp, nhân lúc hần đưa lưng về phía mình, nhìn không thấy, dùng sức mà trườn hần!

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến vài tiếng bước chân, tiếng gõ cửa cùng tiếng La Quán Gia truyền tới: “Thiếu gia, Gia Ý tiểu thư? Bọn Tiết thiếu gia không thấy ngài qua, nên đã tới tìm ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cô không chê mất mặt, nhưng tôi lại ngại mất mặt

Editor: Song Thy

Gia Ý vội từ trên lưng Hoắc Chấn Dương bò dậy, bởi vì gấp gáp, không cẩn thận đụng vào tủ đầu giường, “Ai gia” một tiếng, xoa xoa chân.

La Quán Gia vội lớn tiếng hỏi: “Thiếu gia, làm sao vậy, không có việc gì chứ?”

Trên lưng Hoắc Chấn Dương không còn sức nặng của cô nữa, nhẹ nhõm thật, lại có chút nói không nên lời, một mồm nói: “Không có việc gì, có chút dị ứng, vừa mới uống thuốc?”

La Quán Gia đã từng nghe bên nhà lớn Hoắc gia nói qua, thiếu gia khi còn nhỏ có một lần vô tình chạm vào đồ ăn rồi bị dị ứng, xém xiu nữa đã chết, mai mà được cấp cứu kịp thời, hiện tại lại nghe thiếu gia bị dị ứng làm sao không lo lắng: “Có cần mời bác riêng của khu sản bản tới không, hay là tôi cùng tài xế đưa thiếu gia đi bệnh viện?”

Hoắc Chấn Dương nhú mày: “Không cần, tôi bình thường không sao. Các người xuống lầu trước đi.”

La Quán Gia có chút không yên tâm, vẫn đứng đó không đi nói: “Thiếu gia, không bằng mở cửa, cho tôi nhìn xem thế nào.”

Tiết Cảnh Xuyên trêu ghẹo: “Chấn Dương, có phải hay không tiểu thư Gia Ý cũng ở bên trong a?”

Hoắc Chấn Dương nhớ lại một màn ở buổi tiệc, cô lau quần áo cho Tiết Cảnh Xuyên, lạnh giọng nói: “Đúng vậy, cô ấy đang thay quần áo.”

La Quán Gia không có biện pháp, đành phải mang theo đoàn người Tiết Cảnh Xuyên xuống lầu.

Gia Ý đang chuẩn bị kéo cửa đi ra ngoài, lại nghe sau lưng truyền đến âm thanh của người đàn ông: “Cô thay đổi quần áo rồi đi xuống.”

“Thật phải thay quần áo sao?” Gia Ý trừng mắt liếc nhìn anh một cái, tuy rằng bộ váy đen xác thật có vài giọt rượu vang đỏ bắn tới.

Hoắc Chấn Dương mặc vào chiếc áo sơ mi sạch sẽ, ngón tay thon dài thông thả cài từng cúc áo, liếc mắt nhìn cái hộp trên bàn trà thủy tinh: “Bên trong còn có một bộ lễ phục, thay đi.”

Trong hộp còn một bộ lễ phục dự phòng, là chuẩn bị cho cô thay trong buổi tiệc.

“Người phụ nữ của tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị, tham gia tiệc tối, sao có thể từ đầu đến cuối chỉ có một bộ lễ phục?” Hoắc Chấn Dương cười nhạt: “Cô không chê mất mặt, nhưng tôi lại ngại mất mặt.”

Gia Ý cắn cắn môi, cuối cùng vẫn là mở nắp hộp ra, lấy quần áo, lần này là một bộ lễ phục đồ tươi ướt át, thực bó sát người.

Cô nhìn xung quanh phòng ngủ một chút, có ý tứ gì. ....Phòng toilet ở đây cư nhiên toàn là pha lê trong suốt, căn bản không có khả năng che đậy cảnh xuân.

Người đàn ông này, rất nhảm chán! Làm cái gì mà cả cái toilet lại phủ kính pha lê trong suốt.

Cô âm thầm trừng anh một cái: “Anh .....Ra ngoài trước đi.”

“Bạn gái thay quần áo, mà tôi phải đi ra ngoài? Bọn họ ở bên ngoài thấy được, sẽ nghĩ như thế nào.” Hoắc Chấn Dương cự tuyệt.

Nếu ánh mắt có thể giết người, anh đã sớm chết mấy trăm lần, Gia Ý nhịn xuống, nói: “Vây anh quay mặt đi!”

Hoắc Chấn Dương cũng phối hợp quay mặt, nhún vai, chậm rãi quay đi.

Gia Ý nhanh tay cởi chiếc váy màu đen trên người, rồi mặc bộ lễ phục màu đỏ vào, lát sau gọi một tiếng: “Được rồi.”

Hoắc Chấn Dương quay lại, hô hấp chợt ngưng.

Nếu vừa rồi một thân lễ phục màu đen tựa như một đóa bách hợp không thể xâm phạm, hiện tại cả người một thân lửa đỏ, cô tựa như một đóa hoa hồng kiều mị.

Cô cảm nhận được ánh mắt nóng cháy của người đàn ông đang nhìn mình, nên vội kéo cửa: “Đi thôi.”

Mới ra cửa, đi được vài bước, bỗng nhiên cô cảm thấy trên vai trầm xuống, trên người lại có thêm một chiếc áo khoác âu phục của đàn ông.

“Làm gì vậy?” Cô lôi kéo tây trang, người đàn ông này, cũng thật nhiều chuyện.

“Bên dưới đều là khách nam, cô không biết xấu hổ, nhưng tôi biết.” Ngừ khí Hoắc Chấn Dương lạnh lùng.

Cô cạ lỏi, những lời này là câu cửa miệng của anh sao, lại nhin không được nói thắm: “Quần áo này cũng không phải tôi lựa nha.”

Ai biết cô mặc vào lại thành như vậy? Một bộ lễ phục mặc lên người cô có thể làm cho đàn ông chảy máu mũi. Hoắc Chấn Dương không nói chuyện, mặt mày lúc này có hơi tối sầm lại.

Phòng khách, mấy công tử nhà giàu thấy hai người đi xuống, vừa mới chuẩn bị cười chào hỏi, lại nhìn thấy Gia Ý, ý cười lại thêm vài phần ái muội.

Trên người cô gái khoác tây trang của đàn ông, to lớn rộng rãi, lộ ra cẳng chân cân xứng trắng nõn, bên trong tây trang lò mờ lộ ra lễ phục gợi cảm, tăng thêm vài phần thần bí mê người.

“Chúng ôi muốn xem tiểu thư Gia Ý lên lầu đổi quần áo gì, thì ra là bộ sưu tập quý này của C, đó hẳn là của nhà thiết kế chính Jassica. Y thiết kế đẳng cấp độc nhất? Tôi tháng trước định mua cho vị hôn thê, cũng chưa tranh được, vẫn là Hoắc thiếu có bản lĩnh.”

“Xinh đẹp như vậy thì che cái gì? Quá phí phạm của trời! Ha ha ha!”

“Đừng vậy, dáng người tiểu thư Gia Ý tốt như vậy, mặc cái này nhất định rất đẹp, tại sao lại khoác áo khoác a, quá lãng phí.”

Sắc mặt Hoắc Chấn Dương lạnh đi vài phần.

Ở thương trường vị Hoắc Tổng này nổi tiếng mặt lạnh, mấy công tử thiếu gia đều đã chứng kiến qua, nhưng giờ phút này thần sắc lạnh lẽo, càng nghiêm trọng vài phần, tức khắc nuốt lời trêu ghẹo vào.

Tiết Cảnh Xuyên nhếch khóe môi, hòa giải: “Được rồi, được rồi, mấy người các người một chút ánh mắt cũng không có. Tiểu thư Gia Ý ăn mặc đẹp, cũng là để cho Hoắc thiếu thưởng thức, mau đi qua đi!”

Đoàn người cùng đi đến buổi tiệc, lại lần nữa đến trễ, bởi vì giày của Gia Ý có chút không vừa chân nên Hoắc Chấn Dương đi vào trước. Mới vừa cong lưng sửa sang lại một chút, ngẩng đầu, thì thấy Tiết Cảnh Xuyên cũng không đi, đang đứng ở lối vào, híp đôi mắt đào hoa, rất hứng thú mà nhìn cô.

Áo anh ta bị rượu vang đỏ làm bẩn đã được thay ra, giờ phút này đang mặc một chiếc áo Polo giản dị, lộ ra vẻ khôi ngô tuấn tú.

Kỳ thật, ở tiệc tối trước đó nghe được nữ nhân viên khu sân bắn bàn luận, cô đại khái cũng biết một ít về thân phận cùng tên của Tiết Cảnh Xuyên. Lại là thần tượng nổi tiếng của giới giải trí, giá trị con người bất phàm, fan trên Weibo vượt qua ngàn vạn, không ít công ty tranh giành, hiện tại đang là người phát ngôn của tập đoàn Hoắc thị, cho nên cùng Hoắc Chấn Dương cũng xem như người quen, thường xuyên tụ tập cùng một nơi.

Gia Ý nhớ rõ, ngày đó ở khu sân bắn cô vừa mới tỉnh lại xin giúp đỡ, Tiết Cảnh Xuyên so với người đàn ông họ Hoắc kia ôn nhu hơn nhiều, còn từng giúp cô nói chuyện.

Đêm nay, anh ta lại giúp mình đỡ ly rượu của Trương Mỹ Nghi.

Cho nên, Gia Ý đối với anh ta rất có hảo cảm, cười cười: “Tiết tiên sinh, sao không đi vào?”

Tiết Cảnh Xuyên chân dài bước tới, thần bí nói: “Vấn đề vừa rồi của tôi, cô còn chưa có trả lời tôi nha.”

“A, cái gì?” Gia Ý sững sốt.

“Cô thật là người phụ nữ của Chấn Dương?” Tiết Cảnh Dương cau mày đẹp, cảm thấy không có khả năng, Hoắc Chấn Dương chưa bao giờ công bố bạn gái chính thức của mình ra bên ngoài nha.

“Tiết Cảnh Xuyên, lòng hiếu kì của cậu, thật sự là rất lớn.” Âm thanh lạnh lùng không vui của đàn ông từ xa mà đến gần.

Nửa ngày không thấy cô tiến vào, Hoắc Chấn Dương mới ra nhìn xem, không nghĩ tới lại thấy nha đầu này cùng Tiết Cảnh Xuyên thân mật nói chuyện, mà ngay cả tiến vào cũng quên.

Tiết Cảnh Xuyên là người nổi tiếng trong giới giải trí, lại dựa vào mặt để kiếm com, không biết mê hoặc bao nhiêu fan nữ, cô phỏng chừng cũng giống như những fan nữ kia đi, cũng bị mê hoặc đến xoay quanh.

Tiết Cảnh Xuyên thấy khuôn mặt Hoắc Chấn Dương lạnh lùng đi tới, lộ ra ý cười có vài phần xảo quyệt, theo lời của hắn: “Chấn Dương, tôi đúng là khá

tò mò, nhin không được mới hỏi tiểu thư Gia Ý. Các người mới biết nhau mấy ngày, thật sự ở bên nhau?”

Tiểu tử này, không chứng minh cho hần xem, thì sống chết quán lấy không bỏ.

Mặt Hoắc Chấn Dương không biểu tình, đuổi cánh tay ra, trong nháy mắt, đã đem Gia Ý ôm vào trong ngực.

Còn chưa chờ cô cùng Tiết Cảnh Xuyên bên cạnh phản ứng lại, anh một tay nâng hông Gia Ý lên, hơi cúi người xuống, hôn lên môi cô.

Gia Ý không kịp chống cự, đã bị anh xâm chiếm, mờ to hai mắt nhìn.

Cách nơi đó vài chục bước chân, phía sau lùm cây um tùm, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai cầm camera mini, ánh sáng lóe lên, đem một màn này lưu lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cùng tôi ra ngoài

Editor: Song Thy

Thành phố G, nhà chính Hoắc gia, Hoắc Viên.

Phòng khách được tu bổ rất phong cách, một người đàn ông đầu tóc hơi bạc khuôn mặt uy nghiêm, nhìn thẳng tờ báo trên bàn trà, biểu tình khó coi.

Đây là cha của Hoắc Chấn Dương, Hoắc Thiên Phái hiện đã rời khỏi vị trí chủ tịch tập đoàn Hoắc thị, chỉ làm hậu thuẫn phía sau.

Trên trang đầu báo giải trí, một hàng chữ lớn đặc biệt bắt mắt:

“Tổng tài Hoắc thị ở biệt thự riêng tụ họp bạn bè cuồng hoan, ôm người đẹp kịch liệt hôn triền miên, kim cương vương Lão Ngũ là cái gì, vẫn là quan hệ bừa bãi phóng đảng.”

Bình luận phía dưới càng muôn hình muôn vẻ, cái gì khó nghe đều có.

Hoắc Thiên Phái giờ tay, đập lên bàn trà, làm ly trà bên cạnh nhảy dựng lên: “Tiểu tử này, quá hồ đồ.”

“Thiên Phái, đừng nóng giận.” Một người phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng đi tới dịu dàng an ủi, ngừng một chút cuối đầu nhẹ giọng nói: “Tuy nhiên, một lần nữa Chấn Dương đứng là..., mấy hôm trước là đại thọ của ông, làm lớn như vậy nó cũng không tới.

Còn nói mấy ngày nay muốn cùng Âu Cung trao đổi đàm phán, không có thời gian, thì ra là cùng mấy người bạn đi khu săn bắn Hoàng Long Sơn chơi, đây cũng là không hiểu thuận rồi.... Vậy mà còn cùng người phụ nữ kia quán lấy nhau.....Ông còn giới thiệu mấy cô gái nhà danh môn quyền quý cho nó, nó lại không cần, mà lại tìm một phụ nữ không rõ lai lịch. Cái này tốt rồi, còn lên trang đầu, đều nói nó trước kia không gần nữ sắc, lạnh lùng trầm ổn đều là giả vờ, làm ảnh hưởng đến thanh danh của tập đoàn nha.”

*Người phụ nữ đại khái gần tuổi bốn mươi, do bảo dưỡng tốt, làn da trắng nõn, dáng người thon thả, đôi mắt phượng hơi hơi lộ ra vài phần khôn khéo, là vợ kế Hoắc Thiên Phái, cũng là mẹ kế của Hoắc Chấn Dương, Diêu Trần Như.

Nghe thì như an ủi, kỳ thật là thêm dầu vào lửa, càng khơi dậy lửa giận của Hoắc Thiên Phái.

Diêu Trần Như nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Hoắc Thiên Phái, lộ ra một tia mừng thầm không dễ phát hiện, lại cầm tờ báo trên bàn trà lên, một bên xem, một bên cố ý lên tiếng cảm thán: “Chắc chắc, nhà báo này thật là quá liều lĩnh, nói cái gì a! Nói Chấn Dương của chúng ta đi khu săn bắn Hoàng Long Sơn mở tiệc ăn chơi bừa bãi phóng túng.....Ông xem, còn nói, người phụ nữ nó ôm là gái làm tiền.....Chắc, hồ đồ! Chúng ta nhất định phải tố cáo bọn họ, thế nhưng lại dám bôi nhọ Chấn Dương!”

Hoắc Thiên Phái gân xanh lộ ra, rốt cuộc cũng nhin không được, lớn tiếng nói: “Lão Âu, gọi điện thoại đến biệt thự Hoàng Long Sơn, kêu nghịch tử kia lăn trở về cho tôi!”

Âu Quân Gia làm ở Hoắc Viên đã bốn mươi năm, rất ít khi thấy Hoắc Thiên Phái nổi giận như vậy, vội vàng gạt đầu, đi gọi điện thoại.

Diêu Trần Như đỡ Hoắc Thiên Phái lên thư phòng trên lầu, trấn an một lát, trông mắt vừa động, thờ dài: “Thiên Phái, Chấn Dương đã lớn như vậy, hơn phân nửa tập đoàn đều giao cho nó, ông cũng đừng nhọc lòng.”

“Nhưng hiện tại, tôi làm sao có thể yên tâm đem tập đoàn giao cho nó.” Hoắc Thiên Phái xoa xoa ngực, nghe Diêu Trần Như nói, tâm tình lại càng kém hơn.

Điều Trần Như vội vàng tranh thủ thời cơ, nhắc lại chuyện cũ: “Vậy không bằng cho Chấn Hiền đến tổng công ty của tập đoàn giúp anh trai nó. Kỳ thật, Chấn Hiền cũng lớn rồi, hơn nữa cũng rất ngoan ngoãn, tất cả đều nghe lời ông nói a.”

Hoắc Chấn Hiền là con trai của Điều Trần Như, cũng là anh em cùng cha khác mẹ của Hoắc Chấn Dương.

Vì con trai Điều Trần Như cũng tranh thủ khá nhiều lần, nhưng lần nào Hoắc Thiên Phái cũng không đáp ứng để Hoắc Chấn Hiền tiến vào tổng công ty, lần này lại bởi vì đang nổi nóng, do dự một chút, trong chốc lát mới xua xua tay: “Để tôi xem xét nó trước.”

Điều Trần Như mừng rỡ, vội gật đầu: “Được, ông cứ chậm rãi xem xét.”

Đóng cửa lại, Điều Trần Như bước xuống lầu, liền thấy một bóng người đứng ở cửa.

Người đàn ông đại khái hơn hai mươi tuổi, tuổi trẻ anh tuấn, dáng người cao lớn, một thân hàng hiệu cao cấp, tóc màu nâu che khuất nửa bên mặt, nhưng đôi mắt lại có chút tà khí, thoạt nhìn lòng dạ không đơn giản, đi đến trước mặt Điều Trần Như, ôm lấy cánh tay bà: “Mẹ, thế nào?”

“Mới vừa nói với ba con.” Điều Trần Như yêu thương mà vỗ vỗ tay con trai, tràn đầy tự tin, hạ giọng, “Lần này ba con rất giận anh trai con, xem ra, con có hi vọng tiến vào tổng công ty rồi. ....Đúng rồi, paparazzi mà con phải đi theo dõi anh trai con không có vấn đề gì chứ?”

Hoắc Chấn Hiền ý cười lấy lan, bám vào bên tai Điều Trần Như: “Không có việc gì, đều đối phó xong. Cho một chút tiền, liền không nói lung tung, càng không thể cho anh biết là tin tức do con truyền ra.”

“Con trai của mẹ đúng là thông minh.” Điều Trần Như cười rộ lên, lại oán hận nói, “Con tài giỏi như vậy, dựa vào cái gì chỉ có thể làm việc trong một công ty nhỏ, anh trai con có thể, thì con càng có thể! Nếu lần này con có thể tiến vào tổng công ty, nhất định có thể khiến cho ông ấy biết đến sự lợi hại của con.”

Chỉ là tiến vào tổng công ty, hán không hiếm lạ.

Gia sản Hoắc gia nhiều như vậy, dựa vào cái gì phần lớn đều của anh trai? Cũng bởi vì hán là một đứa con riêng sao?

Khỏe môi Hoắc Chấn Hiền gọi lên một chút khinh thường, lại nở nụ cười, ngoan ngoãn gật đầu với mẹ.

*****

Biệt thự Hoàng Long Sơn, âm thanh chuông điện thoại chói tai đánh tan sự yên tĩnh.

Mười mấy phút sau, La Quán Gia buông điện thoại, vội vàng lên lầu hai, gõ cửa phòng ngủ, giọng nói khẩn trương:

“Thiếu gia, Hoắc Viên bên kia điện thoại tới, lão Âu nói, lão gia nhìn thấy trên báo ảnh chụp của thiếu gia cùng tiểu thư Gia Ý ở trước cổng buổi tiệc, rất tức giận, thúc giục ngài trở về.”

Phòng ngủ, Hoắc Chấn Dương hai tay chống gối, thẳng lưng, lười nhác dựa lưng vào đầu giường, ánh mắt dừng ở tờ báo trước mặt.

Ảnh chụp người đàn ông cùng phụ nữ ở buổi tiệc ôm hôn, nhiệt liệt triền miên.

Khỏe miệng anh nhẹ nhàng giương lên: “A, hình rất rõ ràng.”

La Quán Gia ngoài cửa thở dài: “Lần này là tôi thất trách, không cẩn thận khiến paparazzi trà trộn vào biệt thự, càng không nghĩ nhanh như vậy lão gia đã thấy được....”

Chỉ sợ không phải do La Quán Gia thất trách, mà là có người giúp paparazzi tới gần.

Trong con người sâu thẳm hiện lên một tia lạnh lẽo, Hoắc Chấn Dương đứng dậy: “Lão La, chuẩn bị xe.”

Lầu hai, phòng khách.

Hôm nay Gia Ý ăn sáng xong liền không ở quá lâu, giờ phút này đang ngồi bên cửa sổ, còn chưa lấy lại tinh thần từ việc bị cưỡng hôn tối qua.

Không nhịn được liếc sờ sờ môi, còn có chút sưng. Có thể thấy được ngày hôm qua người đàn ông kia rốt cuộc dùng bao nhiêu sức lực!

Đã nói không thể tiếp xúc thân mật, anh hoàn toàn biết rõ nhưng lại cố tình vi phạm!

Tuy rằng vì làm Tiết Cảnh Xuyên tin tưởng quan hệ của hai người, cũng không đến mức làm hành động thân mật như vậy.

Không, chút nữa phải nói rõ ràng với anh ta, nói cho anh ta biết giao dịch đã xong, anh ta nên thực hiện lời hứa, giúp cô tìm được người nhà!

Đúng lúc này, phanh một tiếng, cửa liền mở, thân ảnh người đàn ông mạnh mẽ vang dội xuất hiện ở cửa, lời nói ngắn gọn: “Cùng tôi ra ngoài.”

Gia Ý ngẩn ra: “Đi nơi nào?”

“Hoắc Viên.” Thanh âm như cũ không lạnh không nhạt, tựa như chủ nhân cao cao tại thượng ra lệnh cho người hầu, căn bản không cần giải thích.

Suy nghĩ một lát, Gia Ý mới phản ứng lại, ý tứ của Hoắc Chấn Dương là kêu cô cùng anh ta đi nhà chính Hoắc gia.

Nhà chính Hoắc gia? Đó không phải là nơi ở của ba mẹ anh ta sao?

Có ý tứ gì?

Cô chỉ là giúp anh ta ở bên ngoài diễn trò để đuổi Tưởng Mỹ Nghi thôi, vì cái gì còn muốn cô theo anh ta đến nhà chính Hoắc gia.

Lúc Gia Ý trợn mắt há hốc mồm, Hoắc Chấn Dương đã cất bước tiến lên, một phen xốc cánh tay mảnh khảnh của cô lên, từ phòng nghỉ đem đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Editor: Song Thy

Xe thể thao Porsche màu đen gia tăng tốc độ, chạy nhanh như chớp, rời khỏi biệt thự Hoàng Long Sơn.

Sau khi tăng tốc chạy qua mấy giao lộ, phong cảnh ven đường thay đổi rất nhiều.

Người cùng nhà cao tầng dần dần nhiều lên, có thể nhìn ra được, đã tới khu thành thị của thành phố G.

Mới bắt đầu Gia Ý ở trong xe gào thét muốn đi xuống, dần dần, âm thanh biến mất.

Thành phố lớn được gia cố, nói không chừng sẽ có người nhà của cô, tốt hơn so với việc ở trong biệt thự khu ngoại ô.

Không quản anh ta, còn không phải là cùng anh ta về nhà một chuyến sao, chẳng lẽ còn có thể ăn cô à?

Porsche dọc theo đường quốc lộ tiếp tục chạy nhanh, rồi thả chậm dần tốc độ trước một công ty bách hóa khí thể.

“Đi vào đổi lại một bộ quần áo.” Hoắc Chấn Dương cầm tay lái, nói.

Gia Ý nhìn cách ăn mặc của mình, áo thun cùng quần jean, không thấy có vấn đề gì liên cự tuyệt: “Đồ khá tốt, không cần thay đổi.”

Hoắc Chấn Dương nghiêng người, con ngươi màu đen dâng lên, lười nói nhiều với cô, gơ bàn tay lên.

Gia Ý còn chưa kịp phản ứng, áo thun “roẹt” một tiếng, đáng thương mà rách một nửa, lộ ra bả vai tròn trịa nhỏ xinh của cô.

“Anh làm cái gì _____” Cô kêu lên.

“Xé bỏ. Như vậy là có thể thay đổi đồ rồi chứ?” Tay lái vừa chuyển, dừng lại.

“Anh...” Gia Ý cắn cắn môi, người đàn ông này quả thật là đồ biến thái. ....

Hoắc Chấn Dương cời tây trang bên ngoài ném qua cho cô: “Mặc vào.”

Cô lại không thể nói không, chỉ có thể ngoan ngoãn mà mặc lên người.

Giám đốc cùng mấy quản lý trong công ty bách hóa biết được Hoắc Chấn Dương đến, đã sớm ở trước cửa đứng chờ.

Công ty bách hóa này tuy rằng là sản nghiệp của Hoắc thị, nhưng tổng giám đốc chưa bao giờ tự mình đến thị sát, hôm nay thật khó có được.

Còn khó tin hơn chính là, cư nhiên còn mang theo một cô gái.

Cô gái này, còn đang mặc tây trang của tổng giám đốc.

Mấy người kìm nén sự tò mò, cung kính mà chào hỏi: “Hoắc tổng.”

“Mang cô ấy đi, đổi quần áo từ đầu đến chân.” Hoắc Chấn Dương không bước xuống xe, xuyên qua cửa sổ trực tiếp ra chỉ thị, nói năng mạnh mẽ, đơn giản dứt khoát.

Giám đốc sừng sốt, lại nghe Hoắc tổng bổ sung thêm một câu: “Không cần quá hoa lệ, thanh thuần một chút là được.”

Thanh thuần?

Giám đốc nuốt nuốt nước miếng, gật gật đầu, cùng mấy quản lý đem Gia Ý đi vào.

Ở công ty bách hóa giày vò một chút, Gia Ý trở lại xe của Hoắc Chấn Dương.

Cô gái mặc một chiếc váy liền màu trắng, tóc xõa xuống rũ trên hai vai.

Cùng với cô gái tao nhã ung dung trong buổi tiệc khác nhau một trời một vực, cô giống như một cô gái ngây thơ trong sáng chưa trải qua sự đời, khiến không ai đành lòng làm bẩn tờ giấy trắng thuần khiết ấy, vô cùng đơn thuần đáng yêu.

“Hoắc tổng, ngài xem thế nào?” Giám đốc thăm dò hỏi.

Cửa sổ xe mở ra, Hoắc Chấn Dương không nói chuyện, ánh mắt chặt chẽ chăm chú nhìn Gia Ý, khóe miệng mím lại nghiền ngẫm cùng cân nhắc, tựa như có thể xuyên thấu quần áo, nhìn vào bên trong.

Gương mặt Gia Ý dần dần nóng lên, có chút khân trương, không lẽ cái váy trắng này thật sự quá mỏng? Nhìn thấy hết? Bằng không, thì tại sao anh ta lại nhìn cô như vậy.....

“Được rồi, lên xe đi.” Một câu nói của Hoắc Chấn Dương đánh vỡ sự xấu hổ của Gia Ý, làm giám đốc cùng mấy quản lý đều thở phào nhẹ nhõm.

Gia Ý ngồi lên bên ghế phụ, Hoắc Chấn Dương khởi động xe, chạy khỏi công ty bách hóa.

Khi tới Hoắc Viên, sắc trời đã không còn sớm. Xuống xe, Gia Ý nhìn bốn phía xung quanh.

Hoắc Viên nằm ngay trung tâm thành phố G, là nơi tắc đất tắc vàng, cũng là nơi ở của các kim đại phú hào.

Xe tiến vào vườn hoa sau cửa lớn, có mấy người đang chờ, khom lưng chào hỏi: “Đại thiếu gia, ngài đã trở về.”

Âu Quân Gia thấy thiếu gia cuối cùng cũng trở lại, thở phào nhẹ nhõm, tiến lên nói: “Đại thiếu gia đã trở lại, hôm nay lão gia tức giận thiếu gia một ngày, mau đi gặp lão gia nói nói.....”

Giọng nói còn chưa dứt, Âu Quân Gia đã ngậm miệng lại, trên xe thể thao trừ bỏ Hoắc Chấn Dương, còn có một cô gái.

“Đây là.....” Âu Quân Gia trừng lớn mắt.

Sắc mặt Hoắc Chấn Dương bình tĩnh, đem chìa khóa xe ném tới trong tay người làm bên cạnh, nhàn nhạt nói: “Là cô gái các người thấy trên báo cùng tôi.”

“Cái gì? Đại thiếu gia.....Ngài không phải nói giỡn đi.....” Âu Quân Gia cả kinh!

Lão gia đang vì việc này mà tức giận, đại thiếu gia còn mang cô gái này tới, đây không phải là đổ thêm dầu và lửa sao!

Âu Quân Gia kéo Hoắc Chấn Dương sang bên cạnh, muốn ngăn cản. Hoắc Chấn Dương quay đầu, nhìn phía Gia Ý: “Cô chờ một chút.”

Gia Ý nhìn hai người đi qua một bên, vốn đang có chút căng thẳng, hiện tại đã nhẹ nhõm. Thoạt nhìn, trường bối Hoắc gia giống như không thích cô, thậm chí còn chán ghét?

Hừ, quản làm gì? Dù sao người đầu đầu là Hoắc Chấn Dương, cũng không phải là cô! Cô coi như là đi xem phong cảnh, đi dạo phố. Gia Ý chấp tay sau lưng, bắt đầu đi dạo.

Không thể không nói, Hoắc Viên đúng thật là lớn, cây cối tốt tươi, không khí trong xanh cực tốt. Đình viện, còn có đình bằng gỗ đỏ dùng để hóng gió, cảm giác như bước vào thời đại Minh Thanh.

Cũng nhìn ra được, chủ nhân nơi này rất có địa vị, và là người có nhiều kinh nghiệm. Không biết dạo đến nơi nào, phía trước tầm mắt là một căn phòng làm bằng pha lê trong suốt, bên trong là một vườn cây cùng hoa xanh tốt.

Là nơi chăm sóc hoa cỏ. Gia Ý có chút ngạc nhiên mừng rỡ, cảm lòng không được đi lên trước, bước vào. Trong phòng nhiệt độ không khí ẩm áp, có phần ướt át, này tất cả toàn là hoa trồng trong nhà kính, giá trị tuyệt đối xa xỉ, nhìn ra được, người chăm sóc hoa rất tỉ mỉ.

Đây là hoa lan.

Cô cảm thấy cô trước kia có khả năng rất thích trồng hoa, cho nên mới có loại cảm giác thân thiện với thiên nhiên này. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào

một đóa hoa, môi hồng khẽ động: “Đây là phong lan tím. ....”

Lại quay đầu, cười lầm bầm: “Còn này là lan tố tâm”

“Cô gái nhỏ biết cũng không ít.”

Âm thanh mạnh mẽ thẳng trầm vang lên, Gia Ý hoảng sợ, theo tiếng nói quay lại.

Một ông lão cầm cây kéo trong tay, đứng cách đó không xa, sắc mặt có chút kinh ngạc vui mừng.

Gia Ý lui ra phía sau vài bước, muốn đi ra ngoài, ngượng ngùng: “Thật xin lỗi.”

“Không có việc gì.” Ông lão mỉm cười, con ngươi lộ ra một phần hảo cảm, không chút để ý nói: “Cô gái nhỏ hiểu biết hoa lan sao?”

“Tôi. ....” Gia Ý cũng không biết nên giải thích như thế nào, ông lão trước mắt có một cảm giác uy nghiêm vô hình, cùng người nào đó ba phần tương tự, làm người khác có loại cảm giác không được thoải mái.

Cô xoắn xoắn váy: “Không phải thật hiểu biết, chỉ là tùy tiện nói, làm ngài chê cười, chủ nhân của hoa lan mới chân chính hiểu được hoa, hoa lan trang trọng quý giá nhất, lại được chăm sóc tốt như vậy.”

Ánh mắt ông lão nhìn Gia Ý ngày càng ưa thích. Hoa lan trong nhà kính tất cả đều là chủng loại quý báu.

Chỉ là cô gái này vừa nói tên mấy loại, đều là từ nước ngoài mang về nước, người thường tuyệt đối không có khả năng nhận ra, càng không thể nói đúng tên của chúng.

Cô gái này, nếu không phải là một chuyên gia, cũng là một tiểu thư danh viện thế gia.

Đúng lúc này, Gia Ý thè lưỡi, cúi mình chào rồi chạy nhanh ra ngoài.

Theo đường cũ trở về, thấy Hoắc Chấn Dương đứng tại chỗ cau mày.

“Đi nơi nào?” Âm thanh của người đàn ông không vui, chớp mắt liền không thấy, là loài thỏ sao?

“Cũng không đi đâu, lúc anh cùng người khác nói chuyện, tùy tiện đi vài bước.” Gia Ý có lệ nói.

Người đàn ông đẹp như tượng sắc mặt chợt lạnh, tiến lên vài bước, nâng cằm cô lên, không hề có tình cảm mà kẹp giữa hai tay vuốt ve, làm cho cô có chút đau đớn:

“Lần sau không được chưa chào hỏi đã đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo

Editor: Song Thy

Phòng khách, không khí căng thẳng.

“Cô là người ở trên báo cùng Chấn Dương?” Điều Trần Như không chút che giấu sự khinh thường, lại nhìn thoáng qua người đàn ông trên sofa, cư nhiên còn đem người phụ nữ ở trên báo kia về nhà, là sợ lão gia không tức chết sao, thật tốt quá!

Gia Ý phát hiện, vị phu nhân được bảo dưỡng cẩn thận này không phải là mẹ ruột của Hoắc Chấn Dương, mà là mẹ kế của anh ta.

Hoắc lão gia còn chưa xuất hiện, Điều Trần Như đã đi xuống lầu.

“Đừng vậy.” Gia Ý trả lời.

“A” Điều Trần Như không muốn nói thẳng với Hoắc Chấn Dương, chỉ có thể cố ý chỉ Gia Ý nói bóng nói gió, “Cô cho rằng Hoắc Viên là cái chợ sao, ai cũng có thể tiến vào? Mấy năm nay, phụ nữ muốn câu dẫn Chấn Dương nhà tôi rất nhiều. .... Vị tiểu thư này, cô cảm thấy mình có tư cách không đây? Cô cùng Chấn Dương bị chụp lén, lão gia nhà tôi đang nổi nóng, hiện tại cô cư nhiên còn dám nghênh ngang đi vào nhà, đưa tới cửa lớn, con gái bây giờ đều hạ tiện như vậy sao?”

Hoắc Chấn Dương sắc mặt đậm bạc, ngửa lưng dựa vào sofa, tay để hai bên, chân dài gác lên, ngón tay nhẹ gõ lên thành ghế, dù chưa nói chuyện, khóe miệng hiện ra ý cười lạnh không dễ phát hiện.

Gia Ý âm thầm liếc mắt người đàn ông ở đối diện, người này sao lại thể này! Đem cô kéo tới đây chính là để cô bị mắng sao? Anh ta đường đường là Thái tử gia, đại tổng tài của tập đoàn, mẹ kế đương nhiên không dám mắng anh ta, chỉ có thể mắng cô a.

Diêu Trần Như thấy Gia Ý không nói chuyện, tưởng cô chột dạ, càng đắc ý: “Con gái ở gia đình đứng đắn, nghe người ta nói như vậy, đã sớm xấu hổ mà chạy đi rồi, da mặt của cô thật là dày. Như thế nào, chẳng lẽ phải đợi lão gia đến tự mình đuổi thì cô mới đi?”

Sofa đối diện, tay Hoắc Chấn Dương khựng lại, cuối cùng là lạnh lùng mở miệng:

“Người mà tôi mang đến, ai dám đuổi đi? Ngôi nhà này, còn chưa chấp nhận người không phải họ Hoắc làm chủ.”

Diêu Trần Như ngẩn ra, đứng lên, chợt nghe được tiếng bước chân quen thuộc từ bên ngoài truyền tới, biết là ông Hoắc, về mặt lập tức biến đổi, ngữ khí bi thương, lớn tiếng nói:

“Chấn Dương, con nói gì vậy? Di tốt xấu gì cũng là mẹ kế của con, đều muốn tốt cho con, loại phụ nữ này thì có gì tốt? Bên ngoài con tiêu tiền chơi đùa thì được rồi, tại sao lại đem loại phụ nữ này về nhà, là muốn làm ba con tức chết sao?”

Hoắc Chấn Dương liếc mắt nhìn Diêu Trần Như bên cạnh đang cố ý diễn trò: “Ngại quá, cô ấy không phải loại con gái tùy tiện ngoài kia. Hôm nay mang cô ấy về đây, chính là muốn nói cho ba biết, đây là bạn gái của tôi” Nói xong, đem tay Gia Ý giơ lên, âm thanh mang ý cười: “Như thế nào? Tôi cùng bạn gái tôi bị chụp hình, thì có làm sao.”

Hoắc Thiên Phái nghe được Diêu Trần Như nói, sắc mặt có chút khó coi, lại nghe được Hoắc Chấn Dương nói, sắc mặt hòa hoãn, thêm vài phần vui sướng, nhiều năm như vậy con trai ông chưa bao giờ chính thức có bạn gái, hiện tại lại mang bạn gái về nhà, vậy khẳng định là thật đi.

“Chấn Dương, tại sao con không nói sớm?” Hoắc Thiên Phái bước vào.

“Hiện tại không phải là đang nói sao.” Hoắc Chấn Dương cầm tay Gia Ý, quay mặt qua, nhìn thẳng vào Gia Ý như nhìn một món đồ trân bảo, ngữ khí lưu luyến mà ôn nhu, làm Gia Ý có chút rung mình, mấy ngày trước còn đem cô quăng ngã trên giường, lờ lờ kéo kéo quần áo của cô rất giống bạo quân, so với bây giờ quả thật là hai người khác nhau.

Gia Ý càng không nghĩ tới ông Hoắc trước mắt lại là người cô gặp trong nhà kính trồng hoa, theo bản năng ngây người.

“Tốt, tốt!” Tức giận của Hoắc Thiên Phái liền trở thành hư không, thậm chí còn có chút kích động.

Diêu Trần Như không ngờ được sự tình lại diễn biến thành như vậy, cô gái trên báo, lại là bạn gái thật sự của Hoắc Chấn Dương, nó không những không bị Hoắc Thiên Phái răn dạy mà còn khiến ông ta vô cùng vừa lòng, cắn chặt răng nói: “Thiên Phái, trước kia ông giới thiệu nhiều tiểu thư danh媛 cho Chấn Dương, nó đều không đồng ý, bây giờ lại tùy tiện dắt một cô gái trở về, ông hỏi xem? Ai biết được! Hiện nay người muốn leo lên vị trí bạn gái của Chấn Dương rất nhiều! ông cũng đừng để bị lừa.”

Ý cười của Hoắc Thiên Phái chợt ngưng, ánh mắt nhìn cô gái trước mặt.

“Cô ấy là người thành phố C ở phương Bắc, họ La, tên là Gia Ý, là chất nữ bà con xa của La Quân Gia, ở thành phố G nghỉ phép, cha mẹ mất sớm, cô là con một, tuy rằng còn kém Hoắc Gia, nhưng tuyệt đối không phải người tùy tiện.” Hoắc Chấn Dương nói đầu vào đây.

Diêu Trần Như tức giận đến tím cả mặt. Hóa ra thân phận của cô đã được Hoắc Chấn Dương an bài tốt.

Gia Ý hít sâu một hơi, lại cảm thấy bàn tay của Hoắc Chấn Dương căng thẳng, đem tay cô cầm thật chặt.

“Đúng không?” Diêu Trần Như xuy một tiếng.

“Ngày mai tôi đem giấy chứng minh thân phận cụ thể của cô ấy đến đây.” Hoắc Chấn Dương nhún nhún vai.

“Không cần, ta tin!” Hai mắt Hoắc Thiên Phái mỉm cười, tự tin mà nhìn thẳng Gia Ý, tuy vừa rồi chỉ ở chung một chút với cô trong nhà kính, nhưng ông cảm thấy hành động cử chỉ và kiến thức của cô không giống những cô gái tùy tiện bên ngoài, “Ta tin ánh mắt của Chấn Dương, cũng tin ánh mắt của chính mình.” Lại trách cứ Diêu Trần Như: “Hoắc gia ta cũng không đến mức phải đi điều tra bạn gái con trai, cô không thấy mắt mặt sao?”

Mặt Diêu Trần Như tức giận đến đỏ bừng.

Hoắc Thiên Phái sợ dọa tới Gia Ý, ngữ khí lại nhu hòa vài phần: “Lần này còn phải cảm ơn paparazzi đã chụp lên kia, bằng không còn không biết Chấn Dương lại có một người bạn gái tốt như vậy.”

“Người nên cảm tạ không phải là paparazzi kia.” Âm thanh của người đàn ông vang lên, nhẹ nhàng đánh vỡ không khí.

“Chấn Dương, là có ý tứ gì?” Hoắc Thiên Phái nhận thấy sự không bình thường.

Hoắc Chấn Dương như suy tư mà nhìn về phía Diêu Trần Như, cười như không cười: “Vậy nên hỏi con trai tốt của di.”

“Mày_____” Diêu Trần Như chột dạ, thốt lên.

Ông Hoắc sao lại không hiểu Hoắc Chấn Dương nói gì, mặt lập tức thay đổi: “Kêu Chấn Hiền trở về!”

“Thiên Phái, Chấn Hiền tuyệt đối sẽ không hại anh trai của nó_____” Diêu Trần Như vội vàng giải thích.

Hoắc Thiên Phái cũng nhìn về phía con trai lớn: “Chấn Dương, con có chứng cứ hay không?”

“Biệt thự Hoàng Long Sơn có rất nhiều bảo vệ và công nhân, paparazzi sẽ không dễ dàng trà trộn vào.” Ngờ khí của Hoắc Chấn Dương làm người không rét mà run: “Về paparazzi kia, buổi sáng đã kêu lão La đi tra qua, mấy hôm trước tài khoản ngân hàng vừa nhận một số tiền lớn, người chuyển khoản chính là em trai của tôi nha.” Nghiêng đầu, nhìn về phía Diêu Trần Như, ngờ khí có chút hài hước: “Chấn Hiền không có lí do mà lại chuyển tiền cho một paparazzi, là có nguyên nhân gì?”

“Mày_____” Đôi mắt Diêu Trần Như trừng lớn.

“Cô cút lên lầu! Đây là con trai tốt mà cô dạy à, hại anh trai của mình? Quay đầu lại lại kêu mẹ con các người tốt đẹp!” Ngực Hoắc Thiên Phái vì tức giận mà bắt đầu đau.

Cái này tốt, ăn trộm gà không thành còn mất cả nắm gạo, chẳng những làm ông Hoắc càng vừa lòng Hoắc Chấn Dương, mà việc cho Chấn Hiền tiến vào tổng công ty cũng bị phá hủy!

Diêu Trần Như khó thở, thấy ánh mắt giết người của ông Hoắc phóng tới, chỉ có thể dậm chân một cái, đi lên lầu.

Gia Ý tặc lưỡi, người đàn ông này làm việc thật nhanh nhẹn, phản kích một cái liền đem âm mưu của mẹ con Diêu Trần Như đánh tan, còn làm ông Hoắc vừa lòng.

Quả nhiên gian thương vẫn là gian thương mà! Người này ở trong thương trường, tâm tư nhất định là sâu không thấy đáy.

Như vậy xem ra, anh ta sẽ dễ dàng buông tha cho cô sao?

Gia Ý sinh hàn ý, nhin không được lên quay đầu.

Hoắc Chấn Dương vừa vặn cũng quay lại nhìn thẳng cô, ánh mắt tựa như con thú dừng mãnh nhìn con mồi trong lòng bàn tay của mình, sau đó, bàn tay cân bằng, âm thầm đem cô giữ chặt làm cô không thể nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiêu Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Yêu quý sinh mạng, rời xa cầm thú!

Lúc ăn cơm chiều, Gia Ý thấy tâm tình Hoắc Thiên Phái bị mẹ con Diêu Trần Như ảnh hưởng, nên không ngừng gấp thêm đồ ăn cho ông, thỉnh thoảng trao đổi chút kiến thức về hoa lan. Cuối cùng về mặt ông Hoắc cũng giãn ra, còn gọi Âu quân gia mở bình rượu vang đỏ dưới hầm.

“Đây là rượu vang đỏ của Pháp, Burgundy, thiếu gia, Gia Ý tiểu thư không bằng hai người kính rượu lão gia đi.” Âu quân gia cười nói.

Đây là chai rượu lão gia trân quý tận 20 năm, tôi khách quý còn không mở, hôm nay lại lấy ra, có thể thấy lão gia cao hứng cỡ nào.

Hoắc Chấn Dương bỏ bộ đồ ăn xuống, lấy khăn lau nhẹ khóe miệng: “Lát nữa tôi còn phải lái xe, không uống.”

Ngờ khí không nóng không lạnh, với người lại như cách ngàn dặm.

Khuôn mặt mang ý cười của Hoắc Thiên Phái cứng lại, còn có chút thất vọng.

Người này đối với cấp dưới như Đế Vương, đối với cô như bạo quân, đối với ba mình cũng lạnh như khối băng.

Gia Ý không quen nhìn ông Hoắc thất vọng, nhin không được bèn duỗi chân, ở dưới bàn đá nhẹ vào chân Hoắc Chấn Dương, ý bảo đừng nói nữa, lại đối mặt với Hoắc Thiên Phái, ngọt ngào cười, hòa giải: “Bác trai, cháu với bác cùng uống đi.”

Mắt cá chân Hoắc Chấn Dương bị một thứ ấm ấm mềm mềm nhẹ nhàng cọ một cái, ánh mắt ngưng lại, dừng ở trên người cô gái bên cạnh, khóe miệng khẽ cong lên nhưng không dễ phát hiện.

Tiểu nha đầu này thật đúng là không khách khí, mấy tiếng vừa rồi mới làm khách, giờ đã đem mình thành chủ, dám ra chỉ thị cho anh.

Vì để cảnh cáo sự quá tự nhiên của cô, anh xắn lại găng, bàn tay to vừa trượt xuống dưới bàn thuận tiện nắm lấy chân cô, khóa chặt trong lòng bàn tay.

Người này, điên rồi! Gia Ý suýt chút nữa kinh hãi kêu ra tiếng, lại sợ bị Hoắc Thiên Phái chê cười, nên không dám lộ ra.

Hoắc Chấn Dương xem cô giống như con mèo nhỏ bị khi dễ nhưng lại ko thể phản kháng, ý cười trên mặt càng sâu.

Gia Ý muốn lùi chân về, nhưng vì sức lực anh ta quá lớn mà không lùi được, miệng không thể mở, chỉ có thể ở dựa vào trên ghế.

“La tiểu thư, làm sao vậy?” Ở phía đối diện bàn ăn, Hoắc Thiên Phái nhận thấy Gia Ý có chút khác thường, quan tâm hỏi.

“Không... không có gì.” Người đàn ông ở dưới bàn ăn hành động ngang ngược, làm giọng Gia Ý có chút run rẩy, giống như con mèo nhỏ mềm mại đáng thương.

“Thật sự không có việc gì?” Hoắc Thiên Phái hoài nghi nhìn Gia Ý, da trắng như ngọc, mặt ửng đến đỏ hồng, tựa như uống rượu say: “Có phải có chỗ nào không thoải mái?”

“Thật sự không có việc gì”. Gia Ý cố gắng, cắn môi cố làm cho giọng bình thường một chút, nhân lúc ông Hoắc không chú ý liền hung hăng liếc mắt trừng người đàn ông bên cạnh một cái.

Nói là trừng mắt người đàn ông, nhưng lại giống như đang liếc mắt đưa tình nhau vậy, làm cho toàn thân Hoắc Chấn Dương có chút nóng lên, thấy cô không dám tự tiện làm chủ, rốt cuộc cũng rút bàn tay về.

Gia Ý nói nhưng không phát ra tiếng, vội đem ghế dựa ra xa mấy tấc mà không dễ phát hiện.

Quá biến thái mà! Thật là chuyện gì cũng làm ra được!

Yêu quý sinh mạng, rời xa cầm thú!

Người đàn ông bên cạnh, lại như không có việc gì xảy ra, thấy tiểu nha đầu nhanh chân chạy thoát đi, chỉ nhếch môi mông một cái.

Gia Ý cùng ông Hoắc uống thêm mấy ly rượu vang đỏ, ăn xong cơm chiều trời cũng không còn sớm.

Mấy người ngồi trên sofa nghỉ ngơi một lát, Hoắc Chấn Dương muốn mang Gia Ý rời khỏi Hoắc Viên.

Hoắc Thiên Phái có chút lưu luyến, mở miệng: “La tiểu thư là người bên ngoài, đến thành phố G không có chỗ ở, hay là ở lại Hoắc Viên đi, ở biệt thự Hoàng Long Sơn ở ngoại thành cũng không có tiện...”

Hoắc Chấn Dương từ sau khi đảm nhiệm chức CEO, liền sống ở mấy chung cư bên ngoài, đã lâu không trở về nhà chính, nếu Gia Ý ở Hoắc Viên, Hoắc Chấn Dương có lẽ cũng sẽ ở, đây mới là tâm nguyện của ông.

“Ba, không cần, Gia Ý ở cùng con”. Hoắc Chấn Dương nhàn nhạt nói.

Hoắc Thiên Phái biết con trai là không muốn dọn về Hoắc Viên, thờ dài như chưa nói cái gì.

Gia Ý thấy ông Hoắc như thể bị tổn thương, chớp mi, ngọt ngào an ủi: “Bác trai, không có việc gì, qua mấy ngày cháu cùng Chấn Dương lại đến thăm bác.”

“Được được, ngoan.” Hoắc Thiên Phái vui vẻ, càng thấy thích cô gái này. Tuy rằng cô gái này thoát nhìn tuổi còn nhỏ, nhưng chỉ cần Chấn Dương thích, tuổi lớn nhỏ không phải vấn đề.

Có lẽ gia thế so ra kém Hoắc gia một chút, nhưng chỉ cần có thể làm cho đứa con trai lớn lạnh lùng bướng bỉnh này nghĩ lại vậy là đủ rồi.

Phải biết rằng, nhiều năm rồi Chấn Dương cũng chưa từng công khai bạn gái chính thức với bên ngoài, lại càng không dẫn phụ nữ về nhà, ông thậm chí đã từng cho rằng đứa con trai này nói không chừng là bị đồng tính luyện ái đi.

Cho nên, khi cô gái này xuất hiện, đối với ông mà nói có ý nghĩa thật sự quá lớn. Huống hồ, thoát nhìn cô gái này, tuyệt đối là có gia giáo, không phải là cái loại con gái không tốt.

Xác thực là con cháu nhà giàu có quyền quý khi chọn bạn gái, điều quan trọng nhất là tính tình cùng nhân phẩm của cô gái đó, mà nhà gái có khi cũng phải có tài sản.

Nghĩ đến đây, Hoắc Thiên Phái quay đầu, dặn con trai: “Chấn Dương, con phải đối xử tốt với La tiểu thư.”

Gia Ý cười mỉm “Bác trai kêu cháu là Gia Ý là được, kêu La tiểu thư La tiểu thư, nghe quá xa lạ rồi.”

“Được, Gia Ý”. Hoắc Thiên Phái cười đến không khép miệng được.

Hoắc Chấn Dương thấy cô cùng ba trò chuyện với nhau thật vui, sắc mặt lại lộ ra âm trầm, kéo tay cô lên xe thể thao rời khỏi Hoắc Viên.

Thành phố G là thành phố phồn hoa nhất vùng duyên hải, đêm vừa mới bắt đầu.

Vừa rời rượu vang đỏ tác dụng chậm bây giờ đã phát tác, Gia Ý lúc trước không có gì, lúc này mới cảm giác được mặt nóng đến hồng hồng, âm thầm tìm một chút gió mát nhưng cửa sổ xe bị khóa, không tìm được, chỉ có thể đáng thương đem mặt tiến đến gần cửa sổ xe.

Bỗng nhiên, cửa sổ xe chậm rãi trượt xuống, mở ra, gió đêm mát lạnh sáng khoái thổi vào, thoải mái rất nhiều.

Gia Ý nhìn thoáng qua người đàn ông đang lái xe, là anh ta mở cửa sổ, trong lòng khẽ động, từ đầu anh ta đã chú ý tới mình sao?

“Tư lượng kém còn uống rượu.” Người đàn ông lạnh đạm nói.

“Kỳ thật, bác trai là muốn uống cùng anh một ly” Gia Ý quay đầu, nhìn anh.

Hoắc Chấn Dương không nói chuyện, mặt vẫn hướng phía trước, khuôn mặt ngũ quan sắc sảo, đẹp như một tác phẩm điêu khắc, môi mỏng khẽ mím, làm cho người ta say mê, chính là ánh mắt lạnh lùng có thể đông chết người, gần từng tiếng hàn ý tràn đầy:

“Được rồi, mẹ nó cô biết cái gì!”

Gia Ý còn chưa có nhận thấy được nguy hiểm đang đến, nuốt nuốt nước bọt, muốn cố gắng trấn an người đàn ông đang kiềm nén tức giận, khuyên nhủ: “Bác trai dù gì cũng là ba anh, anh không nên đối xử lạnh nhạt như vậy ……”

Dừng một cái, vào ban đêm trên đường âm thanh va chạm kéo kết vang lên một tiếng chói tai, xe thể thao tự nhiên không thể xác định được phương hướng, lệch ra khỏi quỹ đạo khối mặt trời tỏa ra bốn phía, trên đường ánh đèn sáng trưng, mọi thứ bên ngoài lúc ẩn lúc hiện xảy ra trong chớp mắt, sau đó thì dừng lại!

Đám đông giải tán, quan cảnh bốn phía lại yên tĩnh trở lại, cảnh cây lá cây xanh tươi rậm rạp, giống như lá chắn, cư nhiên che khuất hoàn toàn hai người trong xe, khiến những người đi đường bên ngoài không thể nhìn thấy được.

“Anh, anh muốn làm gì?” Gia Ý tỉnh rượu vài phần.

==

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Say rượu

Tay Hoắc Chấn Dương rời khỏi tay lái, đến gần ghế phụ chỗ cô ngồi, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén, giống như có thể đem vấy trên người cô xé tan thành từng mảnh.

Anh nhắc tay, không lưu tình chút nào giữ chặt cằm cô trong lòng bàn tay, gần từng chữ một:

“Ai cho phép cô quan tâm đến chuyện nhà tôi?”

Hơi thở người đàn ông nóng rực lại gần, trên người anh còn tỏa ra mùi hương nam tính nhàn nhạt, pha lẫn vào nhau.

Gia Ý uống chút rượu thân thể giống như có lửa, nóng đến kỳ lạ, đầu cũng có chút chóng mặt, bĩu môi đỏ mọng, nội tâm không chịu thua kém nói: “Tôi chỉ là cảm thấy bác trai có chút tội nghiệp, hai người là cha con cần gì âm ỉ thành như vậy.”

“Cô là đang quan tâm tôi? Thật sự đem mình trở thành người phụ nữ của tôi sao?” Người đàn ông tức giận cười, chột đem tay đưa đến sau lưng cô, nâng eo mảnh khảnh của cô lên, hung hăng kéo vào trong ngực mình.

Lần này, không giống với cảnh cáo lúc này ở dưới bàn ăn, mà là thật sự trừng phạt!

Cô giãy giụa khỏi hai tay đang kiềm chặt, dùng tay đập đánh anh ta: “Dừng tay, hỗn đản, buông tôi ra, anh muốn làm gì ……”

“Làm gì? Để tôi thỏa mãn tâm nguyện của cô.” Người đàn ông tà ác trả lời, cắn nhẹ vào vành tai cô.

Tiểu nha đầu này tuy rằng tuổi không lớn lắm, trời sinh ra đã có thể làm cho đàn ông si mê.

Hiện tại, cô tựa như một nụ hoa mới nở, còn có chút yếu ớt, cần tình tế thương thức, mới có thể thấy được vẻ đẹp này, ngửi được hương thơm này.

Nhưng thêm vài năm nữa, cô nhất định là xinh đẹp rực rỡ, thậm chí có giấu ở trong góc cũng sẽ không thể khiến người khác không chú ý tới.

Nghĩ đến đây, ánh mắt người đàn ông trở nên âm đạm, hô hấp càng mãnh liệt.

Lại có chút khó mà không chế được.

Làm cho Gia Ý trong lòng run sợ, người trước mắt này ngũ quan hoàn mỹ đủ để cho mọi cô gái điên cuồng, nhưng khuôn mặt lúc này lãnh lùng cùng hà khắc, làm cho cô thực sự sợ hãi.

“Anh buông tôi ra ——” cô muốn đẩy người đàn ông ra, nhưng cảm giác say còn sót lại bao phủ lấy tay chân cô, làm sao còn sức lực, cánh tay vừa mới nâng lên một nửa, đã bị người đàn ông mạnh mẽ giữ chặt!

“Như thế nào, sợ à?” Đôi mắt sắc bén nhìn cô gái đang sợ hãi, càng nhận thấy được sự xấu hổ cùng thiếu tự nhiên của cô, đầu ngón tay ghì mạnh, khiến khuôn mặt cô nóng đến phấm hồng, trong ánh mắt âm u hiện lên sự lạnh lẽo: “Đừng nói cô vẫn còn nhỏ. Như vậy lại biết lấy lòng đàn ông, đầu tiên là Tiết Cảnh Xuyên, xong đến cha già nhà tôi, đều bị cô làm cho cao hứng như vậy, không xem thử công phu của cô thật đúng là không thể được.”

Cổ trắng mảnh mai của Gia Ý di chuyển một chút, gắt gao cắn môi, nhin xuống thẹn thùng: “Không có, tôi chưa từng có.....”

Cô không nói dối, tuy rằng tạm thời quên mất mình là ai, nhưng thân thể mình thế nào, cô vẫn còn rõ.

Thân thể này, tuyệt đối là còn nguyên.

Hoắc Chấn Dương nghe được cô giải thích, khóe môi hơi hơi động, vẻ mặt lộ ra một tia hải lòng không thể thấy.

Cuối cùng, ánh mắt anh nhú lại, ngồi thẳng, ôm cô đem ngồi lên trên đùi mình.

“Anh lại muốn làm gì?” “Phịch” một cái Gia Ý ngồi ở trên đùi anh, có chút kinh hoàng.

“Quần áo cùng tóc đều xộc xệch, lát nữa làm sao xuống xe?” Người đàn ông giọng nói không cao không thấp, lại rất điềm tĩnh, trong giây lát, đã trở nên ôn nhu rất nhiều.

Gia Ý còn không có kịp phản ứng lại, bàn tay người đàn ông đã chậm rãi chỉnh sửa váy lại cho cô, còn cài lại nút cổ áo.

Sau đó, năm ngón tay anh cầm lấy mái tóc đẹp có chút hỗn loạn của cô, vuốt sơ, giúp cô chải lại mái tóc dài, tựa như đang âu yếm sủng vật.

Gia Ý ngừng thở, ở gần như vậy có thể ngửi thấy hơi thở cùng mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh, hương thụ sự ôn nhu của anh, cơ hồ đã quên mất việc anh vừa mới thô bạo, trong lòng rộn ràng, như có mấy con nai con đang nhảy tung tung.

Cùng lúc đó, tác dụng chậm của rượu vang đỏ nước Pháp càng ngày càng lợi hại, cảm giác say tận não.

Đầu cô càng ngày càng mơ hồ, mí mắt không ngừng đánh nhau.

Chậm rãi.....

Trời đất như thế nào lại hỗn loạn?

Người đàn ông trước mặt, làm sao lại biến thành hai?

Thân mình Gia Ý lay động một chút, nấc cục, phả ra hơi thở mang hương thơm của rượu vang đỏ lên mặt người đàn ông, cười giống như một chuỗi chuông bạc, say rượu lặp đi lặp lại: “Làm thế nào, làm thế nào có đến hai người a..... Cười khúc khích.....”

Nói cô từ lượng kém vẫn là coi trọng cô, nha đầu này hoàn toàn không có từ lượng, bắt quá, bình rượu vang đỏ được ủ lâu năm kia của cha già quả thật rất lợi hại.

Hoắc Chấn Dương nhíu đôi mày rậm: “Cô uống say.”

“Tôi mới không có say.....” Gia Ý nâng tay lên, không biết sống chết mà đi nhéo lỗ tai anh.

“Người say rượu thường hay nói mình không có say!” Hoắc Chấn Dương bắt lấy cái tay đánh loạn của tiểu nha đầu, mạnh mẽ giữ chặt, lạnh lùng nhìn cô chăm chú.

Gia Ý chu chu miệng, đôi mắt như chứa một tầng sương mù, giống như muốn khóc: “Anh lại bắt nạt tôi, lại bắt nạt tôi ——”

“Tôi bắt nạt cô khi nào.” Hoắc Chấn Dương có chút buồn cười.

“Anh vừa mới thét lên với tôi, hiện tại lại thét lên.....” Cô tuy rằng say rượu, nhưng trong lòng rất rõ, còn không có quên đâu, nói xong, nước mắt rơi xuống.

Cô gái ngồi trên chân làm nũng bộ dáng đặc biệt đáng yêu, hơn nữa không ngừng nhích nhích, làm Hoắc Chấn Dương bên ngoài cũng khô nóng lên, thời khắc thấy cô nước mắt tuôn ra, cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, giọng nói ôn nhu, nói: “Được, tôi sẽ không bắt nạt cô.”

“Vậy anh thả đi, tôi không tin.” Gia Ý say khướt mà ôm lấy cổ anh, đầu tùy tiện di chuyển cọ tới cọ lui, thanh âm yêu kiều như vậy.

Tiểu yêu tinh này ngồi ở trên đùi mình nhích tới nhích lui, thật là tra tấn.

Hoắc Chấn Dương yết hầu vừa động, cố gắng khắc chế hỏa khí trong bụng: “Tôi thả, sẽ không bắt nạt cô.”

Gia Ý lúc này mới vừa lòng, hai chân bắt đầu buồn bực không yên mà tách ra.

Hoắc Chấn Dương có chút bất đắc dĩ, nhưng không có ngăn cô lại, tùy ý để cô ngồi ở trên đùi mình ầm ĩ.

Rốt cuộc, quần áo cùng tóc cũng sửa sang xong.

“Được rồi.” Tiếng Hoắc Chấn Dương ở trong xe quay về, “Đứng lên đi.”

Không động tĩnh.

Gia Ý vẫn ngồi tư thế vừa rồi, ngồi ở trên đùi anh, ánh mắt mê man, không gượng dậy nổi thân mình.

Hoắc Chấn Dương mí mắt khẽ động.

“Tôi, tôi không dậy nổi.” Gia Ý ngáp ngừng, “Không còn sức.....”

Hoắc Chấn Dương bật cười, nắm lấy cánh tay cô, vòng ở lên cổ mình, tiếng nói trầm thấp: “Được rồi ôm lại.”

Cô ghé vào trong lòng ngực anh, ôm lấy cổ anh, để anh tùy ý chạm vào hai bên sườn chỗ eo nhỏ của cô, ôm trở về ghế phụ.

Xe lại khởi động, gió đêm thổi vào.

Người say rượu sợ lạnh nhất, Gia Ý ôm lấy hai tay, rút lại thân mình.

Hoắc Chấn Dương liếc liếc mắt một cái, còi ô tô phục trên người, đập lên người cô.

Gia Ý ôm lấy cái áo vest nam to rộng, đem đầu nhỏ vùi vào cổ áo, ngửi mùi hương Cổ Long nhân nhật sâu kín, thật ấm áp hơn.

Hoắc Chấn Dương nâng môi mỏng tạo nên đường cong rất đẹp.

Xe nhanh chóng rời khỏi hàng cây xanh yên tĩnh, một lần nữa chạy trên đường.

Gia Ý lại chống đỡ không được, hoàn toàn ở trên ghế phụ mà nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Là người thuộc quyền sở hữu của hắn

Editor: Song Thy

Trong bóng đêm, khách sạn Hào Đình tựa như hoàng cung kim bích nguy nga huy hoàng, đứng lộng trên con đường hoàng kim ở thành phố G.

Trước cửa, một đám phục vụ và quản lý cao cấp của khách sạn đang đứng.

Xe thể thao màu đen dừng lại trước cửa khách sạn.

Một người tây trang phẳng phiu, mang mắt kính, nhìn qua là một người đàn ông trung niên cao ngạo đang dẫn đầu đoàn người đi tới: “Hoắc tổng.”

Khách sạn Hào Đình này là sản nghiệp thứ nhất của Hoắc thị.

Người đàn ông này là quản lý tối cao tổng giám đốc Trần Diệu Tổ của khách sạn Hào Đình, tự mình tiếp đãi không ít nhân vật lớn ở G thị và hoàng thất ngoại quốc, ngày thường mất cao hơn đầu, căn bản không đem người bình thường để vào mắt, giờ phút này mặt đầy nịnh hót, tự mình kéo cửa xe, đem

người bên trong mời ra.

Hoắc Chấn Dương ôm một cô gái đang ngủ say trong ngực, chân dài bước ra, hướng cửa lớn khách sạn đi đến.

Phục vụ hai bên như ngừng thở, chờ đợi tổng tài phân phó.

Chợt, người đàn ông dừng bước chân lại, âm thanh truyền ra: “Phòng đã chuẩn bị tốt?”

“Chuẩn bị tốt, phòng tổng thống lầu 45. Mặt khác, nước tắm cùng quần áo đều đã chuẩn bị tốt.” Trần Diệu Tổ vội nói.

Người đàn ông không nói chuyện, cúi đầu nhìn thoáng qua cô gái bị âu phục bọc kín, một tia gió cũng không thể lọt vào.

Cô gái giống như trẻ con, khóe miệng hồng điểm chảy một đường nước dãi, đang ngủ ngon lành.

Anh nhìn không được, khóe miệng vừa động, ôm sát cô gái, hướng khách sạn đi đến.

Một đám người theo phía sau, xem đến mở rộng tầm mắt.

Tổng tài tập đoàn Hoắc thị mang danh không gần nữ sắc, nghiêm cẩn lãnh khốc, ít khi nói cười, thế nhưng bây giờ tự mình ôm một cô gái, lại còn có biểu tình tươi cười.

Có khi nào ngày mai mặt trời sẽ mọc phía tây không?

Hoắc Chấn Dương ôm Gia Ý hôn mê, bước vào thang máy chuyên dụng của CEO.

Thang máy được trang bị thiết bị tiên tiến, hướng phòng chuyên dụng của tổng thống lầu 45 đi lên.

Tới lầu 45, cửa phòng đã bị phục vụ bao xung quanh, nghiêng đón người tới.

Hoắc Chấn Dương đi nhanh bước qua đám phục vụ, chân dài đá vắng cửa.

Trong phòng tắm, truyền đến âm thanh nước chảy ào ạt, trắng xóa một mảnh, trong bồn tắm độ ấm của nước vừa đủ.

Gia Ý tựa hồ phát hiện ra nhiệt độ tăng lên, còn có quần áo bị cởi ra, theo bản năng rầm rì hai tiếng, ở trong lòng ngực người đàn ông nhút nhích một chút, có chút bực bội.

“Người cô rất dơ, tắm rửa một cái.” Hoắc Chấn Dương cố hết sức làm ngữ khí ôn hòa đi một ít.

“.....Không, không cần, không cần anh tắm, người xấu.....” Tuy rằng Gia Ý không thanh tỉnh, nhưng lại ý thức được không thể bị Hoắc Chấn Dương chiếm tiện nghi, lại giãy dụa một chút.

Anh không giúp cô tắm thì ai giúp? Chẳng lẽ kêu phục vụ phòng tới sao?

Mặc dù có là nữ phục vụ, anh cũng không muốn thân hình mềm mại trong lòng ngực bị người khác thấy, thậm chí còn sờ tới sờ lui.

Bất luận như thế nào, trên danh nghĩa, hiện tại cô là người phụ nữ của anh.

Thuộc quyền sở hữu của một mình Hoắc Chấn Dương anh.

“Ngoan, người đầy mùi rượu, còn không tắm rửa, cẩn thận dơ đến thói, làn da rạn nứt.” Người đàn ông thu liễm ngữ khí, thấp giọng uy hiếp, trấn an mèo nhỏ trong lòng ngực.

Gia Ý cau mày, cặp môi xinh đẹp chu lên, ngừng giãy dụa, suy xét nửa ngày, mới ở trong lòng ngực của người đàn ông mà uy nghiêm cảnh cáo:

“Được.....Vậy anh không thể nhìn, cũng không thể tùy tiện lộn xộn nga.....Càng không thể.....”

Nói xong, thả lỏng, mí mắt nhắm lại, lại ngủ say.

Hoắc Chấn Dương cau mày một lúc, lại bật cười, ôm chặt cô gái trong lòng ngực, đi tới bồn tắm.

*****

Buổi sáng ngày hôm sau, mặt trời lên chiếu vào cửa sổ sát đất, lại là một ngày tươi đẹp.

Thời điểm Gia Ý tỉnh, bởi vì say rượu đầu còn có chút đau, ngồi ở mép giường nửa ngày, mới nhớ lại sự việc từ ngày hôm qua đến bây giờ.

Khi cô say rượu, bị anh ôm tới khách sạn, ở cửa khách sạn còn có một đồng người đứng chờ.

Sau đó.....Anh nói cô dơ, một hai phải giúp cô tắm rửa!

Khi tắm, người đàn ông kia không có làm cái gì đi?

Trong bồn tắm, làm cô cực kì thoải mái.

Sau đó phát sinh cái gì, hoàn toàn không nhớ nổi!

Trời a _____

Mặt Gia Ý hồng lên, hận không thể đá chính mình!

Vội vàng cúi đầu vừa thấy, váy liền áo ngày hôm qua sớm đã không còn, thay vào đó là một bộ đồ ngủ.

Cô _____ Lúc đây cô vì sao lại không cự tuyệt? Rượu vào thật là hại người a _____

Tim Gia Ý đập ngày càng nhanh.

Bất quá thân thể không có phản ứng gì khác. ....

Tối hôm qua cô say thành một bãi bùn, cái bộ đáng quý quái đó, phỏng chừng anh cũng sẽ không có hứng thú làm cái gì, nhiều nhất là đôi mắt ăn kem ly (ý nói là anh được nhìn thân thể của chị) đi?

Gia Ý tạm thời ngưng suy nghĩ, lại nhìn chung quanh một chút.

Là một phòng ngủ trang trí hoa lệ, bàn ghế kim sắc, đèn treo thủy tinh của Italy.

Chính cô, đang ngồi xếp bằng trên một giường kinh-side còn rộng hơn Queen-side ở biệt thự Hoàng Long Sơn, bên cạnh là gối cùng chăn vì cô ngủ mà hỗn loạn.

“Đỉnh linh linh _____” Đúng lúc này chuông điện thoại ở đầu giường vang lên.

Gia Ý tiếp điện thoại, nghe bên kia truyền đến âm thanh cung kính: “La tiểu thư tỉnh? Hiện tại đưa bữa sáng lên cho ngài? Hoắc tổng đã dặn qua, khi La tiểu thư tỉnh còn cần cái gì, cứ việc nói với chúng tôi. Chúng tôi sẽ chuẩn bị.”

Quả nhiên, đây là khách sạn của tập đoàn Hoắc thị.

Tại thành phố G, Hoắc gia quả thật là quyền thế ngập trời, cơ hồ không có ngành gì mà không có Hoắc gia.

“Được, cảm ơn. Bất quá tạm thời không cần những thứ khác.” Gia Ý trả lời, hít một hơi thật sâu, cảm giác say qua đi, bụng xác thật rất đói.

Nếu là của người đàn ông kia, cô liền không khách khí.

Gần tới thời gian đưa bữa sáng, Gia Ý rửa mặt xong, mở tủ quần áo ra, mới phát hiện tủ treo đầy các loại quần áo, tem mới còn chưa được xé xuống.

Bên cạnh là kệ giày pha lê mới, chợt nhìn thấy, ít nhất trên một trăm đôi, có giày da, giày xăng-đan, giày bata, giày đơn, nhiều không đếm xuể.

Trên bàn trang điểm cũng chất đầy mỹ phẩm dưỡng da cùng đồ trang điểm còn mới.

Tuy rằng Gia Ý mất trí nhớ, nhưng suốt ngày trên bảng hiệu quảng cáo vẫn thấy rõ, tùy tiện cầm một lọ nhũ sương hoặc một hộp phấn, đều quý đến tặc lưỡi.

Tất cả đồ dùng cho phụ nữ này, thoát nhìn giống như vừa được mua mới rồi mang vào.

Gia Ý chọn một cái áo cánh dài rộng thùng thình cùng quần jean ngắn rồi thay ra, ngồi ở trước bàn trang điểm buộc tóc, phục vụ phòng đã tới.

Một người đội mũ đầu bếp, tóc vàng mắt xanh là đầu bếp phương tây, cùng Trần Diệu Tổ tiến vào.

“La tiểu thư, tôi là tổng giám đốc của Hào Đình, họ Trần, vị này chính là bếp trưởng của khách sạn chúng ta, cũng là đầu bếp ở nước Pháp nổi tiếng tốt nghiệp trường đầu bếp Michelin tinh cấp, đầu bếp Luis, hôm nay vì ngài chuẩn bị bữa sáng.” Trần Diệu Tổ mỉm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Giao dịch lần này tôi định đoạt

Editor: Song Thy

Beta: CN

Chỉ là ăn cơm sáng mà thôi, cũng không cần xa xỉ như vậy a.

Đường đường là bếp trưởng của khách sạn Hào Đình, tốt nghiệp Michelin tinh cấp, tại đây làm đồ ăn cho cô, còn tổng giám đốc thì bởi cô ăn?

Gia Ý không kịp nói chuyện, Luis đã bắt đầu lấy thịt xông khói của Thổ Nhĩ Kỳ ra chiên cùng với trứng gà.

“Kỳ thật không cần long trọng như vậy, bữa sáng của tôi rất tùy ý, trứng chiên, cùng một ly sữa bò là được rồi.” Gia Ý lấy lại tinh thần.

“Không được.” Trần Diệu Tổ trình trọng nói: “Trước khi đi Hoắc Tổng đã dặn dò qua, nói hôm qua La tiểu thư uống rượu, vị giác suy yếu, bữa sáng hôm nay phải phong phú một chút” lại quay qua: “Luis, thêm ly nước cam, tinh rượu.”

“.....Hoắc tổng đâu?” Gia Ý bất đắc dĩ, thuận miệng hỏi.

“Sáng hôm nay, lúc La tiểu thư chưa tỉnh, Hoắc tổng liền đi tổng công ty rồi.” Trần Diệu Tổ cười tủm tỉm, “Công việc của Hoắc tổng tương đối nhiều, có thể buổi tối mới trở lại, La tiểu thư không cần phải gấp gáp.”

Àn, đúng vậy, người ta chính là tổng tài của một tập đoàn lớn, đương nhiên phải đi làm việc rồi.

Bất quá, nhìn qua cô nơi nào nóng nảy a?

Thật là....

Vừa lúc, mùi hương thịt xông khói bay tới, Luis đặt cái đĩa lên bàn, dùng tiếng Pháp chính tông thập phần thân sĩ mà nói: “Mời dùng.”

Cô nói cảm tạ, rồi bắt đầu ăn.

Đầu bếp Michelin tinh cấp tay nghề chính là rất giỏi, Gia Ý vốn cho rằng chính mình không đói quá, kết quả thành đĩa vừa động, đem mấy đĩa bữa sáng Luis làm quét sạch sẽ, còn một hơi uống hết ly nước ép cam.

Trần Diệu Tổ xem đến tròn mắt há hốc mồm, vị tiểu thư này nhìn qua nhu nhu nhược nhược, lại là thâm tàng bất lộ (người có tài nhưng không muốn cho người khác biết), cư nhiên dũng mãnh như vậy, vẫn là cái đồ tham ăn a.

Dùng xong bữa sáng, Luis đẩy toa ăn rồi đi.

Trần Diệu Tổ đưa cho Gia Ý một văn kiện bị đóng kín: “La tiểu thư, đây là khi Hoắc tổng đi công ty kêu tôi đưa cho ngài, nói ngài xem một chút. Đúng rồi Hoắc tổng còn nhắc nhở, nếu ngài muốn đi dạo phố, thì để George đi theo ngài.”

Thứ gì? Gia Ý hoài nghi mà tiếp nhận văn kiện, cau cau mày đẹp: “George? Là ai?”

“Là vệ sĩ Hoắc tổng chuẩn bị cho ngài, xuất thân từ chiến đội, cũng là lính đánh thuê ở vùng Trung Đông, vốn là vệ sĩ của Hoắc tổng, hiện tại bị Hoắc tổng điều qua đây, làm vệ sĩ cho ngài.” Trần Diệu Tổ vỗ vỗ tay, hồ một tiếng.

Một người đàn ông cao lớn tóc húi cua đi tới, tuy rằng mặc tây trang màu đen, nhưng vẫn nhìn ra được thân hình cường tráng, buru hân: “Ngài tốt, La tiểu thư. Tôi tên George, tôi ở bên ngoài, có yêu cầu gì thì cứ gọi tôi.”

Dã.....Đã chiến bộ đội? Vùng Trung Đông.....Lính đánh thuê?

Cô không phải là nhân vật trọng yếu của một quốc gia, càng không phải Hoàng Hậu hay Công Chúa của đất nước nào, có cần khoa trương như vậy hay không?

Đôi mắt Gia Ý trừng lớn.

George cũng đã khoanh tay, mười phần chức trách mà đứng ở cửa.

Gia Ý chỉ có thể đóng cửa phòng lại, ngồi trên sofa, mở túi văn kiện ra, bên trong là một tập tư liệu, bao gồm thân phận, giấy tốt nghiệp, hộ khẩu, hộ chiếu.

Là người đàn ông kia chuẩn bị thân phận mới cho cô.

Gia Ý ngây người một chút, cô mơ hồ biết, khi rút giấy tờ tùy thân đi đồn công an báo mất, chờ được xử lý ít nhất đến nửa tháng mới có.

Xử lý hộ chiếu cũng yêu cầu hơn mười ngày.

Mà người đàn ông này, không đến một ngày, không, hẳn là không đến nửa ngày, cứ nhiên đem thân phận của một người chuẩn bị tốt.

Ở thành phố G, anh đến tốt cùng là nhân vật như thế nào mà có thể một tay che trời?

Cô hướng bên trong sờ soạng, di, gạch gạch, còn có một tấm thẻ ngân hàng.

Cầm tới, là một tấm thẻ kim loại màu đen, cũng chính là hắc thẻ, không có hạn chế mức độ sử dụng, là thần vật mà ai cũng tha thiết ước mơ.

Bỗng nhiên, từ túi văn kiện truyền đến tiếng chuông di động.

Người đàn ông này, rốt cuộc là chuẩn bị bao nhiêu đồ vật a!

Cô lấy điện thoại di động ra, là loại Apple màu trắng mới nhất, mặt trên biểu hiện một cái tên quen thuộc.

Hoắc ____ Chấn ____ Dương.

Cô hít sâu một hơi, ấn xuống phím đồng ý.

“Dậy.” Kết nối xong, là âm thanh trầm thấp quen thuộc của người đàn ông.

Nghe được âm thanh trầm thấp của người đàn ông, mặt ửng đỏ, trong đầu nghĩ đến chuyện đêm qua bộ dáng say khướt, còn bị anh tự mình tắm rửa, hiện tại ném chết người, nửa ngày không nói gì.

“Alo” Ngữ khí của người đàn ông hoài nghi, không tín hiệu sao? Rõ ràng đã tiếp điện thoại, tại sao lại không có âm thanh?

Gia Ý trấn định cảm xúc, chuyện đó đã qua, coi như không tính. Cô thanh thanh giọng nói: “Mặt trời đã lên cao, đương nhiên dậy rồi, tôi cũng không phải là heo.”

Tuy rằng không thấy mặt cô, Hoắc Chấn Dương lại có thể tưởng tượng được biểu tình lúc này của cô, khẳng định là đã đỏ ửng, không biết vì cái gì, anh lại rất muốn chọc ghẹo nha đầu này một chút.

Âm thanh Hoắc Chấn Dương đè thấp vài phần, có vẻ tà mị: “Phải không? Vậy tối hôm qua ai say như chết, đánh kiểu nào cũng không tỉnh, ôm cổ tôi kêu tôi tắm rửa?”

“Anh ____.” Cô không có đề nghị, lại bị anh cố tình nói ra, di động đều muốn ném văng ra, mặt phấn đỏ lên: “Tôi mới không có, rõ ràng là anh gạt tôi....”

Hoắc Chấn Dương thu liễm ngữ khí: “Đúng rồi, đã thấy tư liệu chưa?”

“Rồi.” Âm thanh của cô giống như muỗi kêu.

“Nhớ kỹ, đó là thân phận về sau của cô.” Ngữ khí chém đinh chặt sắt, tựa như vương giả hạ mệnh lệnh với nữ nô.

Cô biu môi lải nhải: “Tôi rốt cuộc phải giả bạn gái của anh bao nhiêu lâu? Anh còn chưa đáp ứng giúp tôi tìm người nhà đâu.”

“Như thế nào? Mới bao lâu liền đã mất kiên nhẫn?” Ngữ khí của người đàn ông có vẻ không vui: “Giao dịch lần này do tôi định đoạt.”

Gia Ý cảm giác được anh đột nhiên trở nên lãnh lẽo.

Người đàn ông khí thế cường đại tràn ngập lãnh lẽo, liền tính là cách điện thoại, cũng có thể làm cô nổi da gà cả người.

Cùng anh tới thành phố, mới ngắn ngủi một ngày, liền đã biết được năng lực của anh, nếu anh tức giận, không giúp cô tra xét thì làm sao bây giờ?

Còn có, tùy tiện một vệ sĩ bên cạnh anh mà đã lợi hại như vậy, còn trong vùng chiến trường Trung Đông, nếu mà không hài lòng, tùy tiện hạ lệnh đem cô bóp chết cũng rất dễ dàng đi?

Không được, không thể đắc tội anh.

Gia Ý chớp nháy mắt, thực thông minh mà ngữ khí mềm mại: “Chỉ là hỏi một chút.”

Bên kia điện thoại, Hoắc Chấn Dương rất vừa lòng thái độ lúc này của cô: “Nếu là muốn đi dạo phố, nhớ rõ mang George đi theo. Di động lúc nào cũng mang theo, đây là di động để tôi liên lạc với cô, không được không tiếp điện thoại cùng tin nhắn của tôi.”

“Được rồi được rồi.” Thật là giồng Hoàng Đế a, Gia Ý lướt lướt di động, quả nhiên danh bạ chỉ có tên một người!

“Được?” Hoắc Chấn Dương nhú nhú mày, nhận thấy được cô chỉ nói cho có lệ.

“Không có gì, đã nhớ rõ, anh đi làm việc đi, khẳng định là rất bận nha.” Gia Ý chỉ có thể dùng chiêu làm nũng lướt qua đi, cuối cùng gác điện thoại xuống.

Nghĩ nghĩ, Gia Ý cầm lấy điện thoại, kết nối WIFI, ở trên mạng tải về một ảnh chụp đầu heo, làm ảnh đại diện khi gọi tới của Hoắc Chấn Dương.

Rồi tải xuống tiếng chuông “Điện báo heo” cũng đổi thành nhạc chuông của Hoắc Chấn Dương.

Nhìn tên của anh hiện lên ảnh đầu heo, lại nghe tiếng chuông khi anh gọi tới “Heo tới~heo tới~”, Gia Ý ha ha cười rộ lên, tâm tình sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: **** Người đàn ông

Editor: Song Thy

Beta: CN

Nằm một lát, đến giữa trưa, Gia Ý có chút nhàm chán.

Có nên ra ngoài đi dạo hay không? Dù sao anh ta cũng cho cô đi.

Bất quá, đi nơi nào bây giờ? Trong ấn tượng cô không quen thuộc thành phố G, có lẽ cô không phải là người của thành phố G.

Đang suy xét, trong phòng ngửi vang lên tiếng chuông điện thoại.

“Gia Ý sao?” Bên kia điện thoại là âm thanh quen thuộc của người lớn tuổi.

Gia Ý lập tức nhớ ra, có chút vui mừng: “Là bác Hoắc?”

“Đúng vậy, Chấn Dương đã đi công ty rồi đúng ko?” Hoắc Thiên Phái thấy Gia Ý lập tức nhận ra ông, nở nụ cười.

“Dạ, đúng vậy.”

“Hiện tại có thời gian hay không?”

Gia Ý chính là rảnh đến mức meo, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Dạ, có a.” Có rất nhiều thời gian nha!

“Ta đã phái xe đi Hào Đình, hiện tại hẳn là đã chờ ở cửa khách sạn, có hứng thú tới Hoắc Viên làm khách ko?”

Gia Ý nghe bác Hoắc nhiệt tình mời cô đi, lại tưởng tượng đến việc khuyên giải cho hai cha con tối hôm qua, Hoắc Chấn Dương hận không thể xé nát bộ dáng của cô, có chút do dự: “Bác trai, con nguyện ý đi làm khách, nhưng mà.....”

“Nhưng mà Hoắc Chấn Dương không muốn con tiếp xúc với ta, phải không?” Hoắc Thiên Phái nói ra lời nói của Gia Ý.

Gia Ý ậm ừ một chút, không lên tiếng.

Hoắc Thiên Phái thở dài: “Tốt, ta cũng không trách con, dù sao ta cũng không có việc gì, chỉ là suy nghĩ nhiều một chút về việc của Chấn Dương.....”

“Không quan trọng” Gia Ý có chút không dễ chịu, buột miệng thốt ra: “Anh ta không có nói không cho con đi Hoắc viên, con đi bồi bác trai, sẽ qua ngay.”

Mười lăm phút sau, Gia Ý thay đồ xong, ra khỏi phòng.

Ngoài cửa, George thấy cô bước ra, tiến lên vài bước: “La tiểu thư muốn đi ra ngoài dạo phố? Tôi đi trước chuẩn bị xe.”

“Tôi muốn đi Hoắc viên.” Gia Ý nói.

“Hoắc viên?” George mặt lạnh đi, ý tứ ngăn cản: “La tiểu thư, tổng tài cho ngài đi ra ngoài có quy định hành trình, không có hành trình đi đến Hoắc viên.”

Có ý tứ gì? Chẳng lẽ cô đi nơi nào, không đi nơi nào, còn phải dựa vào quy định của anh ta?

Gia Ý cắn cắn môi, trong lòng đem ***** người đàn ông kia mắng vài câu, lại nở nụ cười ngọt ngào, đối với người đàn ông giống kim cương trước mặt chớp chớp mắt: “Nhưng, anh ta không quy định không cho đi, đừng không?”

Như thế.....George bị Gia Ý hỏi đến ngẩn ra, do dự một lát, Gia Ý đã hướng cửa thang máy đi đến, đành phải chạy nhanh đuổi theo.

Cửa lớn khách sạn Hào Đình, xe của Hoắc viên quả nhiên đã đậu hồi lâu.

Tài xế Hoắc gia hôm qua đã gặp qua Gia Ý, vội xuống kéo cửa xe, mời Gia Ý vào xe, George ngồi ở ghế bên cạnh tài xế.

Hoắc viên vào ban ngày, so với Hoắc viên tối hôm qua khi Gia Ý tới có thêm vài phần khí phái và trang nghiêm.

Ở cửa, Âu Quân Gia đã mang một đám người hầu đứng chờ cô.

Xuống xe, Âu Quân Gia dắt Gia Ý hướng Hoắc viên đi đến, vừa đi vừa hòa ái nói: “Lão gia hiện tại đang ở nhà kính trồng hoa, mời Gia Ý tiểu thư đi theo tôi.”

“Hình như bác trai rất xem trọng nhà ẩm trồng hoa lan kia.” Gia Ý có chút tò mò.

Âu Quân Gia chần chờ một lúc, chung quy vẫn là thờ dãi: “Có thể không xem trọng sao?”

“Ân?” Tò mò trong bụng Gia Ý dâng lên, đôi mắt nhìn thẳng Âu Quân Gia.

“Trước kia, phu nhân thích nhất là hoa lan, tên cũng có chữ lan, từ lúc phu nhân mất, lão gia mời thiết kế sư Italy, tiêu một số tiền lớn tu sửa Hoắc viên thành nhà kính trồng hoa, đem hoa lan xem như phu nhân, tỉ mỉ mà chăm sóc, bảo hộ, còn thỉnh thoảng mua các loại hoa lan nổi tiếng trên thế giới về tự mình chăm sóc, đã nhiều năm như vậy, lão gia đã xem vườn hoa lan đó như tính mạng của mình.”

Người phu nhân đó, chính là mẹ ruột của Hoắc Chấn Dương?

Không thể tưởng tượng được chủ tịch tập đoàn Hoắc thị ở thương giới oai phong một cõi, cư nhiên thâm tình như vậy, đối với người vợ đã mất vẫn còn nhớ thương.

Gia Ý có chút cảm thán, trong lòng vừa động, đoán được chút gì đó, chẳng lẽ Hoắc Chấn Dương cùng Hoắc lão gia từ quan hệ không tốt, đều có quan hệ đến mẹ ruột của Hoắc Chấn Dương?

Tuy rằng người đàn ông kia không thích cô tìm hiểu việc tư của anh ta, ngày hôm qua còn bởi vậy mà ‘Trừng phạt’ cô, nhưng Gia Ý thật sự nhịn không được sự tò mò: “Âu Quân Gia, phu nhân trước kia, vì sao lại mất?”

Dù sao La tiểu thư cũng là bạn gái của đại thiếu gia, lão gia cũng rất thích cô, Âu Quân Gia xem cô như nửa chủ nhân, cũng không dẫu dè dặt thờ dãi nói:

“Tim của phu nhân luôn không tốt, sau khi sinh đại thiếu gia, càng suy yếu, hàng năm bệnh tật ồm ồm, khi lão gia còn trẻ, có một lần đi Châu Âu bàn chuyện làm ăn, công ty lúc đó đang trong quá trình phát triển, rất quan trọng, nhưng lúc đó, phu nhân ở trong nước cũng phát bệnh, bác sĩ đều nói không thể qua khỏi, công việc của lão gia lúc đó còn mấy ngày nữa là xong, nhịn nóng vội xuống, không lập tức trở về, khi xong hết công việc mới trở về.....Phu nhân đã.....Ai, cuối cùng phu nhân cũng không thể nhìn thấy lão gia, thời gian cuối cùng tất cả đều được đại thiếu gia chăm lo. Từ đó về sau, đại thiếu gia đối với lão gia ngày càng lãnh đạm, mấy năm nay, quan hệ hai cha con luôn không nóng không lạnh.”

Thì ra là thế.

Con người của Gia Ý cũng có chút âm đạm, người kia đối với Hoắc Thiên Phái như vậy, quả nhiên là có nguyên nhân.

Khi nói chuyện, hai người đã đến ngoài nhà kính trồng hoa.

Buổi chiều, ánh sáng chiều chiếu vào cửa kính pha lê công nghiệp.

Hoắc Thiên Phái đầu lấm tấm bạc cầm kéo cắt trong tay, tự mình chăm sóc cây quân tử lan vừa mới từ nước ngoài vận chuyển về đây, đầu vừa nhấc, ngoài phòng pha lê, lão Âu dẫn Gia Ý bước vào.

Trên mặt ông Hoắc lộ ra ý cười, đứng lên.

Gia Ý thanh thúy hô một tiếng: “Bác trai khỏe.”

“Đưa nhỏ, mau tiến vào.” Hoắc Thiên Phái tiếp đón.

Gia Ý tiến vào, đi theo ông Hoắc thưởng thức hoa lan quý giá nước ngoài.

Hoắc Thiên Phái cao hứng khi thấy Gia Ý tới, mấy hát cũng mờ, không ngừng hỏi Gia Ý về tình huống của gia đình cô.

Gia Ý dựa theo tư liệu Hoắc Chấn Dương cho cô mà ứng đối, âm thầm thờ phào, may mắn là đã chuẩn bị.

Trò chuyện, Hoắc Thiên Phái ánh mắt xoay chuyển, dừng ở trên người George bên ngoài nhà kính, ý cười gia tăng: “Nhìn ra được, tiểu tử kia thật sự là rất sùng con a.”

“A?” Gia Ý sùng sốt.

“George kia, là vệ sĩ đắc lực và đáng tin tưởng nhất bên người nó, theo nó bảy tám năm, chưa bao giờ rời khỏi người, hiện tại lại cho con a.” Hoắc Thiên Phái cười lộ lên: “Trước kia ta muốn đem George điều tới dùng mấy ngày, nó cũng không đồng ý.”

Gia Ý sắc mặt xấu hổ, nhấp nhấp miệng: “Con còn không muốn đâu, theo ở phía sau, quá dọa người, người khác còn tưởng rằng con là lão đại xã hội đen, lại nói ban ngày sao có thể bị cái gì, căn bản là không cần vệ sĩ.”

Không đúng, không phải lão đại xã hội đen, hẳn phải là chị hai xã hội đen đi?

Cô đang suy nghĩ lung tung rồi loạn cái gì? Sắc mặt Gia Ý càng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Không có quan hệ

Editor: Song Thy

Beta: CN

Hoắc Thiên Phái thấy sắc mặt cô đỏ bừng, giống quả táo, cười nói: “Hoắc gia của ta đi đến được giai đoạn này, không biết bao nhiêu người đánh ý xấu, nếu con là người của Chấn Dương, cũng chính là nửa người trong nhà, cho nên, cần vệ sĩ bên người là điều không thể thiếu.”

Gia Ý ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng lại đang bàn tính, con trai ngài làm gì sợ cô gặp người xấu, sợ cô chạy mới đúng.

Nhìn bộ dáng vui vẻ của ông Hoắc, cô thực có điểm áy náy, nếu ông biết cô chỉ là giả làm bạn gái, khẳng định sẽ rất thất vọng.

Bất tri bất giác, sắc trời tối dần.

Hoắc Thiên Phái thấy cô không ngừng xem thời gian trên di động, biết tiểu tử kia quy định thời gian cho cô, nên không làm cô khó xử nữa: “Gia Ý, con đi về trước đi, ta biết, Chấn Dương không thích con tới Hoắc viên.”

Gia Ý nấp máy môi, rốt cuộc cũng nhịn không được: “Kỳ thật, bác tra đối với bác gái cũng rất tốt, đến bây giờ còn dùng hoa lan tưởng nhớ bác gái, sau này anh ấy nhất định sẽ hiểu được.”

Hoắc Thiên Phái ngăn ra, không nghĩ đến là cô đã biết, lại không tức giận, cười cười, nhưng ý cười có chút thương cảm: “Trước khi cô ấy chết, ta cũng không trở về để bên cạnh cô ấy, làm cô ấy lẻ loi một mình mà rồi đi. Chấn Dương hận ta, cũng là đương nhiên.”

“Nhất định bác trai là có nguyên nhân.” Đôi mắt Gia Ý lấp lánh tỏa sáng, mười phần khẳng định mà nói.

Hoắc Thiên Phái có chút cảm động, đã nhiều năm không mở lòng mình, cảm khái: “Khi Bội Lan bệnh tình nguy kịch, sợ ảnh hưởng đến công việc của ta, gọi điện thoại, gạt ta nói không có việc gì, đã tốt, kêu ta hai ngày trở về, không cần gấp gáp……” Biểu tình vô cùng thương tâm mà nói: “Ta nào biết rằng cô ấy gạt ta để ta an tâm làm việc? Cứ như vậy bỏ lỡ cơ hội gặp cô ấy lần cuối.”

“Vì sao bác trai lại không giải thích với Chấn Dương?” Gia Ý nhún mày.

“Có tác dụng sao?” Hoắc Thiên Phái lắc đầu cười khổ, càng giải thích, có thể nó lại càng cho rằng ông che giấu thất trách của mình. Ông ôn hòa nói: “Không còn sớm, con về trước, ta kêu lão Âu đưa con về.”

Gia Ý đứng dậy: “Không cần, con nhớ rõ đường, nên không cần làm phiền Âu Quán Gia, George sẽ đưa con về.”

Hoắc Thiên Phái cười cười, tùy ý cô.

Gia Ý từ nhà kính đi ra, dọc theo đường nhỏ hướng tới cửa lớn, cách đó không xa George cũng đi theo phía sau.

Đã 6h chiều, không biết người đàn ông kia đã về khách sạn chưa? Vẫn là nên nhanh trở về! Bước chân cô càng nhanh hơn.

Mới ra cửa lớn Hoắc viên, phía trước xuất hiện một thân ảnh cao dài.

Người đàn ông thấy Gia Ý, đi lên chặn đường.

Gia Ý nhìn người trước mắt, tuổi trẻ anh tuấn, mái tóc màu nâu, từ trên xuống dưới một thân cao quý xa hoa, vừa thấy liền biết là cậu ấm, mặt mày có chút tương tự với....., nga, là người phụ nữ hôm qua Diêu Trân Như.

Chẳng lẽ là con trai của Diêu Trân Như, anh em cùng cha khác mẹ với Hoắc Chấn Dương?

Hoắc Chấn Hiền nghe nói, ngày hôm qua anh trai mang theo bạn gái đến Hoắc viên, mới vừa nghe nói vị La tiểu thư kia lại tới nữa, vừa rồi anh ta tới bên cạnh nhà kính, nhìn cô gái nói chuyện vui vẻ với lão gia tử bên trong, ánh mắt chợt lóe, a, đây chính là tân sủng của anh trai?

Nguyên lai, anh trai ở thương trường mặt lạnh như quý la sắt, nhiều năm không có bạn gái, mà vẫn có người yêu?

Cô gái này tuy rằng nộn điểm, gia thế cũng rất bình thường, nhưng lớn lên không tồi, bề ngoài giống một đóa bách hợp ngọc tịch nhỏ dãi, làm đàn ông có một loại ảo giác ham muốn đem cô bỏ vào lòng bàn tay mà chà đạp.

Càng quý chính là, có thể làm lão gia tử vui vẻ.

Bởi vì việc phái paparazzi theo dõi anh trai bị bại lộ, tối hôm qua Hoắc Chấn Hiền trở về bị lão gia tử mắng một trận, còn bị tịch thu mấy cái thẻ tín dụng, giờ phút này, ánh sáng trong mắt chợt lóe, toát ra vài phần lạnh lẽo.

Dựa vào cái gì, mọi thứ tốt đều là của anh trai.

Trong sự nghiệp, anh ta không thắng được anh trai.

Chính là, nếu có thể đem cô gái đơn thuần trước mắt lừa tới tay, cái người luôn luôn phía trên anh ta, người đàn ông cao cao tại thượng kia mà biết, có thể hay không tức chết?!

Ha Ha...Nghĩ đến đây, Hoắc Chấn Hiền bắt đầu mưu tính phải làm cách nào để chọc gậy bánh xe. Theo đuôi Gia Ý ra cửa lớn.

Tuy rằng anh ta không thể bằng anh trai, nhưng mấy năm nay chơi phụ nữ cũng rất nhiều, kinh nghiệm phong phú, cô gái này thoạt nhìn giống học sinh, khẳng định sẽ bị lừa.

“La tiểu thư? Tôi là Hoắc Chấn Hiền.” Đi lên trước, nho nhã lễ độ, bước lên một bước: “Cô đi một mình? Có cần tôi đưa cô đi?”

“Không cần, tôi không có thời gian, cảm ơn.” Gia Ý đang nóng vội chạy về khách sạn, thấy Hoắc Chấn Hiền chặn ở phía trước dùng tay hất qua một chút, thấy anh ta không cử động, hai tròng mắt nhóm lửa, tròng mắt liếc anh ta một cái, tăng thêm ngữ khí: “Cảm ơn!”

Hoắc Chấn Hiền quả thật không thể tin được, chưa từng có cô gái nào cự tuyệt anh ta, mà dùng loại phương thức thô lỗ này.

Liên tính cô hưởng qua tư vị của anh trai, nhưng anh ta thân là nhị thiếu của Hoắc gia, cũng tuyệt đối không kém, cô bị mù à?

“Tôi chỉ là muốn đưa La tiểu thư đi.” Hoắc Chấn Hiền không cam lòng, ngược lại tới gần một bước. “La tiểu thư không cần hiểu lầm, Hoắc Chấn Dương dù sao cũng là anh trai tôi, tôi giúp anh trai chăm sóc cô mà thôi.”

Nếu không phải do anh ta chụp lên Hoắc Chấn Dương, cô cũng không đến mức bị Hoắc Chấn Dương giữ lấy không bỏ, tiếp tục diễn kịch, cơn tức của Gia Ý càng lớn hơn, miệng nhỏ nói: “Hoắc Chấn Dương là anh trai của anh, nhưng mà cũng không có quan hệ gì, còn không phải bị em trai là anh chơi xấu, tâm tư chụp lên đáng báo! Tránh ra, cảm ơn, chó ngoan không cản đường!”

“Cô_____dám chửi tôi! Tiền nhân!” Sắc mặt Hoắc Chấn Hiền thay đổi, gờ bàn tay lên, đang muốn giáng xuống, chợt thấy trước mặt xuất hiện một đạo bóng ma, cánh tay tê rần, bị người túm lên.

“Buồn cười!” Thì ra là con chó bên người anh trai, Hoắc Chấn Hiền bị George túm chặt tay, toàn bộ cánh tay đều phải kéo xuống, đau đến kêu to lên, “Mau buông ra, không biết ai là chủ nhân sao?”

“Chủ nhân của tôi là tổng tài, hiện tại là La tiểu thư.” George từng câu từng chữ, không hề cảm tình.

“Cái gì La tiểu thư! Còn không phải một con điểm bị kẻ có tiền bao dưỡng sao! Chờ tôi nói với anh trai, cô ta liền cuốn gói đi!” Hoắc Chấn Hiền chưa từng bị một người phụ nữ nào chỉ vào mũi mắng, giờ phút này còn không có người giận, không hề hình tượng mà phản kích lại Gia Ý.

“La tiểu thư” George nhấn mày lại, ý bảo Gia Ý có muốn tiếp tục giáo huấn Hoắc Chấn Hiền hay không.

Gia Ý không nói chuyện, cười cười, tiến đến George đem Hoắc Chấn Hiền giữ đến không thể động đậy, cúi người tới gần vài bước, nâng chân lên, ‘Phanh’ một tiếng, gót giày cao gót đập thật mạnh trên lưng Hoắc Chấn Hiền.

Hô! May mắn hôm nay nghỉ cùng bác trai gặp mặt, muốn thực nữ một chút, cho nên mang một đôi giày cao gót!

Giày cao gót, trừ bỏ xinh đẹp, chính là đồ vật tuyệt nhất để giáo huấn cận bã!

“A_____” Hoắc Chấn Hiền hét thảm một tiếng.

“Nếu trở về dám nói chuyện này với bác trai, tôi liền nói là anh lừa giỡn tôi ư.” Gia Ý hạ giọng, chớp đôi mắt, ba phần tinh ranh, bảy phần mỉa mai, “Nhị thiếu hửn là mới bị bác trai mắng đi? Nếu bác trai biết anh chiếm tiện nghi bạn gái của anh trai, đoán chắc bác trai sẽ đối với anh như thế nào?”

Anh ta rốt cuộc chọc phải một cô gái như thế nào?

Thoạt nhìn cô gái này không phải rất nhu nhược sao, quả thật là tiểu hồ ly tinh đem người lừa giỡn trong lòng bàn tay!

Gia Ý bảo George buông tay.

Hoắc Chấn Hiền che lại vết thương, ngồi dưới đất nửa ngày nói không lên lời.

Chính lúc này, âm thanh động cơ truyền tới, xe thể thao màu đen gào thét bay nhanh mà tới, ngừng ở cửa Hoắc viên.

Cửa xe mở ra, người đàn ông tuấn mĩ sắc mặt đen như bóng đêm, bước xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sung: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đụng vào họng súng

Editor: Song Thy

Beta: CN

Khuôn mặt Hoắc Chấn Dương âm trầm, ánh mắt quét qua mọi người, dừng ở trên người em trai mình, đôi mắt thâm thúy ngăm đen, nhìn không thấu suy nghĩ, làm người sau lưng lông tơ dựng thẳng lên không rét mà run.

“Anh trai, anh đến rồi à.” Hoắc Chấn Hiền có điểm chột dạ, vội chịu đau bò dậy, liếc mắt Gia Ý một cái, cáo trạng: “Em bất quá là thấy La tiểu thư một mình, muốn giúp anh đưa cô ta về dùm, không nghĩ tới vị La tiểu thư này thật là quá đáng, hào tâm của em lại trở thành lòng lang dạ thú, kêu George đem em biến thành bộ dáng này.....A, anh trai, xem ra ánh mắt lần này của anh chẳng ra gì à, cứ nhiên lại chọn người đàn bà đánh đá như vậy!”

Gia Ý thiếu chút nữa phun máu, đang muốn vì mình giải thích, tay lại bị Hoắc Chấn Dương túm lại.

“Đủ rồi, lên xe.” Âm thanh Hoắc Chấn Dương trầm thấp.

Gia Ý thấy sắc mặt anh âm trầm đến đáng sợ, áp xuống tức giận, bước lên xe.

“Như thế nào, vậy liền xong rồi? Tôi xem như bị đánh oan sao? Anh, loại con gái này cũng muốn sao?” Hoắc Chấn Hiền thấy anh trai không nói chuyện, khí thế càng kiêu ngạo.

Hoắc Chấn Dương bảo George lại đây, thì thầm một phen, khuôn mặt tuấn mĩ mang vẻ lạnh lẽo giờ phút này hơi hơi luân chuyển, lạnh nhạt liếc Hoắc Chấn Hiền một cái, giọng nói tràn đầy sát khí: “Tôi muốn loại con gái nào, cậu có tư cách nói chuyện? Cậu cùng mẹ cậu hãy cẩn thận.”

“Anh....Nói như thế nào, tôi cũng là em trai của anh! Mẹ con chúng tôi đều là người nhà của anh!” Hoắc Chấn Hiền bị người đàn ông hàn khí quanh thân trước mặt trấn trụ.

“Em trai? Người nhà?” Môi Hoắc Chấn Dương bỗng nhiên câu lên, tựa như Diêm Vương đang mỉm cười làm người ta sợ hãi, đột nhiên ý cười biến mất. “Thì như thế nào?”, cánh tay dài duỗi ra, bóp chặt cổ người thanh niên trên mặt đất.

Ngón tay thon dài niết mạnh, cổ kêu ‘Rắc rắc’ mà giòn vang, hô hấp Hoắc Chấn Hiền cạn kiệt, như trụ ướp lạnh.

Mấy năm nay, ở trên thương trường anh trai oai phong một cõi, từng bước thuận buồm xuôi gió, đánh tan một đám đối thủ cạnh tranh, việc làm lên lút sau lưng cũng không ít!

Ở ngoài, Hoắc Chấn Dương là bá chủ thương nghiệp, tài chính vô số ở thành phố G, sau lưng, kỳ thật chính là vua hắc đạo làm mưa làm gió, nắm giữ trong tay không biết bao nhiêu vận mệnh cùng tiền đồ của người khác.

Chỉ cần đối với anh ta và tập đoàn có lợi, hoàn toàn không để bụng không từ bất cứ thủ đoạn gì để đạt được, người thân thì tính là cái gì!

Ba năm trước, Hoắc thị cùng Đào quốc mỗ cự thương tranh một hạng mục lớn, Đào quốc cự thương kia đi câu lạc bộ đêm uống rượu lại trong một đêm

chết bác đất kỳ từ!

Năm kia, Hắc bang Đài Loan tranh chấp nội bộ hai lão đại sống mái với nhau tranh giành vị trí, trong đó có một người suốt đêm bay tới thành phố G, tìm Hoắc Chấn Dương hỗ trợ, mười ngày sau, người lão đại đó liền đoạt được vị trí đầu não, từ đó đối với Hoắc Chấn Dương nói gì nghe nấy, vô cùng cảm kích!

Năm trước, phó tổng thống của nước dầu mỏ Đông Á bị người của đối thủ đuổi giết, nghe đồn nhập cư trái phép tới thành phố G, lại không liên hệ với chính phủ thành phố G, mà lại liên hệ với tập đoàn Hoắc thị. Không tới một tháng, đối thủ của người kia liền bị bắt, được chuyển cơ của tập đoàn Hoắc thị áp giải về nước, có thể thấy được quyền thế của Hoắc thị trên quốc tế rất nổi tiếng!

Hoắc Chấn Hiền thờ phỉ phò, chính mình mấy ngày hôm trước còn ăn gan hùm mật gấu, đi phái paparazzi chụp lên anh trai!

Nếu không phải nể mặt lão gia tử, có lẽ, Hoắc Chấn Dương đã sớm đem anh ta xử tử!

“Anh.....em.....Việc chụp lên là em sai, là em bị ma sui quý khiến, em không bao giờ có ý bước vào tổng công ty.” Hoắc Chấn Hiền lúc này mới cảm thấy từng đợt từng đợt rét run.

‘Rắc rắc’ một tiếng, lại xiết chặt vài phần, người đàn ông mi nhẫn lại, tựa hồ cũng không vừa lòng những lời này.

Lần này Hoắc Chấn Hiền phản ứng nhanh, tỉnh ngộ: “La tiểu thư...Tôi sẽ không tiếp xúc với cô, cũng nghe theo cô không được nhiều lời...!”

Người đàn ông lúc này mới vừa lòng, ngón tay buông lỏng, lên xe khởi động động cơ, nhanh chóng rời khỏi Hoắc viên.

Hoắc Chấn Hiền ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn bóng dáng xe chạy nhanh phóng đi, còn chưa lấy lại tinh thần, bị George một phen vác trên vai, hướng hẻm nhỏ bên cạnh đi đến.

“Này, này làm gì vậy, tôi không phải đã nhận sai với anh trai rồi sao.....” Hoắc Chấn Hiền còn chưa kêu to ra tiếng đã bị George bịt miệng lại.

“Tổng tài nói, vẫn nên cho nhị thiếu biết hậu quả khi phạm sai lầm.” George việc công xử theo phép công mà nói.

Người đàn ông cường tráng vác công tử nhà giàu vào con ngõ nhỏ cách âm sau lưng Hoắc viên.

Mười giây sau, truyền đến tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế của người thanh niên cùng âm thanh nắm tay đánh vào da thịt.

Kéo dài không tiêu tan, cực kì bi thảm.

&&&&&&&&&

“Anh kêu George đi giáo huấn nhị thiếu?” Gia Ý từ ghế bên cạnh ghế điều khiển suýt nữa bắn lên.

“Uhm” Người đàn ông nắm tay lái, ngữ khí thực bình đạm.

Gia Ý có chút kinh ngạc, vốn dĩ cho rằng chính mình ra tay đánh em trai của anh, anh hẳn là sẽ thiên về hướng em trai.....Không nghĩ tới.

Người này cư nhiên bảo vệ một người ngoài như cô như vậy.

“Nhưng, nhị thiếu cũng là con trai của bác Hoắc, vạn nhất trở về nói với bác trai, có thể gây ảnh hưởng không tốt đối với anh.” Cô ngập ngừng.

“Cậu ta dám nói vậy sao!” Hoắc Chấn Dương đánh cái tay lái, câu ra một ý tứ buồn cười, cô gái nhỏ này là đang quan tâm anh sao.

Người đàn ông dung nhan tuấn mỹ đặc ý liếc xéo, làm Gia Ý có điểm buồn cười chính mình vừa rồi lo lắng, người này sẽ có cái gì để sợ hãi?

Lúc này, Hoắc Chấn Dương mở miệng, lần này ngữ khí có mấy phần lạnh lẽo: “Là ai chấp nhận cho cô đi Hoắc viên?”

Xong rồi, cho rằng Hoắc nhị thiếu một phen ầm ĩ, có thể đem chuyện cô đến Hoắc viên bỏ qua, kết quả vẫn là trốn không được, Gia Ý le lưỡi, giả ngu: “Anh chưa nói là không cho tôi đi a.”

Hoắc Chấn Dương chứ không phải George dễ bị lừa, thanh âm lạnh hơn: “A, phải không, khi cô ra cửa, hẳn là George đã cùng cô nói qua, hành trình ra ngoài của cô, không có cái nào là đến Hoắc viên.”

“...Nhưng anh chưa nói không cho đi a.” Gia Ý thấy sắc mặt anh ta rất khó coi, lại vẫn tiếp tục giả ngốc.

“Thế thì tại sao trước khi đi, không gọi điện thoại báo cho tôi?” Hoắc Chấn Dương không để ý tới cô giả ngốc, tiếp tục việc truy vấn của mình.

Gia Ý vội nói: “Di động hết pin!”

“A, đúng không, tôi vừa mới điện thoại cho cô, đầy pin, nhanh như vậy liền hết pin?”

“Trước khi tôi ra khỏi khách sạn đã không biết đã dùng điện thoại bao nhiêu lâu đâu, sau khi ra cửa chuẩn bị gọi điện thoại cho anh mới phát hiện là hết pin.”

Tốt cho tiểu hồ ly nhanh mồm nhanh miệng, đầu óc phản ứng thật đúng là mau.

Hoắc Chấn Dương cười lạnh, lấy di động, ấn gọi đến di động của cô.

“Tốt, tôi đây liền nhìn xem có phải hay không thật sự hết pin.”

Gia Ý nóng nảy, muốn tắt máy cũng không kịp, chỉ có thể trông mong nghe tiếng chuông di động vang lên.

“Heo tới, heo tới, rống rống rống rống heo gọi điện tới. ....”

Két két! Một cái dừng ngay, xe thể thao đột ngột ngừng ở ven đường.

Mặt người đàn ông ngày càng đen.

Gia Ý phản xạ có điều kiện mà rúc vào trong ghế, xong rồi! Đây thực sự là đang trên hòng súng mà!

“Đây là cái tiếng chuông quỷ gì, ai kêu cô đổi loạn?”

Hoắc Chấn Dương lấy cái di động màu trắng trong túi cô ra, không nghĩ tới càng khiến anh tức giận hơn, di động hiện lên ảnh đại diện rõ ràng là một cái đầu heo!

Mất thấy người đàn ông sắp bùng nổ, Gia Ý vội vàng giắt lấy di động bỏ lại vào túi, cười rộ lên: “Ai nha, lên mạng thấy tiếng chuông cùng hình ảnh thật đáng yêu, thuận tay thay đổi, mà sửa lại không tốt sao!”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nghĩ quá nhiều rồi

Editor: Song Thy

Betaer: Mai Anh + CN

Xe dọc theo đường cái lao vun vút, chỉ trong chớp lát đã đến đến đoạn đường hoàng kim của thành phố G.

Hai bên đường là những biệt thự độc lập nằm đan xen nhau, còn có cả những chung cư cao cấp, tuy mức độ xa hoa không bằng nhà họ Hoắc, nhưng cũng rất hiện đại tinh xảo, rộng rãi to lớn, vừa nhìn đã biết đây là chỗ ở dành cho những nhân vật lớn nắm chức giữ quyền trong xã hội.

“Không phải là đi về khách sạn Hào Đình sao?” Gia Ý nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa xe, kinh ngạc trước khung cảnh bên ngoài.

“Như thế nào? Chẳng lẽ cô thích ở khách sạn? Đây là một trong những khu bất động sản của tôi, bình thường tôi toàn sống ở đây, và sau này đây cũng sẽ là nơi cô ở.” Hoắc Chấn Dương vững giọng trả lời, sau đó đánh tay lái, đưa xe vào gara rồi xuống xe.

Gia Ý đi theo Hoắc Chấn Dương vào khu chung cư, vào thang máy đi lên lầu hai mươi sáu.

Thang máy dừng lại trước một gian phòng ở lầu hai mươi sáu. Ngay khi hai người bước ra, thì ” Két ” một tiếng, cửa phòng mở ra.

Ngay lập tức xuất hiện trước mắt Gia Ý là một căn phòng rộng lớn với phong cách Bắc Âu, dùng màu xám làm chủ đạo, lạnh lẽo trống vắng hết như tính cách của chủ nhân nó vậy.

“Chủ nhân đã trở lại.” Âm thanh điện tử không hề có chút tình cảm nào vang lên, một người máy gia đình trong vừa ngốc nghếch vừa giao hoạt lắc lư chạy tới, thân hình mập mập lay động, chạy về phía Gia Ý, vươn tay ra, nói: “Xin chào, vị khách của chủ nhân.”

Gia Ý ngạc nhiên, đôi mắt mở lớn, trừng lên: “Oa. ....”. Sau đó cũng vươn tay nắm lại tay người máy.

Làn da của người máy này rất giống người nha, lại còn mềm nữa. Công nghệ hiện nay thật quá tiên tiến!

“Đây là người máy quản gia Ba Hào, là sản phẩm điện tử mới nhất của công ty nghiên cứu người máy TMI – Mỹ, vẫn chưa hề được tung ra thị trường, mới vừa chuyển nó đến đây, kích cỡ của nó là DUMMY. Cô cũng có thể trực tiếp gọi tên nó là DUMMY.” Hoắc Chấn Dương nhìn bộ dáng chưa từng thấy qua đồ vật công nghệ cao của cô, nhàn nhạt mở miệng giới thiệu.

Gia Ý nghe xong càng thêm kinh ngạc, nuốt nước miếng, nói với người máy: “Nga nga, chào cậu nha Đại Mễ, tên tôi... Tên tôi là Gia Ý. Rất có khả năng sau này sẽ sống ở ở nơi này.”

Rõ ràng là tên tiếng anh lại bị Gia Ý đổi thành cái tên quê mùa, người máy chớp chớp mắt điện tử, như đem tư liệu vừa nghe được tiếp thu, sau đó nghiêm túc gật gật đầu, xoay người đi mất.

Hoắc Chấn Dương nhìn cô gái đang giới thiệu bản thân với người máy, liền vênh môi mỉm cười, nha đầu này, còn lịch sự với cả người máy, thật đúng là.....Rất đáng yêu.

Gia Ý cảm giác được người đàn ông bên cạnh đang cười, liền đỏ mặt. Sao cô lại không có đầu óc như vậy? Cưng nhiên lại đi nói chuyện với người máy. Để che đi sự xấu hổ, cô buột miệng hỏi: “Quần áo, giày, đồ trang điểm mới mua ở khách sạn để ở đâu vậy? Có được đưa đến đây không?”

“Tại sao lại phải đưa đến?” Lòng máy Hoắc Chấn Dương nhướn lên, cảm thấy hơi kì quái vì cô gái quê mùa keo kiệt này: “Những thứ đó để ở khách sạn đi, còn ở chung cư bên này, tôi đã chuẩn bị đồ mới cho cô rồi.”

Thật quá lãng phí!

Trong phòng tổng thống ở khách sạn bên kia, những bộ quần áo đó mới chỉ được bóc tem, mà mỗi bộ đều rất đắt a, ngoài những bộ mới chỉ mặc một lần, còn lại đều chưa sử dụng qua, cứ như vậy liền đem bỏ sao?

Trong đầu Gia Ý bỗng nhiên xuất hiện một câu nói kinh điển: Chờ tôi có tiền, mua hai cái bánh bao, ăn một cái, ném một cái, mua hai chiếc xe, chạy một chiếc, ném một chiếc.....

Không biết tự bao giờ, trời đã tối đen, Đại Mễ đã chuẩn bị xong đồ ăn.

Bởi vì trong công ty có chút việc nên Hoắc Chấn Dương đã đi trước.

Phòng ngủ của Gia Ý nằm ở lầu hai, đối diện phòng của Hoắc Chấn Dương.

Vừa thích ứng được một chút với phòng ngủ mới, tiếng chuông di động của cô đã vang lên, là Hoắc Thiên Phái gọi đến.

Lúc này ở nhà họ Hoắc, Hoắc Thiên Phái đã ngờ ý muốn biết số điện thoại của cô, để sau này gọi cô đến nhà làm khách cho thuận tiện.

Gia Ý thấy ông muốn lưu số mình, bèn đem số điện thoại mà Hoắc Chấn Dương đưa cho để sử dụng nói cho ông.

Sau khi nghe điện thoại, cô mới biết ông có ý muốn cô cùng Hoắc Chấn Dương về Hoắc gia ăn cơm, hình như là có việc muốn tuyên bố.

Sở dĩ ông không gọi điện thoại cho Hoắc Chấn Dương, bởi vì sợ con trai từ chối, nên mới gọi điện cho Gia Ý, nhờ cô nhắn lại với Hoắc Chấn Dương.

Gia Ý biết, hiện tại cô đã trở thành mối ràng buộc của hai cha con Hoắc Chấn Dương. Được cha Hoắc giao phó trọng trách lớn như vậy, cô không hề đủ tự tin để đáp ứng, bởi... Người đàn ông kia sẽ đồng ý sao?

Sau khi tắm rửa xong, có lẽ là ở trong phòng rảnh rồi quá, con buồn ngủ của cô kéo đến. Đến cả người máy Đại Mễ ở lầu một cũng đã rơi vào trạng thái ngủ đông, vậy mà vẫn chưa thấy Hoắc Chấn Dương trở về.

Lăn qua lộn lại mãi, rốt cuộc vài giờ sau, Gia Ý cũng nghe được tiếng bước chân từ lầu một truyền đến.

Cô từ giường bật dậy, bộ dáng còn đang mặc áo ngủ lạng lẽ nghe động tĩnh bên ngoài.

Rốt cuộc Hoắc Chấn Dương cũng đã trở về.

Bóng dáng người đàn ông cao ráo thon dài đập vào mắt cô, khuôn mặt tuấn tú có chút mệt mỏi, vừa bước lên lầu vừa đưa ngón tay thon dài lên nói rộng cổ áo, sau đó bước vào phòng.

Chờ cho đến khi không còn động tĩnh gì, cô nhón chân, ra phòng, nhẹ nhàng đi đến phòng của Hoắc Chấn Dương, nhìn trộm qua cánh cửa khép hờ.

Hiện tại phải nói sao.....

Hôm nay cô đi đến nhà lớn Hoắc gia, đã làm hấn mất hứng.

Àn, vẫn là nên nhìn tình thế rồi hẵng hành động.

Gia Ý quyết định, đầu tiên phải xem hấn đang làm gì, tâm tình hiện tại thế nào, nếu là đang cao hứng, chắc chắn cơ hội thành công sẽ được nâng lên một chút.

Đang chần chừ trước cửa phòng, bỗng có một cơn gió thổi mạnh qua mặt Gia Ý, sau đó “leng keng” một tiếng, cửa phòng được mở ra.

Còn chưa kịp xoay người bỏ đi, người đàn ông vừa mở cửa kia đã bế cô lên, bước nhanh vào trong, ném cô lên chiếc giường lớn mềm mại.

“Hò _____” Gia Ý vội bảo vệ hông và eo để tránh bị đau đóm khi vắng ngã, sau đó ngồi dậy, đỏ mặt không nói nên lời.

Hoắc Chấn Dương đứng ở mép giường, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm: “Hơn nửa đêm lại không ngủ, lén lút đứng trước cửa phòng tôi làm cái gì?”

Tuy rằng bên người hấn có không ít những vệ sĩ tài giỏi, nhưng cũng có không ít người có mưu đồ tiểu nhân, khi ra nước ngoài lại càng nguy hiểm, nên độ cảnh giác rất cao.

Như đêm nay cùng mấy chính khách Châu Âu uống chút rượu, có một cô gái ở cửa lác lư, hấn vẫn có thể nhanh chóng phát hiện.

Hoắc Chấn Dương vào phòng ngủ chuẩn bị tắm rửa nên đã cởi áo, chính vì vậy nên hô hấp của Gia Ý hơi dồn dập, đến nỗi máu mũi cũng sắp phun ra ngoài: “Tôi...Không có việc gì...”

Vừa mới dứt lời, Gia Ý liền hận không thể đem bản thân đi xử tử! Cô là đang bị làm sao vậy? Đang quá ảo tưởng sao?

Đôi mắt Hoắc Chấn Dương nheo lại, hiển nhiên là không tin, cúi đầu xuống hỏi: “Thật sự không có việc gì?”

“Ừ, thật sự không có việc gì_____?” Vì Hoắc Chấn Dương cúi xuống nên Gia Ý nghĩ thấy trên người hấn có mùi rượu nhàn nhạt, tim lại càng đập đến lợi hại.

Không xong, hấn uống rượu.

“Ngày đầu tiên chuyển đến ở, nên không quen? Sợ hãi sao?” Thân thể Hoắc Chấn Dương ngày càng tiến sát về phía cô, khoe miệng còn lộ ra vài phần tà khí, hỏi: “Cho nên mới đến phòng của tôi?”

Gia Ý cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng áp úng mở miệng nói:

“Cha của anh gọi điện thoại tới, muốn mời chúng ta ngài mai đến ăn cơm... mời chúng ta ngày mai đi Hoắc viên ăn cơm, nói là có chuyện muốn tuyên bố!”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Editor: Dạ Nguyệt Linh

Thân thể nóng như lửa của nam nhân đột nhiên lạnh dần xuống, sắc mặt lạnh lẽo tựa như rơi vào hầm băng ngàn năm, bờ môi mỏng thốt ra lời nói lạnh lẽo:

“Xem ra cô đúng là rất được nam nhân coi trọng. Mới hai ngày, lão nhân gia liền đem cô trở thành bảo bối. Thời điểm tôi không ở nhà, người lại cùng lão nhân gia liên hệ?”

Gia Ý nuốt nước bọt, đáp: “..... Bà phụ một hai đòi tôi phải cho ông phương thức liên hệ, mà tôi lại không thể không cho, liền đem số liên lạc mà anh cho tôi nói với ông.”

Hoắc Chấn Dương nhíu chặt đôi mày, sắc mặt càng đen hơn, hấn đã nói qua đó là chiếc di động để liên hệ riêng giữa cô và hấn, nếu là chuyên chúc, cái di động kia chỉ liên lạc trao đổi thông tin giữa hấn và cô.

Cô gái nhỏ này học ngữ văn không giỏi?

Cánh tay vừa nhấc lên, bàn tay mở rộng ra, Hoắc Chấn Dương nắm lấy chiếc cảm non mềm của nàng: “Cô nên biết, hôm nay cô không chào hỏi ai liền một thân một mình đi Hoắc Viên trưởng, tôi còn không cùng cô tính.”

Sắc mặt thô bạo và lãnh khốc tựa như đêm đó ở trên xe, lại xuất hiện.

Cường phong ừ ừ kéo đến.

Gia Ý nhìn xuống tia sợ hãi từ tận đáy lòng, hít sâu một hơi, hét lên: “Vì cái gì anh lại không muốn cùng bác trai làm hòa? Tôi biết, anh là bởi vì bác gái mất đúng hay không? Nhưng anh có biết không, năm đó bác trai không gấp gấp trở về nhìn mặt bác gái giây phút cuối cùng trước khi mất, cũng không phải tại bác trai bạc tình bạc nghĩa, mà là vì bác gái biết sự việc kinh doanh lúc ấy liên quan đến lợi ích lớn của Hoắc thị, đối với tập đoàn Hoắc thị lúc ấy rất quan trọng, không nghĩ chậm trễ bác trai, mới tự mình gọi điện thoại lừa ông nói rằng bác gái không có việc gì, bảo ông tới rồi hãy đến thăm bà! Bác

traì còn chưa gặp bác gái lần cuối, so với anh càng hối hận, càng thống khổ hơn!”

Đôi mắt sâu thẳm như mực của anh hiện lên một tia kinh ngạc hoang mang, chỉ là lóe lên quá nhanh rồi lại biến mất, bờ môi bạc cong lên một nụ cười: “Đây là ông ta nói với cô? A. Đúng là tiểu nha đầu.”

Gia Ý thấy sắc mặt hắn toát lên vẻ hoài nghi, bèn nở nụ cười: “Tôi biết anh suy nghĩ cái gì, anh nghĩ rằng, nếu sự thật đúng là như vậy, tại sao bác trai lại không nói với anh, tôi nói cho anh nguyên nhân, bởi vì anh cần bản không cho bác trai cơ hội để nói, mà anh là đứa con trai lớn mà bác vô cùng thương yêu, cho nên vô luận anh lãnh đạm như thế nào, ông đều có thể bao dung.”

Dừng một chút, lại nói: “..... Bác trai nếu không coi trọng bác gái, tại sao vài chục năm lại sống hủ một, tự thân dựng lên nhà kính để trồng hoa, chăm sóc hoa lan? Còn cô, bác trai vì cái gì lại đem toàn bộ Hoắc Thị giao cho anh, ngay cả nhị thiếu gia cũng không cho nhúng tay vào, chính là bởi vì người mà ông coi trọng nhất, là anh và bác gái!”

Nói xong, thanh âm của cô nhỏ dần: “..... Tiệc sinh nhật năm nay của bác trai anh cũng không tham gia, chẳng qua ngày mai ông chỉ mời anh đi ăn một bữa cơm, anh thật sự một việc nhỏ này cũng không muốn làm thỏa mãn lòng của lão nhân gia sao? Anh đối với bất cứ ai đều có thể lãnh khốc, nhưng tuyệt đối không thể đối với ông như vậy, bởi vì ông là cha của anh!”

Một đồng lời nói đạo lý từ miệng thốt ra, Gia Ý phát hiện cầm bị một bàn tay to lớn nắm lấy.

Hoắc Chấn Dương đôi mắt sáng tỏ, nhìn thẳng cô gái bởi vì nói nhiều quá nên mặt rử người.

Không khí, tựa như ngừng lại giữa hai người, lại có thể đông lạnh đến những người xung quanh.

Gia Ý nhìn hắn nhìn chăm chú vào mình bằng ánh mắt lạnh lẽo, phục hồi lại tinh thần, tìm đập nhanh đến lợi hại.

Xong rồi, chính mình điên rồi sao, cư nhiên lại dám nói với hắn những lời như vậy, tội gì a!

Việc nhà của phú hào thì có gì đâu mà mình phải quản, ăn mặc tốt đẹp và giả làm bạn gái để mắng hắn, sau đó ngoan ngoãn chờ hắn hỗ trợ, giúp mình tìm người nhà là xong, tại sao lại tự xem mình là bạn gái thật của hắn

Xong rồi xong rồi xong rồi.....

Bỗng nhiên, Gia Ý nhón nhón tiều ba bị nam nhân nâng, thanh âm lãnh khốc không chút tình cảm từ bên tai vọng đến:

“Cô quản thật nhiều. Trở về ngủ đi, ồn ào muốn chết.”

Hoắc Chấn Dương ném xuống những lời này, nghiễm nhiên rút bàn tay của mình về.

Như vậy là sao? Từ chối?

Chẳng qua, hắn là lười so đo cùng chính mình, nằng tránh được một kiếp đi?

Mặc kệ như thế nào, nói hắn như vậy và hắn không phát giận với mình, ba mươi sáu kế chạy trốn là thượng sách!

Gia Ý cũng không dám hỏi nhiều, tìm đập bùm bùm, nhảy xuống giường lớn của hắn, chạy nhanh như bay ra khỏi cửa phòng của hắn, ngay cả cửa cũng quên đóng.

Lại không biết phía sau, người nam nhân trong phòng ngủ, nhìn theo bóng dáng chạy như bay của cô, đôi môi đẹp mỏng khẽ nhếch lên một chút.

**

Ngày hôm sau, khi Gia Ý lên, trời đã là giữa trưa.

Có buổi sáng đứng giờ kêu / giường công năng Đại Mễ kêu ba lần, mới đem Gia Ý nháo tỉnh.

Kể từ khi không thể biết được khi nào thì ngã xuống núi, khiến cô bị mất trí nhớ tới nay, cô còn không thể ngủ được dài như vậy. Nhất định là tối hôm qua bị kinh hách.

Gia Ý dụi dụi mắt, không nghe thấy âm thanh gì, liền biết nam nhân cách vách đã sớm rời khỏi chung cư.

Nàng lại nằm nửa ngày ở trên giường, sau đó rời giường rửa mặt xong, mới vừa được một lúc, lại thấy một bóng dáng quen thuộc đang vội vàng vàng đang lấp ló đằng sau cửa phòng bếp.

“Vú Lý? Tại sao người lại ở đây!” Gia Ý vài ngày không nhìn thấy vú Lý, hiện tại vừa nhìn thấy, giống như nhìn thấy người thân.

Vú Lý thấy Gia Ý dậy, cũng thập phần cao hứng, một bên đem đồ ăn ngon vừa mới làm đặt lên trên bàn, một bên nói: “Là thiếu gia kêu tôi tới đây để chiêu cố sinh hoạt hàng ngày của Tiểu thư Gia Ý. Buổi sáng nhìn thấy cô ngủ ngon lành, cũng không đánh thức cô, đến đến, cô hẳn đã đói bụng rồi, mau tới đây ăn đi.”

Gia Ý hít một hơi thật sâu, tất cả đều là hương thơm của đồ ăn, Đại Mễ dù có giỏi hơn cũng không thể làm ra một bàn đồ ăn ngon như vậy, vẫn là vú Lý nấu ăn ngon nhất.

Cô muốn lôi kéo vú Lý ngồi xuống cùng cô ăn.

Vú Lý bắt đầu dĩ: “Thiếu gia rất chú trọng quy củ, không thích người không biết phân biệt trên dưới, tôi tới để chiêu cố tiểu thư, không thể ngồi lên bàn cùng ăn với tiểu thư.”

“Không có việc gì, cái nam. .... Thiếu gia sẽ không trở về, sợ cái gì, nếu vú trở lại, chúng ta liền cùng nhau ăn. Cháu một người ăn chẳng vui vẻ chút nào hết.” Gia Ý bĩu môi, rốt cuộc nhìn không được nói ra: “Thiếu gia đối với bác trai cùng cấp dưới lãnh đạm, đối người làm nhà mình cũng như vậy, chỉ sợ chẳng ai có thể khiến hắn đối xử ôn nhu”

Vú Lý bắt đầu dĩ, đành phải ngồi xuống bàn ăn cùng Gia Ý, nghe thấy nàng nói thầm, lặc đầu: “Không có a, thiếu gia đối với tiểu thư, rất là ôn nhu a.”

Thần mã? Đối xử với nàng như vậy cũng gọi là ôn nhu? Tiêu chuẩn ôn nhu của nam nhân này cũng quá thấp đi!

Gia Ý mới vừa gấp một quả trứng đến miệng, suýt chút nữa là phun hết ra.

Vú Lý thấy nàng giật mình, cười cười, cũng không nói thêm cái gì, chẳng phải là, thiếu gia luôn luôn lãnh tình, khi nào có thể dùng nhiều tâm tư như vậy đối với một nữ nhân!

Có vú Lý tới làm bạn, nhiều náo nhiệt, tâm tình Gia Ý đều khá hơn rất nhiều, com nước xong, vú Lý đi rửa chén, nàng quay về phòng.

Phòng ngủ chính bên cạnh có phòng rèn luyện, bên trong tất cả toàn là đồ nhập khẩu, so với chỗ tập ở ngoài còn xịn hơn.

Com nước xong, đầu tiên đi dạo cho tiêu com, miễn cho bụng phồng lên như bụng bia nho nhỏ, dù sao nam nhân kia cũng không thích mình một mình đi ra ngoài.

Đi ra ngoài một chuyến, còn phải đi đến địa phương hắn cho phép, quá không thú vị.

Chỉ là lão gia tử bên kia, cũng không biết hắn đối xử như thế nào. ....

Biết rằng chính mình cùng Hoắc Chấn Dương chẳng qua chỉ ăn một bữa com, lão gia tử hẳn là thực thất vọng đi!

Bất quá, lão gia tử cũng không ngừng thất vọng, hẳn là thói quen. .... Ai.

Chỉ có thể đợi một lát nữa gọi cho ông một cuộc điện thoại, an ủi một chút.

Gia Ý chạy mấy bước trong phòng rèn luyện, lại tập cơ hình bầu dục, cuối cùng đạp xe đạp một lát, một đến nỗi nhũn hết ra, nhưng rất thoải mái, vừa tập xong, đi xuống lầu, thấy Đại Mễ ôm một hộp đồ điện tử nhấp nháy bất mắt, thân hình mập mạp lặc lư đi tới, dùng thanh âm mạnh mẽ điện tử của mình nói:

“Tiểu thư Gia Ý, tổng tài mệnh lệnh cô vào phòng đổi một bộ quần áo, chờ hắn trở về cùng nhau đi ra ngoài.”

Đi nơi nào?

Gia Ý sùng sốt, lúc này, cửa mở.

Hoắc Chấn Dương đứng ở cửa, một thân tây trang phẳng phiu anh vĩ, đã quay trở về, thấy nàng cợt tới cợt lui, làm như có chút không vui, nâng đôi mi anh tuấn của chính mình lên: “Còn không đi thay đồ nhanh một chút. Com ở Hoắc viên đã sớm bắt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tự mình lựa chọn

Editor: Song Thy

Khi Gia Ý theo Hoắc Chấn Dương đi vào Hoắc viên, Âu Quân Gia đã sớm đứng đợi ở cửa, thấy hai người tới, chạy nhanh lên trước tiếp đón.

“Thiếu gia cùng La tiểu thư tới, lão gia đang chờ hai người tới.”

Dọc theo đường đi đến đây, Gia Ý còn không dám tin tưởng.

Ban đầu hẳn kiên quyết với ý tứ của mình như thế, hiện tại cư nhiên chịu tới Hoắc viên ăn cơm.

Vậy là...Đêm qua, hẳn thực sự bị cô thuyết phục?

Quả thực là giống như hoàn thành một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Cô cư nhiên có thể khuyên được cái tên BOSS thủ tịch lãnh ngành này?

Gia Ý kinh ngạc, lại có chút lảng lảng, xem ra tài ăn nói cùng sức cuốn hút của cô cũng không phải rất kém cỏi.

Vào nhà ăn của Hoắc viên, khung cảnh xa hoa, sàn nhà được lát bằng cẩm thạch, đèn treo thủy tinh Italy, còn có đồ ăn đã được dọn lên trên bàn ăn, đang chờ hai người.

Hoắc Thiên Phái ngồi ở vị trí chủ nhân, chờ con trai trưởng đến.

Diêu Trần Như ngồi bên trái lão gia tử, trên mặt ần ần nét không kiên nhẫn.

Hoắc Chấn Hiền vốn dĩ cũng ăn cơm cùng, chỉ là ngày hôm qua ăn đánh, đến bây giờ vết thương còn chưa tốt, cũng không dám nói với Hoắc Thiên Phái và Diêu Trần Như, chỉ có thể ghen một bụng tức, nói chính mình té bị thương, còn đang nằm trên phòng ngủ.

“Tiệc mừng thọ lúc trước không tới, hôm nay mời nó đến ăn một bữa cơm cũng cộ tới cộ lui. Lão gia tử, không phải tôi nói con trai bảo bối của ông, bắt quá, nó cũng quá không tôn kính ông đi.” Ngữ khí Diêu Trần Như không nóng không lạnh.

Hoắc Thiên Phái nhìn nhìn thời gian, đã qua mười phút.

Lúc trước nó kêu thư ký gọi về, nói đồng ý trở về ăn cơm, chẳng lẽ _____ lại thay đổi?

Rốt cuộc, nó xưa nay làm việc quỷ quyết hay thay đổi, có khi nào lại không về nữa không?

Biểu tình lão gia tử có chút khó coi, Diêu Trần Như nhìn thấy, hừ nhẹ một tiếng, đang chuẩn bị cười thầm, lại nghe tiếng bước chân truyền đến: “Chúng ta tới trễ.”

Nam nhân âu phục màu đen cao lớn tuấn đĩnh đi với cô gái váy lam nhỏ nhắn xinh đẹp, tựa một đôi như kim đồng ngọc nữ, mười phần hài hòa tốt đẹp.

Sắc mặt giận dữ của Hoắc Thiên Phái tiêu biến, thay vào đó là vẻ mặt vui mừng: “Lão Âu còn không mau mời đại thiếu gia và La tiểu thư ngồi.”

Hai người nắm tay, mặt đối mặt ngồi xuống.

Âm thanh Diêu Trần Như vang lên, tuy rằng hàm chứa ý cười, nhưng lại mang vẻ sắc nhọn: “Lão gia tử đã đợi nửa ngày, tại sao hiện tại đại thiếu gia mới đến a?”

Gia Ý nhìn Diêu Trần Như, nữ nhân này, thật đúng là không có thời khắc nào mà không nhân cơ hội nói xấu Hoắc Chấn Dương trước mặt lão gia tử.

“Đúng vậy, có chuyện gì sao, Chấn Dương?” Hoắc Thiên Phái cũng hỏi.

“Àn, ở công ty có chút việc quan trọng, nên bị trì hoãn, đến trễ một chút.” Ngữ khí nam nhân điềm đạm tự nhiên.

“Nha, chuyện gì mà có thể quan trọng hơn chuyện bồi lão gia tử ăn cơm? Hơn nữa, đại thiếu gia đã đáp ứng rồi, nên giữ lời a, nói nữa, đại thiếu gia là CEO của Hoắc thị, có việc quan trọng gì không giao cho cấp dưới làm, một hai phải tự tay làm lấy?” Âm thanh Diêu Trần Như mười phần hòa ái, lại sắc như dao, rõ ràng đang nói Hoắc Chấn Dương cũng không phải thật tình muốn về ăn cơm.

Tay Hoắc Chấn Dương giao nhau, mặt hướng phía lão gia tử, trong mắt hiện lên một tia vô ý cười: “Xác thật rất quan trọng, bởi vì việc này ba ba cũng rất thích.”

“Úc?” Sắc mặt Hoắc Thiên Phái buông lỏng, hai mắt hiện lên mấy phần tò mò.

Hoắc Chấn Dương đem một văn kiện đưa qua.

Hoắc Thiên Phái nhận lấy, mở ra nhìn, sắc mặt càng thêm vui mừng, ngẩng đầu: “Con chuẩn bị cho Gia Ý vào tổng bộ?”

Cái gì? Phát sinh chuyện gì? Tại sao lại có tên cô? Gia Ý đang nhàn rỗi ở bên cạnh xem kịch vui, lập tức nghe được tên của mình, mở to hai mắt.

“Àn” Hoắc Chấn Dương nâng bàn tay, xiết chặt tay Gia Ý, ngữ khí đậm bạc: “Lúc trước đã cùng ba ba nói qua, Gia Ý là người ở bên ngoài, cha mẹ đều đã qua đời, hiện tại là người của con, cũng không nghĩ phải về quê, định sống ở G thị, chúng con đã thương lượng qua, không bằng làm việc ở Hoắc thị.”

Thương lượng qua? BOSS đại nhân, ai cùng ngài thương lượng qua a? Gia Ý dẩy dựa bàn tay, nhưng lại bị Hoắc Chấn Dương không chế.

“Tốt, tốt!” tâm tình Hoắc Thiên Phái mười phần cao hứng, quyết định này cũng là cái ông muốn tuyên bố ở bữa cơm hôm nay.

Hoắc Thiên Phái muốn Gia Ý ở lại G thị, không cần trở về. Con trai cho cô vào Hoắc thị, ông cũng rất vừa lòng.

Cô gái này thân thiết với con trai ông như vậy, khiến lão gia tử cảm thấy cô có thể thay đổi tính quạnh quẽ bá đạo của nó.

Hôm nay nó lại về nhà ăn cơm, không phải là đã chứng minh được rồi sao?

Ngày xưa, đưa con trai này độc đoán chuyên chế, chẳng nghe ai nói cả.

Mà lời Gia Ý nói, nó lại có thể nghe.

Gia Ý thấy lão gia tử đồng ý, càng có chút hết chỗ nói, cô chỉ giả làm bạn gái của hắn ta, dựa vào cái gì còn muốn cô thăng cấp thành công nhân nữa a, lại không phải chưa thấy qua bộ dáng quân vương của hắn đối với cấp dưới, ai mà chịu nổi, cô mới không ngốc như vậy!

Gia Ý đang muốn nói chuyện, nam nhân bên cạnh đã cúi xuống cười khẽ bên tai cô: “Nếu không đi Hoắc thị, vậy mỗi ngày đều phải ở nhà, tự mình lựa chọn.”

Quá âm hiểm! Gia Ý cắn cắn môi, rốt cuộc cũng không nói chuyện.

Lại nói, cũng tốt, nếu làm việc, có thể tiếp xúc thêm nhiều người, nói không chừng không cần dựa vào hắn cô cũng có thể mau chóng điều tra ra thân thế của chính mình?

Diêu Trần Như nóng nảy, ngay cả con trai của mình còn chưa có biện pháp tiến vào tổng bộ, một ngoại nhân như cô thì dựa vào cái gì mà lại có thể tiến vào tổng bộ: “Lão gia tử, những người có khả năng tiến vào Hoắc thị đều là tinh anh của tinh anh, còn tổng bộ thì lại càng phải là người lợi hại, vị La tiểu thư này không biết năng lực như thế nào, lại có thể trực tiếp cho tiến vào tổng bộ? Nếu là phạm phải sai lầm gì, đó là làm mất mặt của tập đoàn Hoắc thị, ảnh hưởng đến toàn bộ công ty, không phải đại thiếu gia chỉ cần cung chiêu che chở là được! Lại như thế nào, ít nhất cũng nên tiến vào một công ty con trước!”

Hoắc Thiên Phái nhú nhú mày, tuy không thích Diêu Trần Như cãi cò ầm ĩ, nhưng không thể không nói, cô giảng giải rất có lý.

Việc trên thương nghiệp thay đổi trong nháy mắt, ba quang quý quyết, Gia Ý là người mới, tuổi cũng còn nhỏ, một chút danh tiếng ở Hoắc thị cũng không có, lập tức liền tiến vào tổng bộ, khẳng định sẽ khiến cho đồng nghiệp ghen ghét, đối với Gia Ý mà nói, cũng không phải là chuyện tốt, cho dù có con trai bảo hộ, khẳng định cũng sẽ có hại.

“Gia Ý, con có đồng ý bắt đầu làm việc ở công ty con không?” Ngừ khí Hoắc Thiên Phái hiền hòa.

Nếu ngay từ đầu liền tiến vào tổng bộ, kia không phải là ngày nào cũng phải gặp Hoắc Chấn Dương sao?

Ngẫm lại thái độ hắn đối với cấp dưới, Gia Ý liền nổi da gà.

Cô đáp ứng đi Hoắc thị là vị tiện cho việc điều tra thân thế, lại không phải thật sự vì kiếm tiền, đương nhiên gật đầu, thanh thúy trả lời: “Bá phụ, con nguyện ý, không bằng như lời a di vừa nói, cho con tiến vào công ty con trước đi!”

Diêu Trần Như nghe cô gọi lão gia tử là bá phụ, lại không gọi mình là bá mẫu mà lại gọi là a di, rõ ràng cô(GY) không đem cô(DTN) xem là Hoắc phu nhân chân chính của Hoắc gia, tức giận đến tím mặt.

Hoắc Thiên Phái lại gật đầu cười, lại hướng phía Hoắc Chấn Dương: “Con nghĩ như thế nào?”

Trong mắt Hoắc Chấn Dương xẹt qua một tia không vui, nhưng nha đầu này đã mở miệng, đến lão gia tử cũng đồng ý, liền đạm nói:

“Lát nữa con kêu thư ký sửa chữa hợp đồng, chuyển cô ấy đến công ty con làm việc trước.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sung: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Rách vớ

Editor: Song Thy

Chức vị của Gia Ý được định ở công ty trang điểm JJ, chức vị là trợ lý thị trường.

Người nam nhân này, chính là một điển hình của nhà tư bản, quý hút máu, không cho cô chút thời gian chuẩn bị và nghỉ ngơi nào, ngán ngủ hai ngày sau, Gia Ý liền chính thức trở thành nhân viên làm công ở Hoắc thị.

Trước khi kí tên trên hợp đồng, Gia Ý ra một điều kiện với Hoắc Chấn Dương.

Khi cô làm việc ở công ty con, không được nói ra thân phận bạn gái tổng tài của cô.

Sự tình phát triển đến bây giờ, cũng là do nam nhân này, sự việc đã vượt qua dự liệu của Gia Ý.

Nếu quan hệ của hắn và cô lại mở rộng thêm một bước nữa, cô không biết sẽ như thế nào.

Người đàn ông này, luôn cho cô cảm giác nguy hiểm.

Nếu có thể bảo trì khoảng cách thì tốt nhất vẫn là nên bảo trì khoảng cách đi.

Nói nữa, nữ công nhân ở khu săn thú Hoàng Long Sơn đối hắn vô cùng hâm mộ.

Phòng chừng, nữ công nhân của tập đoàn Hoắc thị, đều lấy BOSS đỉnh cấp này trở thành thần tượng đi?

Mấy ngày nay, cô xem trên mấy cũng không ít phim cung đấu, những người phụ nữ ở JJ mà biết rằng cô đường đường là bạn gái của tổng tài, có thể hay không gây khó dễ cho cô a?

Hừ, hà tất gì cô phải tự tìm phiền toái đến cho mình?

Khi Hoắc Chấn Dương nghe được yêu cầu này của cô, có chút ngoài ý muốn, nếu là người khác, đã ước treo lên mình mà vội vàng quảng bá khắp nơi, cô gái này, thế nhưng đem hắn thành ruồi bọ, e sợ tránh né.

Bất quá vẫn là đáp ứng rồi.

Dù sao, tâm tư của cô có như thế nào đi nữa cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Liên tùy tiện để nha đầu này chơi đi.

Ngày đầu tiên đi làm, Gia Ý sợ đến trễ, đêm qua cô đã kêu Đại Mễ cài mười cái báo thức, miễn cho nam nhân kia có cơ hội răn dạy cô. Bây giờ không thể so với trước kia, cô chính là nhân viên của hắn, nếu hắn muốn giáo huấn cô, quá dễ dàng!

Ăn xong bữa sáng tình yêu của Vú Lý, thay quần áo, Gia Ý đi xuống lầu.

George đã sớm chạy xe tới dưới lầu chờ, chở Gia Ý, thẳng đến khu cao ốc Hùng Trì công ty đồ trang điểm JJ.

Vốn dĩ Gia Ý không nghĩ sẽ ngồi xe, nếu để đồng nghiệp thấy một nhân viên mới chức nhỏ nhoi như cô đi siêu xe tới công ty, lại còn có tài xế kèm bảo tiêu, sẽ không phải bị hù chết?

Nhưng điều này, Hoắc Chấn Dương lại mười phần kiên trì, quyết không nhượng bộ, Gia Ý chỉ có thể thỏa hiệp.

Bất quá trên có chính sách, dưới có đối sách.

Khi cách công ty nửa trạm, Gia Ý kêu George dừng lại.

“Làm sao vậy, La tiểu thư?” tuy rằng George thắc mắc nhưng vẫn thả chậm tốc độ.

“Về sau, mỗi ngày đưa tôi đi làm, anh hãy cho tôi xuống ở nơi này, khi tan làm, cũng chờ đón tôi ở chỗ này, tôi muốn giảm béo, nên cần vận động một chút.”

Các cô gái ở G thị hầu như đều như vậy, vì bảo vệ dáng người, cho dù có công cụ đi bộ, cũng thường xuyên cố ý dừng rất xa, sau đó đi bộ mấy km đến nơi.

George không nghĩ nhiều, tuân mệnh làm theo.

Bởi vì trước kia cô chưa từng tới công ty, không quen thuộc nơi này, Gia Ý đi nhầm một con phố, sợ ngày đầu tiên đến trễ, khi tìm được đường, liền bước nhanh hơn, cơ hồ tựa như chạy chậm.

Bởi vì trên đường quá hoảng, giày cao gót dưới chân ‘lạc’ một cái, dẫm phải đá, thân mình Gia Ý không vững liền giơ tay đỡ lấy lan can bồn hoa bên cạnh, váy tất chân lại bị rách.

Không có biện pháp, hiện tại không có thời gian thay đổi.

Gia Ý chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, rốt cuộc đến sớm hơn mười phút so với thời gian đi làm, thở phào, xem ra bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày cô

đều phải dậy sớm thêm chút nữa.

JJ là công ty của Hoắc thị cùng một nhãn hiệu lớn của nước Pháp hùng vốn.

Đi vào, tất cả đều được trang trí tinh mỹ, các nhân viên nữ ăn mặc thời thượng, mỗi người tựa như là người mẫu trên tạp chí.

Thật không hổ là nhân viên của công ty đồ trang điểm cao cấp.

Gia Ý cúi đầu nhìn thoáng qua cách ăn mặc của chính mình, trong lòng có chút sợ.

Cô đang mặc chính là bộ quần áo lam chính thống, hoàn toàn không có đặc sắc, thậm chí còn có chút già trước tuổi, cùng trào lưu ở công ty này thật không hợp.

Phụ trách công việc của nhân viên mới là Thôi tổng giám đốc, một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, trang điểm mười phần tinh xảo, mang một đôi kính màu đỏ thô, ăn mặc cũng rất đẹp, nhìn Gia Ý tới báo cáo, trên dưới đánh giá một chút, khẽ cau mày, không nói gì cả.

Thôi giám đốc mang cô tới vị trí làm việc, giao cho một ít tài liệu, việc công sự theo việc công mà nói: “Cô xem những cái này trước, làm quen với cách làm việc và các nghiệp vụ của công ty.”

Gia Ý mới vừa tiếp nhận tài liệu, lại nghe thấy chỗ ngồi đối diện truyền đến những tiếng nói nhỏ:

“Đi, năm nay lưu hành thời trang phá vỡ sao?”

“Oa, cứ nhìn xem tất chân đi làm, nếu là tôi, dù có cởi ra cũng sẽ không xem như vậy, quá mất mặt.”

“Đừng như vậy, cô xem quần áo của cô gái này liền biết, khẳng định là không hiểu thời thượng a, ha ha.....”

Lúc này Thôi giám đốc mới chú ý tới tất chân bị rách của Gia Ý, vừa rồi là chỉ nhũ mày, còn bây giờ là rất không vui: “Cô sao lại thế này? Công ty JJ của chúng ta chú trọng nhất chính là hình tượng của nhân viên, mỗi năm phí phúc lợi của công ty cho nhân viên ăn diện không dưới ngàn vạn, tuy rằng cô là người được tổng bộ giới thiệu tới, nhưng ngày đầu tiên đi làm, cũng không thể lòi thối như vậy! Khách hàng của JJ đều là các tinh anh, nhân tài kiệt xuất trong xã hội, cô là người đại diện JJ tiếp đãi họ, nếu ăn mặc như vậy nhất định sẽ làm hỏng hình tượng của công ty!”

Chỗ nào lòi thối, còn không phải là chỉ có tất chân bị rách thối sao. Gia Ý không tin các cô gái này chưa bao giờ bị rách tất chân, lập tức đứng lên:

“Ngượng ngùng, Thôi giám đốc, ở trên đường không cẩn thận bị rách, trên đường cái không tiện đổi lại. Chút nữa tôi sẽ đi toilet cởi ra.”

“Không cần giải thích với tôi nhiều như vậy! Lần sau phải chú ý!” Thôi giám đốc mắng một tiếng, lại có chút đau đầu, đây là do ai tuyển vào, ngay cả hình tượng cũng không chú ý, “Nếu lần sau còn như vậy, dù cô là người tổng công ty tiến cử, tôi cũng sẽ đuổi cô!”

Nhóm nữ nhân viên xung quanh âm thầm tặc lưỡi hai tiếng, hướng những ánh mắt đáng thương hoặc khinh thường về phía Gia Ý.

Thôi giám đốc vừa đi, nữ nhân viên bên cạnh Gia Ý liền đẩy ghế trượt qua, nhỏ giọng: “Đừng sợ, ở công ty chúng ta cô ấy có tiếng cộp mẹ, nếu cô đối với cô ấy khách khí lịch sự, cô ấy cũng sẽ đối với cô như vậy.”

Gia Ý thề thốt, nữ nhân viên đó đã cười tủm tỉm mà đuổi tay ra: “Minh tên Đường Ân Ân, cũng là trợ lý thị trường.”

“Minh họ La, tên Gia Ý. Chỉ cần gọi Gia Ý là được.” Gia Ý cũng đuổi tay nắm tay Đường Ân Ân, cười cười, nhìn ra được cô gái trước mặt có tính tình sang sảng.

“Đi, bạn là người được tổng bộ tiến cử vào? JJ rất khó vào, gần nhất cũng không thông báo tuyển dụng a.”

Gia Ý vội nói: “Ân ân, là một người quen, làm nhân viên bình thường ở tổng bộ, nên giới thiệu cho mình vào đây.”

Người của tổng bộ, ai mà chẳng có bối cảnh cường đại, nào có nhân viên bình thường a.

Cho dù là nhân viên bình thường, có thể đem người tiến vào JJ?

Tập đoàn Hoắc thị, mặc kệ là chức vị ở công ty con, luôn luôn khiến mọi người tranh giành mảnh liệt a.

Đường Ân Ân thấy cô giống như là có lý do khó nói, cũng rất hào phóng mà khép miệng, không hỏi.

Thời gian đi làm thoáng qua.

Nhìn tài liệu, chỉ là bối cảnh lịch sử của JJ, lại nhìn vợ, đi toilet.

Toilet JJ sáng sủa khí phái, rải đầy hương thơm, cách mười phút liền có PA vào sửa sang lại.

Tìm một cái toilet, Gia Ý đi vào vén váy lên, nâng chân đặt lên bồn cầu, vừa mới cởi vớ ra một chân, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Bên trong có người.” Gia Ý thuận miệng đáp lại một tiếng.

Tiếng gõ cửa tiếp tục vang lên.

Người này thật kì quái, trong toilet chỉ có mình cô, còn rất nhiều phòng nha.

Gia Ý nhú mào, vươn tay mở cửa.

Một trận gió mạnh tràn vào, thân ảnh cao lớn của nam nhân tiến vào, cũng trở tay khóa cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Trò chơi nhỏ

Editor: Song Thy

Gia Ý chuẩn bị hét lên.

Nam nhân tựa như đã biết trước, lấy tay che miệng Gia Ý lại.

“Anh _____ buông ra _____ buông ra _____ cứu mạng.”

Ở công ty như thế này cũng có cường đạo sao? Gia Ý ở trong gông cùm xiềng xích của nam nhân giãy dụa, nhưng tựa như không ảnh hưởng gì đến sức lực của nam nhân kia.

Bàn tay nam nhân dùng sức, bắt đắc dĩ: “Câm miệng.”

Gia Ý ngậy người, giọng nói này.

Là hần, là Hoắc Chấn Dương, hần thật sự là biến thái sao, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, đây là toilet nữ nha!

“Tại sao anh lại tới đây?” Cô còn chưa hồi hồn.

Hoắc Chấn Dương tạm buông cô ra, nhưng không gian trong toilet thật sự quá nhỏ hẹp, hần vẫn là đứng rất gần với cô.

Quan sát cô từ trên xuống dưới, đôi con ngươi chột lóe.

Nam nhân không hề có ky, căn bản là lười che dấu sự đánh giá, làm Gia Ý không thích ứng kịp.

“Ngày đầu tiên đi làm liền thành cái dạng này, nghe nói cô bị thủ trưởng giáo huấn, lẽ như người khác biết thân phận của cô, không phải là xấu mặt tôi sao.” Hoắc Chấn Dương rút cuộc cũng thu hồi ánh mắt, ngữ khí hơi lạnh, từ trong ngực lấy ra một vật, khinh thường ném vào ngực cô.

Gia Ý nhận lấy, lại là một đôi tất chân mới tinh của nữ: “Tại sao anh lại biết tôi bị..... rách vớ?”

“George là bảo tiêu chuyên nghiệp nhất. Tuy rằng không lái xe đưa cô đến cửa, nhưng vẫn chạy theo phía sau cô. Nhất cử nhất động của cô, hần đều báo cho tôi.” Hoắc Chấn Dương liếc xéo Gia Ý một cái.

“..... Vậy cũng không cần anh tự mình đưa..... tất chân lại đây.” Gia Ý mau cho hần quỳ.

Hoắc Chấn Dương cười nhạt, mắt hơi trầm xuống: “Tôi có công việc ở đây, thuận tiện mang cho cô mà thôi. Cô cho rằng tôi sẽ có ý đến đây?”

Điều kiện cô yêu cầu với hần là không thể cho công ty biết quan hệ của hai người, cho nên hần mới có thể trộm theo cô vào đây.

Đường đường là CEO tập đoàn, một tay che trời, có thể không biết địa hình ở cái công ty nhỏ này sao.

Muốn vào toilet nữ cùng dễ như trở bàn tay.

Gia Ý buồn cười, thấy mặt nam nhân đối diện trầm xuống mới vội ngăn chặn ý cười, đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nữ quen thuộc:

“Gia Ý, bạn còn chưa tốt sao? Thôi giám đốc đang tìm bạn đấy.”

Là Đường Ân Ân tới tìm

Gia Ý hoảng sợ, toilet quá yên tĩnh, sợ Đường Ân Ân cảm giác được hô hấp nặng nề của chính mình, vội cấp nam nhân đối diện một cái ánh mắt, biểu tình toàn là: “Anh đừng nói chuyện, anh không được phát ra âm thanh. ... Tĩnh, anh tạm thời đừng hô hấp nữa.”

Nam nhân nghiêng mắt, chính mình là như vậy không thể gặp người sao? Thân thể hướng phía trước một bước.

Bị hơi thở dương cương mà lăng liệt dán ở trên người, Gia Ý biết nam nhân này là đang trả thù cô, nào dám lên tiếng, hô hấp đều đình trệ, mắt đẹp trừng lớn, liếc xéo hần một cái.

“Gia Ý làm sao vậy? Là có chuyện gì sao?”

Còn không phải là còi cái tắt chân sao, lại lâu như vậy, có khi nào là xảy ra chuyện gì đi, Đường Ân Ân kì quái, đi vào.

Gia Ý lúc này mới kịp phản ứng, vội lớn tiếng đáp lại: “Không có việc gì, Ân Ân, mình ra liền. Bạn về văn phòng trước đi.”

Đường Ân Ân thấy cô đáp lại, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, thu hồi tay: “Tốt, vậy nhanh lên a,” lại nhìn bốn phía, xác định toilet không có ai, che miệng: “Vừa rồi cộp mẹ kia không thấy bạn, phát giận phát đến lợi hại, muốn bạn lập tức trở về, mình sợ cô ta sẽ tước người của bạn. Mình qua trước.”

“Tốt, cảm ơn Ân Ân.” Gia Ý tưởng tượng đến cảnh bị Thôi giám đốc răn dạy, hoảng hốt, vội gật đầu.

Nam nhân đem biểu tình hoảng loạn của cô thu hết vào đáy mắt, mặt hơi hơi vừa động, chưa nói cái gì.

Nghe thấy tiếng bước chân của Đường Ân Ân càng lúc càng xa, Gia Ý lau mồ hôi: “Tốt, anh có thể đi rồi. Nếu như bị người khác thấy tổng tài của tập đoàn chạy tới công ty con, còn ở trong toilet nữ, thì mặt mũi của anh ném đi được rồi đấy!”

Hoắc Chấn Dương thấy khuôn mặt nhỏ của nữ hài từ khăn trang chuyển sang tái nhợt rồi đến hồng nhuận, chưa từng cảm thấy chọc ghẹo một người lại vui đến vậy.

Hoắc Chấn Dương hứng thú nhướn mày, nếu là hần trước kia, nhất định sẽ cảm thấy hành động như vậy thật ấu trĩ.

Một CEO, cư nhiên tự mình đến cái công ty con nho nhỏ, còn theo vào toilet nữ, chỉ vì đưa tắt chân cho một cô gái?

Chính là, hần phát hiện cái trò chơi nhỏ này rất kính thích, liền tính chơi thêm vài lần, có lẽ hần cũng sẽ không ngại.

Nhún nhún vai, Hoắc Chấn Dương rời đi.

Gia Ý nhẹ nhàng thở ra, thành thạo thay tắt chân mới, không khỏi có chút dờ khóc dờ cười, mới vừa ứng phó xong một đại dã lang, bây giờ phải đi ứng phó một con cộp mẹ.

Hiện giờ cô là đang ở thế giới động vật sao?

Năm phút đồng hồ sau, cô ra khỏi toilet, trở lại văn phòng, vào chỗ của mình ngồi xuống.

“Bạn đã trở lại a.” Đường Ân Ân bên cạnh chào hỏi.

Gia Ý lôi kéo Đường Ân Ân: “Không phải nói Thôi giám đốc đến tìm sao? Sao không thấy người đâu?”

“Đi, vừa rồi còn ở đây, sao bây giờ lại không thấy.” Đường Ân Ân nhìn xung quanh một vòng.

Cùng lúc đó, văn phòng giám đốc JJ.

Thôi giám đốc đứng ở bàn công tác phía dưới nom nóp lo sợ, đến bây giờ còn chưa từ trong khiếp sợ tỉnh lại.

Trời a, CEO tập đoàn lại tự mình tới, đây chính là lần đầu a, hơn nữa trước đó đều không nói một tiếng.

So với hoàng đế cải trang vì hành cang làm người khản trương hơn.

Càng quan trọng là, chức vụ của cô ở JJ không phải cao nhất, sao tổng tài không đi văn phòng của tổng giám đốc JJ, tới văn phòng của cô làm gì a?

Nửa ngày, Thôi giám đốc mới dám nâng mắt kính, nhìn cái bàn phía trước.

Vốn dĩ thuộc về cô, ngày thường hất mặt sai khiến, bây giờ ngồi đó là một đạo thân ảnh, đưa lưng về phía cô, thường thức cảnh sắc thành thị ngoài cửa sổ.

Ngón tay thon dài mảnh mẽ xinh đẹp của nam nhân gõ trên mặt bàn, không khí, trầm tĩnh đến đáng sợ.

“Cô đã làm việc ở JJ bao nhiêu năm rồi?” Rốt cuộc, người trên ghế xoay cũng mở miệng.

“Tổng tài, đã mười năm.” Thôi giám đốc đỏ mặt, vội trả lời.

“Vẫn luôn làm giám đốc?” Ngừ khí nhàn nhạt như cũ.

“Đúng vậy, tới công ty hai năm về sau liền bắt đầu làm chức vị này.” Thôi giám đốc nghe hỏi như vậy, có chút vui sướng, chẳng lẽ tổng tài có tuệ nhãn, muốn đề bạt chính mình?

Ngừng lại một chút, âm thanh nam nhân phiêu ra: “Từ hôm nay trở đi, trong vòng hai tháng tiếp theo, đi tới kho hàng của JJ làm đi.”

Vui mừng của Thôi giám đốc đột ngột ngừng lại, sợ ngây người: “Có ý tứ gì?”

Cô mỗi ngày đều làm việc ngăn nắp, vì sao lại cho cô đi tới kho hàng làm những việc nặng nhọc đó?

“Vẫn luôn ở địa vị cao, vẫn đề ở nhiều cơ sở sẽ không thể thấy được. Đi kho hàng có thể rèn luyện một chút. Hai tháng sau, ta sẽ phái trợ lý dò hỏi quản lý kho hàng, biểu hiện đủ tư cách, lại nói. Từ giờ trở đi.” Nam nhân bắt từ bắt tận, cuối cùng, đứng lên.

Xoay người, hướng cửa đi tới.

Thôi giám đốc hận không thể tìm một khối đậu hũ mà đâm chết, hôm nay ra cửa gặp cái xui xẻo gì, lại chỉ có thể xám xịt ôm đồ của mình, về mặt đưa đám đi phụ kho hàng ở lâu một.

*

Biết được Thôi giám đốc tạm thời bị điều đi kho hàng làm hai tháng, trong văn phòng nhắc lên một trận ồ lên:

“Thật hay giả?” Gia Ý giật mình.

“Còn có thể là giả sao?” Đường Ân Ân thần bí hề hề mà tiến tới bên tai Gia Ý: “Nghe nói là bị người tổng bộ điều đi kho hàng, cũng không biết là ai.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sung: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Gọi xe cũng luyến tiếc

Editor: Dạ Nguyệt Linh

Đôi mắt Gia Ý tròn to, một suy nghĩ trong đầu chợt lóe lên!

Nam nhân kia mới vừa đến JJ, Thôi giám đốc liền vô duyên vô cớ bị điều đi kho hàng, chẳng lẽ lại có việc có thể trùng hợp đến thế, không phải hẳn còn có thể là ai?

Đường Ân Ân thấy cô thay đổi sắc mặt, đột nhiên im lặng, lặng lẽ nói: “Con cộp mẹ kia bị như vậy là quá xứng đáng. . . . . Ai kêu cô ta cả ngày mắng người? Bạn quá may mắn, nếu Thôi giám đốc không bị tạm thời điều chỉnh chức vị, có lẽ lúc này cô ta đang mắng bạn đấy. Vận khí của bạn thật tốt, cũng không biết là ý của vị lãnh đạo cấp cao của công ty nào, thực sự là quý nhân của bạn!”

Cô chột dạ ngây ngây ngô ngô một lát, chưa nói cái gì, lại nghe Đường Ân Ân nhẹ nhàng kinh hô một tiếng, chỉ vào dưới váy của cô: “Này, bạn đã đổi đôi tất chân mới à? Từ đâu ra vậy?”

“Ừ.” Gia Ý phản xạ có điều kiện rụt rụt chân, trả lời có lệ: “Mình thường hay mang theo một đôi tất chân bên người để dự phòng thôi mà.”

Đúng không? Vừa rồi khi cô vào toilet, không thấy trong tay cô ấy có cầm thứ gì a. Đường Ân Ân thực hoài nghi, chợt ánh mắt sáng lên, đôi lông mi chớp chớp: “Này, bạn đừng gạt mình nha, thật sự không phải có người đưa tới cho bạn? Vừa rồi bạn ở trong toilet lâu như vậy. . . . .”

Có một đồng nghiệp hết lòng quan tâm là chuyện tốt, nhưng nhiều khi lại rất mệt khi phải ứng biến với lòng hiếu kỳ của họ, Gia Ý bất đắc dĩ cười cười: “Bạn lại nói bừa toàn những thứ không đâu, ai sẽ đưa tất chân cho mình, mà nếu có đưa, cũng không đưa ở trong toilet nha.” Trong lòng lại là một vạn “đầu thảo nê nã” lao nhanh qua, chính là có loại người này, không chỉ đưa tất chân cho phụ nữ còn vào hẳn tận trong toilet mà đưa, lại còn đường đường là đại tổng tài có được hay không!

Đúng lúc này, tại chỗ đối diện cách chỗ hai người ngồi không xa, truyền đến âm thanh nghị luận của mấy người phụ nữ.

“Oa, Thôi giám đốc bị điều đi rồi, về sau Mina có thể có cơ hội thế chỗ của Thôi giám đốc không nha?”

“Có khả năng đấy, Mina vừa xinh đẹp lại có năng lực, thẳng thắn vừa có được một khách hàng lớn, luôn luôn khiến các vị lãnh đạo cấp cao yêu thích!”

Từng đợt nịnh hót, làm cô gái trẻ bị vây quanh ở bên trong đôi môi đỏ câu lên, treo lên khuôn mặt luôn luôn tươi cười.

Kiều Mễ Na có khuôn mặt giống với người nổi tiếng ở trên mạng, khuôn mặt dài, thân hình thon gọn là lướt, sự nghiệp lại trên con đường thăng tiến, giờ phút này, đôi mắt cô lại có một chút vô tội, đánh gãy một đồng lòng nịnh hót của một đám đồng nghiệp, cắn cắn làn môi đầy đặn, ngữ khí có chút ủy khuất: “Thôi giám đốc vừa mới đi, mọi người đừng nói như vậy, nếu cô ấy nghe được lại không tốt, hơn nữa em vẫn còn trẻ, trẻ người non dạ, nào có bản lĩnh làm giám đốc đâu.”

Gia Ý chú ý tới, người cầm đầu đám người lấy lòng Kiều Mễ Na, chính là vài người cười nhạo mình lợi hại nhất khi mình bị rách tất chân.

Đường Ân Ân âm thầm chớp mắt vài cái, nhỏ giọng nói: “Cái cô Kiều Mễ Na kia, nhất định sẽ làm bộ làm tịch, tâm nhân rất lớn, từ khi bắt đầu tiến vào công ty liền đá bay vài đồng nghiệp cùng cô ta cạnh tranh, chẳng có ai là bạn bè đâu. Đối với nam nhân, cô ta cũng rất lợi hại, tổng giám đốc điều hành JJ Tắc Mầu Cổ là người đàn ông độc thân hoàng kim, lớn lên vừa đẹp trai lại nhiều tiền, mỗi lần vừa xuất hiện, Kiều Mễ Na sẽ ồ ồ giả dạng bạch liên hoa.”

Vừa lúc, có một lãnh đạo vào đây tuần tra, văn phòng có một đám âm thanh phụ nữ lại mất hết, không nói nhiều thêm nữa.

Ngày đầu tiên ở công ty, hữu kinh vô hiểm* mà vượt qua.

*: không có nguy hiểm gì

Bởi vì không có Thôi giám đốc, tâm tình Gia Ý cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều, xem xong tư liệu của JJ rồi, có cái gì không hiểu, hỏi hạ Đường Ân Ân, quen thuộc một chút kiến thức công việc của mình.

Đã đến giờ tan tầm, Gia Ý cùng Đường Ân Ân cùng ra khỏi công ty, mới vừa đi ra khỏi office building, Đường Ân Ân cười nói: “Nhà bạn ở đâu? Ở phía nào? Có muốn cùng mình bắt xe hoặc ngồi tàu điện ngầm hay không?”

Gia Ý vội nói: “Không cần, mình tự đi về là được rồi.”

Đường Ân Ân nghĩ rằng chắc là cô vừa mới đi làm, không có nhiều tiền, muốn tiết kiệm, mới vừa tan tầm, vất vả một ngày, đi bộ về nhà rất mệt nha, thập phần hào khí, một tay khoác vai cô, cười hi hi: “Không có việc gì, chị đây nhờ người lái xe!”

Gia Ý cười rộ lên: “Thật sự không cần, mình có thói quen đi bộ, coi như rèn luyện thân thể.”

Đường Ân Ân xem cô kiên trì, đôi mắt có chút thương tiếc, hôm nay nghe cô nói, chỉ biết cô không phải người giàu có gì, vừa tới G thị không bao lâu, được người quen giới thiệu đến JJ.

Một cô gái nhỏ, không phải người giàu có, một mình ở nơi khác dốc sức làm việc, quá không dễ dàng, Đường Ân Ân nhũn nhũn mi: “Tiền sinh hoạt nên chi thì vẫn phải chi a. Không có việc gì, mình so với bạn làm việc nhiều hơn mấy năm, tiền thuê xe vẫn phải có.”

Gia Ý nhìn Đường Ân Ân, cảm thấy thật cảm động, có thể nhận thức bạn bè tốt như vậy, thật là phúc khí của cô, lại có chút áy náy không thể đem sự thật chuyện này nói ra, đúng lúc này, một giọng nữ cùng với một vài tiếng bước chân của giày cao gót đồng loạt kéo tới:

“Gọi xe mà thôi, lại còn xô xô đẩy đẩy, để cho người khác nhìn thấy nhân viên của JJ nhỏ mọn như vậy, không biết ấn tượng về JJ sẽ như thế nào đâu.”

Mấy đồng nghiệp nữ cùng với Kiều Mễ Na đi ra ngoài, trong đó một người nhin không được châm biếm.

Kiều Mễ Na hơi nhắc cằm, ánh mắt pha thêm một chút cao ngạo mà dừng ở trên người Gia Ý.

Hôm nay chú ý tới người mới này, cô có nghĩ qua, cô gái nhỏ tuy rằng kiểu dáng trang phục không mới, cũng không phải mấy thương hiệu xa hoa nổi tiếng bây giờ, nhưng giống như là trang phục đặt hàng để làm riêng, so với các nhãn hiệu xa hoa kia còn lợi hại hơn.

Tuy rằng trong lòng cô lúc ấy cả kinh, chẳng lẽ là tiểu thư của một gia đình giàu có không muốn phô trương? JJ đã lâu chưa có người mới đến, lại còn là tiểu nha đầu còn ít tuổi.

Nhưng Kiều Mễ Na lại thấy Thôi giám đốc đối với Gia Ý nói năng liến liến, cũng liến bình thường trở lại, phỏng chừng là suy nghĩ nhiều, nếu thật sự bối cảnh rất lợi hại, Thôi giám đốc làm sao dám mắng?

Hiện tại nhìn thấy Gia Ý kiên trì đi bộ về nhà, ngay cả xe đều luyến tiếc gọi, Kiều Mễ Na càng thêm xác định, cô gái nhỏ này, chẳng qua chỉ là một người nghèo hủ lậu mà thôi.

Quần áo trên người, không chừng là xin mượn của người quen, ngày đầu tiên tới làm tại công ty to như vậy, khẳng định phải cố hết sức để trang điểm đi.

Nghĩ đến đây, Kiều Mễ Na cười cười: “Xe tôi ở kia, vị đồng nghiệp mới này, tôi chở cô một đoạn đường? Nơi này là khu thương nghiệp, cách rất xa khu dân cư, đi bộ trở về thì rất mệt.”

Gia Ý nhìn qua đó, một chiếc xe côn trùng mini màu đỏ ngừng ở tòa cao ốc bên cạnh, đẹp giống chủ nhân của nó vậy.

“Mina cô quá hào phóng rồi.” Có một nữ đồng nghiệp ca ngợi.

Nói vậy là mời chỗ nào, rõ ràng là bố thí, rõ ràng chính là bởi vì có đồng nghiệp bên cạnh nên muốn thể hiện phong độ sao, Gia Ý cô đến tên đều khinh thường xưng hô! Đường Ân Ân thay thế Gia Ý trả lời: “Không cần, cảm ơn!” Dứt lời, lời kéo tay của Gia Ý liền đi.

Gia Ý nghĩ George còn chờ ở giao lộ phía trước, cũng lười nói thêm cái gì, đi cùng với Đường Ân Ân rồi đi.

Kiều Mễ Na nhìn bóng dáng hai người rời đi, gọi lên một nụ cười, trong nụ cười toàn là ý miệt thị.

Gia Ý cùng Đường Ân Ân rời khỏi office building, Đường Ân Ân thấy cô vẫn kiên trì muốn đi bộ về nhà, chỉ phải từ biệt xong, đi trước.

Gia Ý chạy nhanh hướng phía trước bước nhanh đi, mười phút sau, tới chỗ con đường buổi sáng bảo George chờ đón mình.

Quen thuộc đi tới nơi đỗ siêu xe, cùng so sánh với các xe bên cạnh, tựa như điều thấp quân chủ, dẫn tới không ít lời cảm thán và tặc lưỡi của người qua đường, cũng không biết chiếc xe dừng ở đây là để chờ ai.

Nàng mới vừa đi lên, cửa xe đã tự động mở ra, ở dưới con mắt hâm mộ của nhóm người qua đường, vội vàng chui vào xe.

George cung kính tiếp đón nàng, nói: “Tiểu thư tan tầm.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Không ai dám động đến cô

Editor: Dạ Nguyệt Linh

Sau khi tan tầm, Gia Ý bị George đưa về chung cư, ăn xong cơm chiều, tắm rửa xong, sắc trời đã không còn sớm.

Vũ Lý nhìn mặt nàng có chút mệt mỏi, mang sang một mâm đựng trái cây phong phú, đi bật cái TV treo trên tường: “Tiểu thư ăn trước một chút hoa quả, vừa ăn vừa xem TV một chút.”

Gia Ý lắc đầu: “Không cần, vũ Lý đi nghỉ ngơi trước đi. Cháu ngồi nhớ xong đồng này rồi tự mình lên lầu.” Nói rồi, lấy ra một túi đựng văn kiện nặng trĩu, lại lấy văn kiện bên trong ra, sau đó lôi notebook cùng một cái bút nguyên tử. (chắc là loại bút dùng để lướt màn hình thay cho tay á)

Đó là tất cả tư liệu mà hôm nay giám đốc Thôi bắt cô phải học hết.

Tuy rằng Thôi giám đốc bị điều đi rồi, nhưng nếu cô vẫn làm ở công ty, vẫn nên biết hết kiến thức về công việc của mình.

Hôm nay cũng thấy được, nhân viên ở công ty lớn rất khó để sống chung, mỗi người đều là khẩu Phật tâm xà, nói chuyện mang theo một con dao.

Cô mới không cần bị họ bắt được việc xấu.

“Tiểu thư Gia Ý, cô là bạn gái của thiếu gia, ngay cả đến làm việc ở công ty, chẳng qua là thiếu gia tìm việc cho cô làm để cô không buồn chán, để cô có thể tiếp xúc với nhiều người, tại sao lại phải khiến mình vất vả như vậy? Lại nói, cô chỉ cần cho những người cùng công ty của cô biết thân phận của cô, ai dám bắt cô làm này làm nọ?” Vũ Lý thấy nàng nghiêm túc như vậy, có chút đau lòng, nhìn không được bĩu môi, khuyên nhủ.

Gia Ý hơi hơi mỉm cười, má lúm đồng tiền nở rộ ở hai bên khóe môi cô: “Không có việc gì. Hoặc là không làm, nếu làm, liền tận lực làm tốt đi. Tựa như bác trai nói, nếu cháu làm sai việc gì ở công ty, không phải ảnh hưởng đến cháu, mà là ảnh hưởng đến bao nhiêu con người ở tập đoàn Hoắc thị, cháu không gánh nổi trách nhiệm to lớn này.”

Trong lòng lại như núi lửa phun trào, đừng nói mình chỉ là bạn gái giả của Hoắc Chấn Dương, kể cả là bạn gái thật sự đi chẳng nữa, chỉ bằng địa vị và thân phận của hần, muốn thay đổi chính mình, không phải chỉ cần một giây sao!

Cô hiện tại chỉ nghĩ thành thành thật thật, nghiêm túc làm tốt mỗi sự kiện, tận lực làm vừa lòng hần, không cho nam nhân kia có bất cứ cơ hội bắt bẻ gì, miễn cho hần đến lúc đó nói chính mình biểu hiện không tốt, lấy lý do không giúp mình tìm người nhà hoặc là tìm phiền toái cho chính mình.

Loại có quyền có thể như hần, gian thương vô pháp vô thiên, muốn tìm người thân của chính mình thật quá dễ dàng!

Thật là, Gia Ý tiểu thư chẳng biết hưởng phúc gì cả ... Vũ Lý thấy nàng khẳng khái, không nói gì, tay chân nhẹ nhàng mà rời đi phòng khách, đem không gian để lại cho một mình Gia Ý.

Gia Ý dựa nghiêng người trên ghế sofa mềm mại, một bên xem tư liệu một bên ghi chép chú thích, ngẫu nhiên trong miệng còn đọc lên.

Nhìn nhìn, không biết thời gian bao lâu, chữ trên tư liệu tự nhiên biến thành một đồng linh tinh, đầu óc nàng bắt đầu nhão dần thành cháo.

Công nhận đi làm thật mệt, so với mấy ngày hôm trước chỉ ngồi không ở nhà quả thực mệt mỏi hơn rất nhiều.

Gia Ý ngáp một cái, chịu đựng không nổi, kéo đầu, nhắm mắt lại dựa vào trên đầu gối, bắt đầu nghỉ ngơi.

Khi vú Lý ra nhìn thấy, thương tiếc mà cười cười, để đèn ở tầng một hạ tới mức thấp nhất rồi mới đi vào.

Bóng đêm dần dần dày lên.

Một tiếng kẽo kẹt khiến cửa chuyển động.

Dần bước tới chỗ ánh đèn mỏng manh của phòng khách chiếu đến.

Hoắc Chấn Dương thấy đèn phòng khách để ở mức thấp nhất, cho rằng mọi người trong nhà đều ngủ, một bên cời cúc cổ của áo sơ mi, một bên đi vào trong phòng, chợt, bước chân dừng lại, ánh mắt chợt ngưng lại.

Dưới ánh đèn thấp màu cam, cô gái giống như nàng tiên cá (mỹ nhân ngư) đi chơi quên bến bờ biển, ghé đầu trên tay vịn ghế sofa, ngủ rất ngon.

Cô mặc một chiếc váy ngủ tơ lụa thuần trắng mỏng như cánh ve, cổ áo hơi hơi mở ra, lộ ra tiểu khả ái ở bên trong, bộ ngực phình phình tựa như con thỏ nghịch ngợm, lặng lẽ lộ ra nửa bên mặt, sợi tóc dài vương trên mặt, như rong biển rơi rụng trên vai, tản ra mùi hương tự nhiên của cơ thể hòa cùng hương dầu gội tạo thành một hương thơm.

Tù quần áo của Gia Ý, đều là hần phái mấy nữ trợ lý đi mua, sau đó cũng không hỏi đến, dù sao hần chỉ cần tốt nhất và quý nhất.

Không nghĩ tới, cư nhiên lại thích hợp với tiểu nha đầu này.

Tơ lụa mềm mại tựa như lớp da thứ hai, dán ở làn da phấn nộn của cô gái nhỏ, cùng thân hình phập phồng quyến rũ của cô gái nhỏ như hòa làm một thể.

Cảm lòng không được đến gần hai bước, hần khom lưng xuống, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô gái nhỏ, lông mi của nàng dài như một cách hoa (?), đáp tại phía dưới mi mắt, đôi môi đỏ nhẹ nhàng mấp máy, có thể dụ dỗ mỗi một người nam nhân dùng chân xem xét.

Hần xoay chuyển ánh mắt, rơi xuống trên một tập tư liệu cùng với những dòng ghi chú bên cạnh, không nhìn được cong cong môi.

Nhìn không ra, vật nhỏ này cư nhiên còn rất chuyên nghiệp, chuyên nghiệp đến mức khiến mình mệt mỏi đến ngủ quên mất.

Đột nhiên, nữ hài làm như cảm nhận được một hơi thở lạnh lẽo cường đại bên cạnh, đôi mày khẽ nhăn lại, ôm chặt hai tay co ro lại thân mình bé nhỏ, lờ lờ nói mớ từ trong đôi môi nhỏ mềm mại thoát ra, hừ một chút.

Chẳng lẽ là lạnh?

Đôi mắt Hoắc Chấn Dương trầm xuống, cời áo khoác tây trang, đem nàng bọc vào.

Gia Ý trong lúc ngủ mơ ôm lấy tây trang của đại nam nhân, đem đầu nhỏ vùi vào đó, rất nhiều ấm áp, miệng nhỏ lại bĩu môi lải nhải câu cái gì.

Hần nhướng mày, cong lưng, gần sát nàng khuôn mặt.

“Không cần. .... Không cần. .... Đừng ép ta. .... Đừng đẩy ta. .... A. .... Cầu người. ....” Gia Ý nhắm mắt lại, nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, bộ dáng trong mộng rất thống khô, còn rất nhỏ mà giãy giụa lên.

Thì ra là gặp ác mộng.

Hần thấy sắc mặt nàng tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, bỗng nhiên cánh tay dài duỗi ra, đem nàng ôm vào trong lồng ngực, cúi đầu xuống, chính mình đều không thể tin được nhẹ giọng lầm bầm: “Không phải sợ.”

“Không cần, cầu người. ....” Gia Ý lọt vào một cái ôm lớn ấm áp, tựa như bạch tuyết ôm chặt lấy cổ và áo của Hoắc Chấn Dương, mồ hôi trong suốt chảy ra càng ngày càng nhiều, tựa như sợ hãi tới cực điểm, vẫn còn cắn cắn môi, nhắm mắt giãy giụa: “Đừng đẩy ta. .... A. .... Cứu mạng. ....!”

Hoắc Chấn Dương không biết trấn an nàng như thế nào, theo bản năng cúi đầu xuống cổ, dùng đôi môi mỏng dán sát vào tai nàng, tuy nhỏ nhưng có uy lực cực lớn: “Có ta ở đây, không ai dám động đến người. Ngoan.”

Hôn môi cùng những lời này làm Gia Ý ở trong mộng an phận lên, thế nhưng lại không giãy giụa nữa, tựa hồ ý thức được bên người người nam nhân này là thần bảo hộ của chính mình, còn đem thân người nhỏ nhắn của chính mình dùng sức cuộn chặt người trong lồng ngực của hần, ôm thật chặt cổ của người nam nhân, chính là không buông ra.

Nam nhân hơi động một chút, nàng liền bắt nắn mà rên rĩ một tiếng, dùng sức lớn hơn nữa ôm chặt lấy hần, còn “Ngao ô” một tiếng, ở khoảng cách rất

gần, hàm răng nhỏ gặm cắn cổ tay của nam nhân.

Hoắc Chấn Dương thấy cô ở trong ngực mình cọ tới cọ lui, cũng có chút mê say, chưa từng có nữ nhân nào có can đảm cọ tới cọ lui trên người mình như vậy.

Thời gian âm thầm trôi qua, thần trí Gia Ý dần dần thanh tỉnh, con buồn ngủ hết dần, chậm rãi, lông mi chợt lóe, mở to mắt.

Nóng, như thế nào lại nóng như vậy?

Giống như bị một trận lửa gắt gao quấn chặt lấy!

Khi đã thấy rõ cảnh tượng trước mặt, Gia Ý “Cọ” một chút, đẩy nam nhân ra, ngồi dậy!

Hoắc Chấn Dương trở lại khi nào? Thế nhưng lại ôm chính mình ở sofa, vừa rồi..... là hân hôn lên trán của mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đám bà tám nhiều chuyện

Editor: Song Thy

“Anh đã trở lại.....” Gia Ý hướng góc sô pha rụt rụt.

Mới vừa tỉnh, lại trốn hân giống như trốn quỷ, vừa rồi là ai treo ở trên người của hân không buông?

Hoắc Chấn Dương không vui mà cau mày: “Cô gặp ác mộng.”

Lúc này Gia Ý mới hồi phục tinh thần, là, vừa rồi hình như cô gặp ác mộng rất khủng bố, nội dung cụ thể không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ chính mình rất sợ hãi, bốn phía đều là vực sâu, đi sai một bước liền thịt nát xương tan, đúng lúc này lại có một bàn tay duỗi tới, ôm lấy cô, đem cô bảo hộ chặt chẽ.

“Là.....Phải không?” Gia Ý lẩm bẩm.

“Cô cầu người không cần đẩy cô, kêu cứu mạng.” Máu mắt nam nhân trong ánh đèn mập mờ tựa hắc ám, như có điều suy tư.

Đẩy? Cứu mạng?

Chẳng lẽ..... ác mộng này liên quan đến việc cô bị té ở chân núi khu săn thú Hoàng Long Sơn? Chẳng lẽ chân tướng làm cho cô bị mất trí nhớ?

Gia Ý che đầu lại, cắn chặt môi dưới, cô cố nhớ lại, nhưng vẫn không nhớ ra sự việc trong cơn ác mộng kia!

Đối với người mất trí nhớ, rõ ràng biết mình từng có người nhà, nhưng lại không nhớ ra, đây chính là nỗi thống khổ lớn nhất.

Càng muốn nhớ lại, thì đầu lại càng đau, tựa như bị cưa ra.....

Mồ hôi Gia Ý vừa hết lại một giọt một giọt tuôn ra, sắc mặt ngày càng tái nhợt, như đang giấy dựa trong lúc xoay hồi ức của chính mình.

Hoắc Chấn Dương biết cô đang làm cái gì, đây là đang thương tổn chính mình, đôi mắt một thâm, kéo tay cô, lạnh giọng: “Đủ rồi!”

Một tiếng quát lớn, đem cô từ trong hồi ức kéo ra, rốt cuộc, cô nằm liệt trên sô pha, thần sắc khôi phục, lại bắt đầu phát ngốc.

Tựa như thỏ con bắt lặc.

Hoắc Chấn Dương cúi thân xuống, đem âu phục của chính mình bao lấy cô gái đang run bần bật, còn chưa chờ Gia Ý phản ứng lại đã đem cô bế lên theo kiểu công chúa, bước lên lầu hai.

Một lúc sau Gia Ý mới phản ứng lại, muốn thoát xuống, vừa nắm đôi bàn tay trắng như phấn muốn gỡ lỏng ngũ hân, lại bị ánh mắt khiếp người của hân nhìn chằm chằm, đành phải ngoan ngoãn, không nhúc nhích.

Hoắc Chấn Dương ôm Gia Ý đem vào phòng ngủ, đặt ở trên giường, liếc nhìn cô một cái thật sâu, ngũ khí tuy rằng rất bình thản nhưng lại tựa như ý chí của đế vương không cho ai cự tuyệt:

“Ng Sloan, ngủ. Không được lại nghĩ miên man.”

Gia Ý cũng ý thức được, nếu mạnh mẽ muốn nhớ lại, thân thể nhất định sẽ bị tổn thương nhưng mà cô chính là nhịn không được.

“Cô chỉ cần ngoan ngoãn, việc tôi đã hứa nhất định sẽ làm.” Hoắc Chấn Dương biết cách làm Gia Ý yên tâm, đơn giản chính là đáp ứng giúp cô tìm người nhà, tìm ra thân thể của chính mình.

Lời nói của nam nhân, giống như một liều thuốc an thần đem cô gái bình tĩnh lại, nhìn sắc mặt nam nhân quàng què trước mặt, cắn cắn môi: “Anh nói.”

“Àn.” Một chữ đơn giản.

Sắc mặt Gia Ý dần dần hồng nhuận, thật giống như tiểu hài tử được cho kẹo, rốt cuộc cũng ngoan ngoãn nằm trên giường, mắt thấy nam nhân sắp rời khỏi phòng ngủ, lại bỗng nhiên nhớ tới gì đó, chống đỡ thân thể, nhướn nhướn mở miệng: “Chờ một chút.”

Bước chân nam nhân dừng lại, hơi hơi nghiêng đi nữ bên mặt tuần mã tựa tiền nhân.

“Thôi giám đốc là bị anh điều đi kho hàng?”

Hoắc Chấn Dương gọi lên môi mỏng: “Nếu cô đồng ý, ngày mai tôi liền phái người phỏng lời, mọi người trong JJ sẽ biết, cô là nữ nhân của CEO tập đoàn Hoắc thị. Không có người nào dám xem thường và khi dễ cô nữa.”

Quả nhiên là hần.

Người nam nhân này, khẳng định không phải sợ ai khi dễ cô, mà là sợ cô làm mất mặt mũi của hần a.

Rốt cuộc, hần là loại người tự đại, duy ngã độc tôn, nếu biết có người khi dễ bạn gái mình, khẳng định rất khó chịu.

Môi Gia Ý hồng điểm điểm nhuyển nhuyển: “Không cần. ....Đồng sự trong công ty cũng không khi dễ tôi.”

Chính cô đưa ra điều kiện không thể nói cho người ngoài biết thân phận, bằng không lại phải mất mặt như vậy!

Trong mắt Hoắc Chấn Dương hiện lên một tia cười lạnh, còn ráng già mờ, tốt, liền xem tiểu dã miêu này có thể chống cự được đến khi nào, thân vừa chuyển, bước ra khỏi phòng ngủ.

Ngày hôm sau, khi Gia Ý đi làm, mới phát hiện tin tức cô không ngồi nổi xe, vì tiết kiệm tiền nên tan làm phải đi bộ về nhà, đã sớm truyền khắp bộ thị trường.

Khi vào công ty, cô liền phát hiện có đồng sự chi chi chỏ chỏ cô, tươi cười còn mang theo vài phần không nói nên lời.

Ngay từ đầu liền cảm thấy là lạ, chậm rãi, mới phát hiện có cái gì đó không thích hợp.

Đi đến chỗ ngồi trong văn phòng, Đường Ân Ân thở phì phì mà nói với cô thì cô mới hiểu được.

“Không cần phải nói, khẳng định là đám người của Kiều Mễ Na thả tiếng gió, thật là một đám bà tám nhiều chuyện, không có việc gì làm!” Đường Ân Ân liếc mắt Kiều Mễ Na tựa như lia hàng vạn dao nhỏ tới.

Xưa nay Kiều Mễ Na luôn cao cao tại thượng, lần này nghe chính mình bị mắng bà tám nhiều chuyện, mặt liền đỏ lên: “Đường Ân Ân, cô ai a?”

“Ai trả lời thì chính là người đó.” Đường Ân Ân cô mới không sợ cô ta, cô ta có tư cách gì để cô phải nhịn nọt chứ.

Kiều Mễ Na không muốn yếu thế trước mặt Đường Ân Ân, cắn chặt răng: “Liên quan gì đến cô! Cô là ai a? Đương sự còn chưa nói chuyện, cô là cảnh sát Thái Bình Dương à, cái gì cũng quản được!”

Mới đi làm được hai ngày, Gia Ý không nghĩ đem quan hệ đồng sự hủy bỏ, nhưng mắt thấy Đường Ân Ân đầy nghĩa khí trả thù giúp cô, cô cũng không thể ngồi đây làm người câm a. Liếc Kiều Mễ Na một cái, đem Đường Ân Ân kéo lại: “Có một loại người rãnh rỗi, chính sự không làm, một hai phải nhìn chăm chăm người khác tan làm đi xe hay đi bộ về, mình cũng không có biện pháp a, để cho người ta nhìn đi, mình xem mình là mình tỉnh bị paparazzi, nhìn chăm chăm là được.”

Lời này vừa ra, nhân viên trong văn phòng đều che miệng cười rộ lên.

Kiều Mễ Na bị Gia Ý châm chọc thành paparazzi, sắc mặt trắng đến hồng, xiết chặt quyền, không nghĩ tới nha đầu chết tiệt kia lại như vậy, nơi nào có thể nuốt nổi cục tức này, đang muốn phản kích, thì thấy phó tổng của công ty Cao Từ Minh tới, Kiều Mễ Na tạm thời nuốt tức giận lại, thay đổi một khuôn mặt tươi cười, cung cung kính kính: “Cao Phó tổng.”

Gia Ý cùng Đường Ân Ân cũng chạy đến đứng cùng các nhân viên khác.

Cao Từ Minh đã quá trung niên, mặc một thân âu phục hàng hiệu, lộ ra cái bụng mập, đôi mắt nhỏ có vài phần sắc mị, giờ phút này thanh thanh giọng nói: “Thôi giám đốc quản lý khu thị trường bị điều đi kho hàng, chắc mọi người đều đã biết.”

“Biết” Nhóm nhân viên đồng thời trả lời.

“Tạm thời khu thị trường không ai quản lý, tôi đã cùng Cố tổng thương lượng, tạm thời cử một người ở khu thị trường tiếp nhận, hỗ trợ công việc của Thôi giám đốc.”

Oa... Chuyện tốt này sẽ rớt trúng đầu ai đây a?! Nhóm nhân viên đều ghé tai lên.

Kiều Mễ Na môi đỏ một nhấp, tự tin tươi cười, uồn cao bộ ngực được độn mấy lớp lên.

Quả nhiên, ánh mắt Cao Tử Minh dừng ở trên người Kiều Mễ Na: “Mina, mấy tháng này, cô tiếp nhận chức vụ của Thôi giám đốc đi, bắt đầu từ hôm nay.”

Một tiếng ồn ào, hướng Kiều Mễ Na chúc mừng, chúc mừng, không dứt bên tai.

Sau khi Cao Tử Minh rời đi, vị trí của Kiều Mễ Na sôi sùng sục, bị tất cả mọi người vây quanh, đem Kiều Mễ Na nâng tới trời cao.

“Kiều Mễ Na này không biết là sử dụng thủ đoạn gì, mới có thể lên thay thế vị trí của Thôi giám đốc.” Đường Ân Ân bĩu môi.

Gia Ý không nói cái gì, tiếp tục vui đầu vào công việc hôm qua chưa làm xong.

Ở trong lời ca ngợi nịnh hót của mọi người, Kiều Mễ Na nhìn thẳng cô gái đang xem văn kiện, đứng lên, cười nói:

“Gia Ý, hiện tại cô chắc là không có việc gì? Tôi có mấy hàng mẫu mới đưa ra thị trường, có khách hàng mới gọi đến nói muốn xem, cô giúp tôi đưa qua đi, nga đúng rồi, trong nửa giờ phải đưa đến nga!”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Xe thể thao đỉnh cấp thế giới đi đưa hàng mẫu

Editor: Song Thy

Kiều Mễ Na an bài chỗ đưa hàng mẫu là phía nam G thị, gần vùng ngoại thành, cách JJ rất xa.

Huống chi G thị nổi danh đô thành, hiện tại đang là giờ cao điểm, nhất định sẽ kẹt xe, đừng nói nửa giờ một giờ còn chưa đến!

Đường Ân Ân vừa nghe liền bốc lửa, dù Kiều Mễ Na đang là quản lý khu thị trường cũng không thể nhịn, đây là trần trụi báo thù riêng a, tức giận bất bình mà nói: “Nửa giờ sao có thể đưa đến! Trừ phi là bay a! Cô đây là đang đem nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành đưa cho người mới làm!”

Kiều Mễ Na nhún nhún vai, vẻ mặt vẫn đạm phong kinh: “Tôi không biết a. Dù sao lão bản công ty người ta nửa giờ sau phải đi đến sân bay Úc Châu, lập tức phải nhìn thấy hàng mẫu, bằng không cái hợp đồng này nhất định sẽ bị hủy. Nga, đúng rồi,” nói, chuyển hướng Gia Ý, cười cười: “Cô là người mới, nên tôi nói cho cô biết, công ty kia chính là đối tác kinh doanh quan trọng của công ty chúng ta, nếu hợp đồng này không thành, đặc tội khách hàng Cao Phó tổng nhất định sẽ nổi trận lôi đình a.”

Gia Ý lười cùng cô ta lãng phí thời gian, không nói lời nào, lấy hợp đồng, hướng thang máy đi đến, tới kho hàng lấy hàng mẫu.

“Gia Ý _____” Đường Ân Ân có chút hối hận, đuổi theo: “Đều là mình không tốt, vừa rồi không nên đối đầu với Kiều Mễ Na, ằng không cậu cũng không bị làm khó dễ! Nửa giờ, khẳng định không thể đến nơi, nếu Cao Phó tổng trách cậu, mình sẽ giúp cậu nói chuyện.”

“Không có việc gì, mình sẽ nghĩ cách đưa đến nơi đúng giờ, cậu mau trở về làm việc đi, bây giờ khu thị trường do cô ta quản, nếu bị bắt được nhuộc điểm thì cậu cũng xong đời.” Gia Ý vỗ vỗ vai Đường Ân Ân.

Đường Ân Ân đành phải quay về phòng làm việc.

Đi xuống lầu, đến kho hàng.

Gia Ý lấy hàng mẫu từ trong kho ra, mới phát hiện hàng mẫu này cũng không nhẹ, rất nặng a, còn có hai hộp nước hoa, càng phải cẩn thận không thể tùy tiện đụng tới đụng lui.

Đừng nói nửa giờ đến nơi, chính là ôm đồng hàng này cũng không dễ dàng!

Kiều Mễ Na kia, quả nhiên sau khi thăng chức liền hung hăng ra oai phủ đầu!

Gia Ý thật mạnh hít một ngụm khí, tìm quản lý của kho hàng mượn cái xe đẩy nhỏ của siêu thị, đem tất cả hàng mẫu bỏ vào, đẩy ra khỏi tòa nhà.

Ra khỏi công ty, Gia Ý ôm hàng mẫu trong xe đẩy, cắn chặt răng, hướng nhà ga đi tới.

Mới vừa đi được mấy bước, hàng mẫu trong lòng ngực tựa như ngày càng nặng, như đang ôm mấy cục đá, đi chưa được mấy bước, Gia Ý liền cảm thấy khó chịu, nhưng cô vẫn kiên trì đi đến nhà ga.

Đợi vài phút, mắt thấy thời gian dần qua đi, rốt cuộc, cũng có một chiếc taxi chạy tới.

Gia Ý vui sướng không thôi, liều mạng vẫy tay: “Xe taxi, bên này!”

Xe taxi vừa mới dừng lại, Gia Ý còn chưa kịp tiến lên, đã bị một người qua đường xông đến kéo cửa xe ngồi lên.

“Uy uy uy_____ rõ ràng là tôi đến trước, là tôi kêu xe! Có biết thứ tự trước sau hay không a?” Gia Ý tức giận kêu lên.

Nhưng xe taxi đã sớm chạy đi.

Không có biện pháp, chỉ có thể chờ chiếc tiếp theo.

Không đến hai phút sau, một chiếc taxi đến, dừng ngay vết xe đổ của chiếc trước!

Gia Ý đang chuẩn bị đi lên, lại bị hai người chặn lại, lên trước.

Cô ôm một đồng hàng hóa lớn, sợ hư hao, căn bản không thể cùng người khác tranh giành, chỉ có thể bày ra vẻ mặt đưa đám nhìn chiếc xe taxi.

Ngoại trừ hai chiếc xe trống kia, lại không còn chiếc nào khác.

Hiện tại đang là giờ cao điểm, có rất ít xe trống.

Đợi nửa ngày, vẫn là không có chiếc taxi nào tới.

Gia Ý thờ dãi, sớm biết vậy, đã đi xe điện ngầm, không cần lãng phí nhiều thời gian cho việc chờ xe như vậy.

Lấy điện thoại ra xem thời gian, tuyệt vọng, chắc chắn sẽ bị khách hàng mắng, sau khi trở về lại bị cấp trên giáo huấn một trận.

Lần đầu tiên Gia Ý cảm thấy vô lực như vậy, mắt thấy trên đường cái đầy xe, chính là không một chiếc nào đưa cô đến nơi a.

Đúng lúc này, phía trước có cái gì sáng ngời, cùng với tiếng yêu thích và ngưỡng mộ của người qua đường truyền tới.

Gia Ý ngẩng đầu, chỉ thấy một chiếc xe thể thao hoa lệ từ đường cái tiến vào lối đi bộ, hướng cô chạy đến.

Là một chiếc Bugatti Veyron màu trắng, được xưng siêu xe thể thao đỉnh cấp thế giới, chạy cực kì nhanh.

Nghe nói muốn nhập môn cũng tốn đến tám con số, cấp bậc cao một chút có thể đủ để mua vài cái công ty.

“Oa, đó là Bugatti Veyron đỉnh cấp sao?”

“Àn ần, không sai! Tôi thấy trên tạp chí, nó có thể đạt tới tốc độ 409km/h a.”

“Nghe nói còn chưa vào G thị đâu, có tiền cũng chưa chắc mua được.”

Ở trong tiếng nghị luận của mọi người, Bugatti Veyron cao ngạo chậm rãi tiến vào lối đi bộ, tựa như thị vệ cuối đầu với công chúa, ngừng ở ven đường trước mặt một cô gái đang chật vật ôm một đồng hàng.

Mắt người qua đường đều muốn rơi xuống.

Cửa xe chậm rãi mở ra.

“Còn không mau lên xe.” Tiếng nói trầm ổn của nam nhân từ trong xe truyền ra.

Hoắc Chấn Dương?

Tại sao hắn lại tới đây?

Hắn rốt cuộc có mấy chiếc xe..... Gara nhiều đến mức hắn phải thường xuyên đổi xe mới hay sao?

Gia Ý ngây người một lát.

“Như thế nào, muốn trở về nghe thủ trưởng mắng?” Ngừ khí thêm vài phần hài hước.

Thời gian gấp gáp, Gia Ý cũng không nghĩ nhiều.

Chạy nhanh đến ô tô, cúi đầu ngồi lên ghế phó điều khiển,

Bugatti Veyron chạy trên lối đi bộ, lên quốc lộ, chọt tăng tốc, đảo mắt đã bỏ qua đám người trên đường.

Xe thể thao chen chúc với xe khác trên đường, Hoắc Chấn Dương mày rậm vừa nhú, trong miệng mắng một tiếng ‘FUCK’, xoay tay lái, đi ngược lại, hướng về phía bên cạnh quốc lộ.

“Ai ai.....Khách hàng của công ty là hướng kia mà, anh đi nhầm hướng rồi.” Gia Ý vội kêu lên.

Khỏe miệng Hoắc Chấn Dương không dễ phát hiện mà cong lên, tiểu nha đầu chính là tiểu nha đầu, đỡ tay lái cao cấp tinh mỹ, nói: “Con đường này xe quá nhiều, ảnh hưởng tốc độ.”

Nhưng là chạy ngược hướng lại, không phải sẽ càng ảnh hưởng đến tốc độ sao?

Nhưng Gia Ý không dám lên tiếng, có xe đã không tồi, còn có thể nói cái gì, vạn nhất nam nhân này lại không cao hứng, đem cô đuổi xuống xe thì làm sao bây giờ.

Trong vài phút, Bugatti Veyron đã chạy trên một đường quốc lộ trống trải.

Đường trống, xe tựa như ngựa thoát cương, thẳng tắp hướng địa điểm bay nhanh tới, đem tất cả xe bên cạnh ném lại sau đầu, trở thành một điểm đen nhỏ.

Cuối cùng, một đường cong xinh đẹp, ngừng bên cạnh một cao ốc.

Gia Ý còn chưa lấy lại tinh thần, lại nhìn thấy thời gian, tức khắc ngây người.

Trời a! Hai mươi phút!

Từ cửa công ty của cô đến đây chỉ có hai mươi phút.

Cô chờ xe cũng tốn không ít thời gian, nói cách khác, còn chưa đến hai mươi phút!

Gia Ý không nói cái gì, ôm hàng mẫu lên, đi xuống xe, chuẩn bị điên cuồng chạy về hướng khách hàng, nhưng vừa mới bước xuống xe, vì lúc này ôm hàng mẫu quá lâu nên khuỷu tay đau xót, thân thể nghiêng về phía trước, xem nữa đem hàng mẫu quăng ngã.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sợ tôi một sao?

Editor: Song Thy

Trong lòng Gia Ý lộp bộp một tiếng, bất chấp té ngã, hai tay gắt gao bảo vệ hàng mẫu trong ngực, thà rằng té ngã trên mặt đất cũng phải bảo vệ hàng mẫu!

Nháy mắt, eo đã bị một bàn tay phía sau ôm lấy, đỡ lên.

‘Phanh’ một cái, Gia Ý ngồi trên ghế phụ lo lắng xem xét hàng mẫu, thấy không có gì trở ngại, thở một hơi.

Ghế điều khiển bên cạnh truyền đến âm thanh trầm ám của nam nhân: “Bất quá là chút hàng mẫu, cần phải khăn trương như vậy?”

Nha đầu này điên rồi sao? Vì một đồng hàng mẫu rác rưởi, mà để chính mình bị thương!

“Đây là một khách hàng lớn của JJ, rất quan trọng.” Gia Ý xoa xoa tay, kỳ thật tay vẫn có chút đau.

A, cái gì mà khách hàng lớn. Trong mắt tập đoàn Hoắc thị khi nào lại coi trọng loại công ty nhỏ này.

Thâm mắt chọt lóe, hiện lên một tia miệt ý.

Gia Ý đang muốn đứng lên, Hoắc Chấn Dương đã đem hàng mẫu trong ngực cô nhận lấy, mở cửa xuống xe, hướng cao ốc đi đến.

Gia Ý trừng lớn đôi mắt, hẳn đây là muốn giúp cô sao? Vợ vàng xuống xe, đuổi theo: “Tôi chính mình đến đây đi.”

CEO của tập đoàn Hoắc thị lấy xe thể thao đẳng cấp thế giới, giúp một trợ lý nhỏ của bộ thị trường đi đưa hàng mẫu liên tính, hiện tại còn muốn giúp cô đưa hàng mẫu lên lầu, giao cho khách hàng?

Phía sau lưng cô có một giặc rét lạnh....

“Nếu là quan trọng, không thể quăng ngã.” Thanh âm nam nhân lạnh lùng, chân dài bước nhanh hơn.

Gia Ý chỉ có thể im lặng.

Lên lầu, tới chỗ khách hàng, Gia Ý nhìn đồng hồ, thờ một hơi, sớm hơn thời gian quy định ba phút.

Gia Ý nói với nhân viên ở đại sảnh: “Tôi là JJ, tôi đưa hàng mẫu cho tổng giám đốc, nghe nói tổng giám đốc lập tức muốn đi, hẳn là còn kịp?” Lại quay đầu cấp cho Hoắc Chấn Dương một ánh mắt, ý bảo hẳn đem hàng mẫu dọn lại đây.

Nhân viên ở sảnh không nghĩ nhanh như vậy mà có thể đưa tới kịp, gật gật đầu: “Được rồi, cô đặt ở đây đi, chút nữa tôi sẽ mang cho Triệu tổng xem.....” Lời còn chưa dứt, mở to hai mắt, miệng cũng không khép lại được.

Một nam nhân thân hình cao lớn anh vĩ, khuôn mặt hoàn mỹ, mũi cao thẳng, môi tiêm mỏng, con ngươi hắc diệu sâu thẳm, có thể khiến cho nữ nhân kêu sợ hãi, giờ phút này đang bê hàng mẫu đi tới, cổ tay áo được cuộn lên, lộ ra một phần cánh tay cứng rắn, khoác trên người chiếc áo sơ mi trắng, tuyệt đối còn hơn tiền lương 1 năm của cô a!

Này.....Đây là nhân viên khuôn vác của JJ?

Khuôn vác bây giờ.....Tiền lương rất cao sao? Ai cũng đều rất soái sao?

Nhân viên ở sảnh cũng xem như là đã thấy qua nhiều mỹ nhân, vẫn không cảm lòng được mà che miệng lại, kinh hô một tiếng, hai con mắt đều là trái tim.

Gia Ý nghi hoặc hỏi thử:

“Tiểu thư, đem hàng mẫu đặt ở đây sao?”

Nhân viên sảnh nửa ngày mới tỉnh ngộ, ân ân gật đầu, ánh mắt vẫn gắt gao khóa trên người nhân viên khuôn vác.

“Ân, liền đặt ở tượng đài bên kia đi.” Gia Ý sợ đặt ở đây sẽ bị người khác không cẩn thận đụng vào, thấy bên cạnh có chỗ trống, chỉ chỉ Hoắc Chấn Dương.

Hoắc Chấn Dương bật cười, cô gái nhỏ này thật sự đã thật sự xem hẳn là nhân viên khuôn vác, hơi hơi cười nhạt, câu khoe môi, dọn hàng mẫu qua.

Xong rồi, hai người đang muốn đi, Gia Ý lại bị nhân viên sảnh kêu lại.

Hoắc Chấn Dương lười đứng chờ, làm một cái thủ thế, ý bảo chính mình xuống trước.

Nhân viên sảnh một bên lưu luyến nhìn bóng dáng nam nhân rồi đi, một bên nhỏ giọng hỏi: “Đây là nhân viên khuôn vác của công ty cô sao?”

Gia Ý chột dạ, trả lời có lệ: “Ngạch, đúng vậy.”

Hai trông mắt nhân viên sảnh tập trung vào Gia Ý, âm thanh càng thấp hơn: “Cô có phương thức liên hệ của hẳn không, tỷ như QQ hoặc Wechat.....Số di động càng tốt.”

Có làm hay không a, nam nhân này treo hoa ghẹo nguyệt như vậy sao?

Làm một nhân viên khuôn vác thôi mà khiến nhân viên ở công ty người ta mê thành cái dạng này?

Gia Ý vội ngắt lời: “Tôi cũng không biết, tôi là vừa mới.....Đúng rồi, hàng mẫu đặt ở chỗ đó, tôi còn có việc đi trước!”

Nhân viên sảnh nhìn trợ lý nhỏ của JJ vội vàng chạy, dậm chân một cái.

Trên đường về JJ, bởi vì đã hoàn thành tốt nhiệm vụ, tâm tình Gia Ý cũng thoải mái hơn rất nhiều, mở cửa sổ xe, một bên hô hấp không khí mới mẻ, một bên ngắm phong cảnh ven đường.

Nửa ngày, mới giặt mình, phát hiện một vấn đề.

Cô lặng lẽ thử: “Anh..... Tại sao lại biết việc tôi muốn đi đưa hàng mẫu cho khách hàng?”

“Cô hẳn là hỏi, việc ở JJ của cô, tại sao tôi lại biết?” Hoắc Chấn Dương mắt nhìn phía trước, bắt từ bắt tận, tay áo được cuộn lên do bê hàng mẫu vẫn chưa buông xuống.

Gia Ý sững sốt một lát, tốt a, quả nhiên nam nhân này cho người vào JJ, nhìn nhất cử nhất động của cô!

Trùng nam nhân nữa ngày, ánh mắt Gia Ý vừa động.

Thấy trên trán hần lấm tẩm mồ hôi.

Trong lòng Gia Ý vừa động, nhìn không được mà móc khăn giấy ra lau giúp Hoắc Chấn Dương.

Đầu ngón tay mềm mại của nữ hài chạm vào làn da, làm Hoắc Chấn Dương không tự kìm hãm được nhú tròng mắt lại, tốc độ xe cũng chậm lại, từ từ quay đầu, khuôn mặt tuấn mỹ cười như không cười: “Sợ tôi mệt sao?”

Ngữ khí ba phần khiêu khích, trong thùng xe nhỏ hẹp bao hàm vô tận ái muội.

Gia Ý vội lùi tay về: “Tôi mới không có! Tôi là sợ anh đổ mồ hôi ảnh hưởng đến việc lái xe, tôi cũng ở trên xe, lỡ như xảy ra chuyện gì!”

Nói, lại ghé vào bên cửa sổ, thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

Tiểu nha đầu này thật là vệt chết cái mỏ vẫn còn cứng.

Hoắc Chấn Dương câu môi, không lên tiếng, tiếp tục đánh xe về phía trước.

Trở về JJ, mới vừa vào công ty, Đường Ân Ân thấy Gia Ý, từ chỗ ngồi nhảy dựng lên: “Gia Ý, nhanh như vậy liền trở về? Hàng mẫu đã đưa đến?”

Gia Ý trở về chỗ ngồi, gạt đầu: “Ân, đưa đến, yên tâm.”

Cách đó không xa.

Sắc mặt Kiều Mễ Na biến đổi, không dám tin tưởng, đưa đến? Không có khả năng?

Dẫm giày cao gót bước đến gần, đôi mắt nhìn chăm chăm Gia Ý: “Trong vòng nửa giờ liền đưa đến? Cô sẽ không gạt người đi?”

“Cô gọi điện thoại hỏi một chút là sẽ biết.” Gia Ý nhún nhún vai.

Đường Ân Ân cũng rất kinh ngạc, sao có thể trong nửa giờ đã đưa đến cho khách hàng, không yên tâm mà kéo góc áo của Gia Ý, lại nhìn thấy Gia Ý làm biểu tình an tâm cho chính mình.

Kiều Mễ Na lập tức gọi cho khách hàng, dò hỏi vài câu, bên kia điện thoại truyền đến âm thanh:

“..... Ân, trong nửa giờ liền đưa đến, trước khi tổng giám đốc của chúng tôi lên máy bay đã nhìn thấy, rất vừa lòng, vị tiểu trợ lý kia của các cô thật chuyên nghiệp.”

Buông điện thoại, sắc mặt Kiều Mễ Na trắng bệch, nhìn Gia Ý giống như nhìn quỷ.

“Thế nào, Kiều chủ quản. Tôi không có gạt cô chứ.” Con người Gia Ý không gọn sóng.

Kiều Mễ Na không biết bằng cách nào Gia Ý có thể làm được, khoảng cách từ đó đến JJ, liên tính không có cản trở, cũng tuyệt đối không có khả năng trong vòng nửa giờ đưa đến.

Cô gái này, chẳng lẽ phi thiên độn địa sao?

Áp xuống hoài nghi cùng không phục, Kiều Mễ Na tìm không ra việc châm chọc, vung tóc dài, tức giận trở về chỗ ngồi của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Con lai Trung Pháp

Editor: Song Thy

Giữa trưa, Gia Ý cùng Đường Ân Ân đi nhà ăn nhân viên ăn cơm.

Trong đám đông rộn ràng nhốn nháo, hai người tìm một vị trí tương đối an tĩnh, một người gọi một phần cơm rang gà Cung Bảo cùng một ly nước, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

“Uy, rốt cuộc, cậu làm như thế nào mà có thể trong nửa giờ đưa hàng mẫu đến ngoại thành phía nam a.” Nhớ tới cái này, Đường Ân Ân vẫn rất hiếu kỳ, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Gia Ý múc cơm, âm ỉ qua loa lấy lệ: “Lúc ra cửa liền gọi được một chiếc xe, cũng do mình gặp may mắn, tài xế đi đường tắt, lại không có kẹt xe, một đường đều đèn xanh, nên đến đúng thời gian mà thôi.”

Đường Ân Ân bĩu môi, không tin tưởng.

Ngoại thành phía nam cô cũng đã đi qua, mỗi lần đi một chuyến đánh xe điện ngầm đều là mồ hôi ướt đầm, chật vật bất kham.

Nhưng Gia Ý lại một thân thoải mái, nhẹ nhàng trở về, giống như vừa mới đi qua bên cạnh công ty.

Bất quá thoát nhìn, đồng sự này càng ngày càng thần bí.

Đúng lúc này, từ phía nhà ăn truyền đến tiếng bước chân của một nữ đồng sự.

Nữ đồng sự đến gần, liếc mắt nhìn cơm trưa của hai người, cười rộ lên: “Ai nha, đây là đang ăn cái gì a, hôm nay Kiều chủ quản thăng chức, đang mời nhân viên khu thị trường một bữa tiệc lớn ở nhà ăn bên kia, hai cô cũng qua đi đi.”

Nữ viên chức là do Kiều Mễ Na kêu tới đây mời hai người, tuy rằng là mời, nhưng ngữ khí lại chứa đầy thương hại cùng khinh thường, phảng phất đĩa cơm của hai người như thức ăn của chó.

Gia Ý nhìn thoáng qua Đường Ân Ân, ngẩng đầu, tận lực khách khí: “Không cần, nhờ cô nói với Kiều chủ quản, tôi cùng Ân Ân ăn không tới, cũng ăn xong rồi, đang chuẩn bị đi.”

Nữ viên chức không ngờ hai cô sẽ cự tuyệt, hạ giọng, khẩu khí phát ngoan: “Bây giờ Mina là chủ quản của khu thị trường, mời các cô ăn cơm cũng là cho các cô mặt mũi, hai người các cô lại dám từ chối?”

Chó bên người Kiều Mễ Na, quả nhiên đều giống chủ nhân xảo quyệt ương ngạnh.

Đường Ân Ân cố ý cử động khuỷu tay, tựa như lơ đãng, hất vào ly nước, đổ không sót giọt nào vào người nữ viên chức.

“Cô——” Nữ viên chức hoảng hốt, la hoảng lên: “Đường Ân Ân, cô cô lại đổ nước vào tôi.”

“Theo tôi thấy là cô không cần thận trọng phải đi, Ân Ân không kêu cô bởi thường đã là hào phóng lắm rồi.” Gia Ý liếc nhìn Đường Ân Ân, hai người ăn ý mà trao đổi ánh mắt.

Tuy rằng nhà ăn nhiều người, nhưng đều đang ăn cơm, ai sẽ chú ý đến Ân Ân đem ly nước hất đổ chứ!

Nữ viên chức biện giải không được, tức giận đến sắc mặt đỏ lên, tư thế mời hoàn toàn không có.

Ở bên kia Kiều Mễ Na xem đến rõ ràng, sớm biết Gia Ý và Đường Ân Ân nhất định sẽ không tới, nhưng chính là cố ý phái người khác qua chê cười các cô, không nghĩ tới lại thành ngược lại, biểu tình biến đổi, xôn xao đứng lên, đi qua.

“Tôi chỉ hảo tâm mời các cô qua cùng ăn một bữa cơm, cần thiết phải thô lỗ như vậy, không muốn thì không muốn, còn đem đồ uống hắt lên người đồng sự, có phải hay không quá không có tốt chất?” Kiều Mễ Na cố ý đề cao âm thanh, hấp dẫn sự chú ý của nhân viên đang ở nhà ăn.

Ánh mắt mọi người tập trung trên người Gia Ý cùng Đường Ân Ân, khe khẽ nói nhỏ.

Suy cho cùng thời gian Kiều Mễ Na làm ở đây lâu hơn các cô, lại vừa mới thăng chức, nên đại đa số mọi người vẫn đứng về phía cô ta.

Thô lỗ? Không có tố chất? Đúng là bạch liên hoa a! Đường Ân Ân thầm nhủ.

Gia Ý không nhanh không chậm: “Vừa rồi chúng tôi đã nói qua, vị đồng sự này quá kích động, vô ý đụng phải ly nước.”

“Ngượng ngùng, tôi tận mắt nhìn thấy Đường Ân Ân hất ly nước đổ lên người cô ấy!” Kiều Mễ Na hùng hổ dọa người.

Gia Ý cười nhạt, nhìn vừa ngây thơ lại狡 hoạt: “Dì, Kiều chủ quản ở xa đến vậy, còn có thể thấy Đường Ân Ân cố ý hất ly nước, vậy là từ nãy đến giờ cô vẫn luôn âm thầm nhìn chúng ta sao? Là trùng hợp hay là Kiều chủ quản đã sớm đoán trước có chuyện phát sinh?”

Mọi người lại nhìn về phía Kiều Mễ Na.

Sắc mặt Kiều Mễ Na căng thẳng, đang muốn đánh trả, lại nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, nhân viên ở nhà ăn đều đứng lên nhường ra một con đường: “Cố Tổng.”

Là người lãnh đạo lớn nhất của JJ, tổng giám đốc Cổ Tắc Mâu.

Gia Ý nhìn qua.

Nghe nói Tắc Mâu là con lai Trung Pháp, ba ba là người Trung Quốc, mẹ đẻ là một mỹ nhân người Pháp, nghe nói còn có huyết thống hoàng thất, có ngũ quan tuấn mỹ như phương Tây, con người màu xanh ngọc, lại ôn nhu hàm súc như người Đông Phương.

Hôm nay vừa thấy, danh bất hư truyền.

Tắc Mâu tựa như nghe được động tĩnh, hướng phía Gia Ý và Kiều Mễ Na đi tới.

Khuôn mặt Kiều Mễ Na lập tức thay đổi, cười tủm tỉm, khom lưng: “Cố Tổng hảo.”

Ánh mắt Tắc Mâu lại lập tức dừng trên người Gia Ý: “Cô là trợ lý vừa tiến vào bộ thị trường?”

Cư nhiên Cố Tổng lại chủ động dò hỏi một tiểu trợ lý bộ thị trường?

Nhóm công nhân trừng lớn đôi mắt, không thể tin được, trong lòng vừa hâm mộ, vừa ghen tị, vừa hận.

Sắc mặt Kiều Mễ Na tựa như màu gan heo, tuy rằng Tắc Mâu vẫn luôn làm lơ cô ta, nhưng trước kia mỗi lần cô chào hỏi, tốt xấu gì hắn cũng sẽ đáp lại một tiếng, hôm nay lại trực tiếp xem cô như không khí!

Cố Tổng cao cao tại thượng, như thế nào lại biết cô(GY)?

Chẳng lẽ là Hoắc Chấn Dương nói với hắn? Chẳng lẽ nhất cử nhất động của chính mình ở công ty đều được Cố Tắc Mâu nói lại cho Hoắc Chấn Dương?

Trong lòng Gia Ý kỳ quái, rất có lịch sự mà thừ: “Đúng vậy, Cố Tổng. Tại sao Cố Tổng lại nhận ra một nhân viên nhỏ như tôi?”

Trên mặt Tắc Mâu hiện lên ý cười ôn hòa, gật gật đầu: “Vừa rồi khách hàng gọi điện thoại cho tôi, nói biểu hiện của cô không tồi, có thể đưa tới trước khi khách hàng lên máy bay, rất tốt.”

Nguyên lai là như thế. Gia Ý lấy lại tinh thần: “Cám ơn Cố Tổng khích lệ.”

“Tiếp tục nỗ lực, tôi xem trọng cô.” Tắc Mâu mỉm cười lưu lại một câu, xoay người rời đi.

Trong nhà ăn, mọi người đại ra một lát rồi nháo nhào.

Cố Tổng xuống nhà ăn nhân viên, còn chính miệng khích lệ một trợ lý nhỏ của bộ thị trường!

Còn ai quan tâm đến việc Gia Ý và Đường Ân Ân liên thủ chinh Kiều Mễ Na!

Không ít người tiến đến vây xung quanh Gia Ý.

“Gia Ý a, cô thật lợi hại, thế nhưng có thể được Cố Tổng chú ý.”

“Xem ra sớm hay muộn Gia Ý cũng sẽ thăng chức thôi!”

“Đúng vậy, Gia Ý tiền đồ rộng lớn mà.”

“Gia Ý Gia Ý, sau này thăng chức đừng quên tôi nha.....”

Ngay cả Kiều Mễ Na bên cạnh cũng nhịn không được tiến lên vài bước, nhìn Gia Ý bằng ánh mắt khác.

Kiều Mễ Na được Cao Phó Tổng đề bạt, là đã lợi hại, còn Gia Ý thì sao, được Tắc Mâu tự mình khích lệ a!

Kiều Mễ Na nắm chặt nắm tay, một cô gái, không có tiếng tăm gì, mới đến mấy ngày, cư nhiên khiến cô từ vị trí công chúa ngã xuống.

Sắc mặt Kiều Mễ Na từ đỏ biến thành trắng bệch.

*

Tắc Mâu trở lại văn phòng tổng giám đốc, trên sofa băng da thật đã có một thân ảnh của nam tử.

Dáng người nam tử kiết ngạo, khí tràn mạnh mẽ, từ cửa trong suốt sát đất, mắt hơi trầm xuống, nhìn phong cảnh thành thị.

Tắc Mâu đóng cửa lại, cười cười bước qua: “Hoắc Đại Tổng Tài, tôi mới vừa giúp tiểu cục cưng của cậu đó.”

Chương 32: Sợ tôi câu dẫn tiểu cục cưng sao

Editor: Song Thy

Ánh mắt Hoắc Chấn Dương hướng về phía người bạn học kiêm cấp dưới của mình, biểu tình không cho là đúng, khoe miệng lại không có đến một câu, tiểu cục cưng?

Cái từ này và cái tiểu dã miêu hay giương nanh múa vuốt với hân có chút không hợp.

Tắc Mâu thấy hân không nói lời nào, một người luôn luôn lãnh khốc ít nói ít cười hiếm khi nào có biểu tình như xuân muôn hoa đua nở, hòa hoãn vài phần, nhún nhún vai, lập tức đi đến quầy rượu xa hoa trong văn phòng, lấy một chai Whiskey, rót vào ly phalê, lại gấp hai cục đá ném vào.

Đem ly Whiskey kẹp ở ngón tay giữa nhẹ nhàng lay động, Tắc Mâu cười cười: “Bất quá, mình thấy thật kỳ quái, tiểu cục cưng kia là nữ nhân của cậu, vì sao không chịu tự mình giải vây cho cô ấy, một hai phải là mình đi.”

Ai kêu nữ nhân kia sống chết cũng không muốn người khác biết quan hệ giữa cô với hân?

Sắc mặt Hoắc Chấn Dương không dễ phát hiện mà tối lại, ngữ khí cũng có vài phần không vui: “Tắc Mâu, cậu nói nhiều thật, giống như lúc đi học ở Pháp trước kia, thích xen vào việc của người khác.”

“Gi?” Tắc Mâu khoa trương mà trừng lớn mắt: “Đó là xen vào việc người khác sao, mình nhớ rõ, bạn học nữ kia lúc đó kêu là thân sĩ nha.”

Hoắc Chấn Dương và Cố Tắc Mâu đều là học sinh của một trường đại học MBA ở Paris Pháp, đã biết nhau sáu bảy năm

Đó là trường học nổi danh nhất nước Pháp cũng là trường học quý tộc cổ xưa nhất, trong trường tất cả đều là tinh anh, tụ tập những người thừa kế của các gia tộc lớn, trừ bỏ thể gia giàu nhất Trung Quốc dẫn đầu trong ngành thương nghiệp thiếu gia Hoắc Chấn Dương, còn có nhiều hoàng tử công chúa khác.

Trừ những người đó ra, chính là giống như Cố Tắc Mâu, tuy rằng không phải con cháu trong gia tộc lớn, nhưng đối với thương nghiệp thì trời sinh tài giỏi, đối với ngành sản xuất cũng mười phần hứng thú, còn vì có mẹ là người nước Pháp, ở trong giới thượng lưu nước Pháp cũng có tiếng nói.

Khi đó, tính cách hai người tuy rằng hoàn toàn tương phản, một thì lạnh như biển sâu, một thì nóng như lửa, nhưng vẫn duy trì được quan hệ bạn bè.

Sau khi về nước, Hoắc Chấn Dương tiếp nhận tập đoàn Hoắc thị, lấy giao tình nhiều năm cùng lương cao mời Tắc Mâu về Hoắc thị, đảm nhiệm chức tổng giám đốc của JJ.

Hoắc Chấn Dương nghe Tắc Mâu khoe khoang, ngẩng đầu, nhắc chân dài, gác lên đầu gối, con người hiện lên một mạc ánh sáng không dễ phát hiện, hơi hơi trầm mị:

“Cố Tắc Mâu, khi học đại học phong lưu phóng khoáng, ai chẳng biết. Mặc kệ sinh hoạt cá nhân của cậu như thế nào, ở công ty, vẫn là nên thu liễm một chút, không cần đem cái tính đó của cậu dùng trong công ty. Mình không hy vọng người ngoài nói mình chỉ biết mời một người hoa hoa công tử chọc ghẹo nhân viên trong công ty.”

Đôi mắt Tắc Mâu chợt lóe, vẻ mặt thân sĩ tươi cười: “Chẳng lẽ cậu sợ mình câu dẫn tiểu cục cưng của cậu, khiến cô ấy động tâm với ta?”

Hoắc Chấn Dương nhú mắt lại, đứng lên, cười khê:

“Là cậu, thì không cần lo lắng.”

Nói xong, rồi đi.

*

Qua sự việc phong ba ở phòng ăn, mấy ngày này, Gia Ý thành đại hồng nhân ở JJ.

Không chỉ có khu thị trường, ngay cả người ở các khu khác cũng chạy tới xem người trợ lý nhỏ mới vào công ty được Tắc Mâu khen ngợi.

Có Đường Ân Ân giúp đỡ, Gia Ý cuối cùng cũng đem một đám đồng nghiệp lôi kéo làm quen đuổi đi.

Vài ngày sau, lỗi tai cũng thanh tịnh.

Bởi vì ngày đó Tắc Mâu khích lệ, Kiều Mễ Na kia cũng yên tĩnh hơn rất nhiều, không dám tìm Gia Ý gây phiền toái.

Chiều hôm nay, mới vừa sửa sang lại một đám đình mức buôn bán ở khu thị trường, Gia Ý xoa xoa đôi mắt, liền có đồng sự kêu: “Gia Ý, bên khu quảng cáo có hai người xin nghỉ, kêu chúng ta điều vài người qua hỗ trợ, cô đi được không?”

Mấy ngày nay, mấy người đồng sự đều rất khách khí với một trợ lý nhỏ như cô.

Gia Ý rời khỏi bàn máy tính: “Tốt, tôi đi được.”

Cô còn chưa có qua khu quảng cáo của JJ.

Chỉ nghe Đường Ân Ân nói qua, những công ty khác đều đem quảng cáo giao cho khu quảng cáo của JJ, do Hoắc thị tài lực hùng hậu, nên cho JJ thành lập một khu quảng cáo chuyên môn phụ trách quay chụp quảng cáo, có cả studio cùng nhiếp ảnh chuyên nghiệp, còn thường xuyên có không ít người mẫu minh tinh tới đây.

Đi theo đồng sự ấn thang máy, hướng khu quảng cáo ở tầng trệt, Gia Ý vừa đi, một bên hỏi: “Hôm nay hỗ trợ cái gì?”

“Lúc trước JJ chúng ta vừa ra sản phẩm mới là kem chống nắng cao cấp nam nữ, khu quảng cáo đã mời một nam một nữ hai minh tinh đang nổi làm người phát ngôn, buổi chiều bọn họ sẽ qua quay chụp, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, thì tuần sau, là có thể phát trên TV cùng các tạp chí lớn.”

Khi nói chuyện, cửa thang máy mở, hai người tới khu quảng cáo.

So với khu thị trường ngay gần trật tự, khu quảng cáo lại mui phen hỗn loạn.

Đặc biệt là studio, mỗi người đều rất bận rộn, không phải hóa trang, thì là bối cảnh, ánh sáng, tìm quần áo. ....

Gia Ý mới đi vào, chỉ thấy một hình bóng quen thuộc đang chụp quảng cáo.

Nữ nhân mặc một bộ bikini, ở trước mặt nhiếp ảnh gia, yểu điệu thuần thực mà trình ra các loại tạo hình.

Sau khi Gia Ý thấy rõ ràng, liền hít một ngụm khí lạnh.

Là Tường Mỹ Nghi.

Được khu quảng cáo JJ mời đến cư nhiên lại là Tường Mỹ Nghi.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Bất quá, Tường Mỹ Nghi rất chán ghét cô, nhưng tốt xấu gì cũng là một đại minh tinh, hẳn sẽ không trước mặt nhiều người mà tỏ thái độ với cô đi.

Gia Ý chôn đầu, tận lực giấu mặt của chính mình, nhưng vẫn cảm giác được một ánh mắt nhìn chằm chằm vào chính mình.

Tường Mỹ Nghi đã thấy được Gia Ý, trong lòng bị dọa cho nhảy dựng, cái đồ nhà quê này cư nhiên còn vào công ty con của tập đoàn Hoắc thị.

Cô ta không phải bạn gái của Hoắc Chấn Dương sao?

Lén tìm trợ lý hỏi, mới biết được cô ta cũng chỉ là một trợ lý nhỏ của khu thị trường, hơn nữa hình như không ai biết quan hệ của cô ta cùng Hoắc Chấn Dương.

Chẳng lẽ.....Hoắc Chấn Dương đã chia tay với cô ta?

Bằng không, Tường Mỹ Nghi như thế nào cũng không nghĩ ra, một người nam nhân như Hoắc Chấn Dương, sẽ chấp nhận bạn gái của mình làm một trợ lý nhỏ ở công ty con của chính mình?

Mặc kệ như thế nào, hôm nay là cơ hội tốt để trả thù, cô(TMN) như thế nào sẽ bỏ qua!

Tròng mắt Tường Mỹ Nghi chuyển động, khóe môi câu lên một nụ cười lạnh: “Nhiếp ảnh gia!”

Nhiếp ảnh gia từ máy chụp ảnh ngẩng đầu lên: “Làm sao vậy?”

“Tôi cảm thấy cái này không được, không thể hiện ra được là dung dịch cao cấp, tôi có đề nghị này.”

Tường Mỹ Nghi có kinh nghiệm phong phú trong quảng cáo, lại là đại minh tinh khó mời đến, hiển nhiên nhiếp ảnh gia sẽ nghe ý kiến của cô: “Tường tiểu thư muốn như thế nào?”

Tường Mỹ Nghi nhìn Gia Ý cách đó không xa: “Tôi nghĩ hiện tại nên ra bờ cát chụp ảnh, ngồi trên ghế bành ra làn da trắng. Bên cạnh có một cô gái vừa

đen, vừa trắng, lại vừa xấu, như vậy là có thể làm nổi bật nền làn da trắng của tôi rồi.”

Đầu vừa chuyển, chỉ chỉ hướng một nhân viên đang ôm đống quần áo: “Nha, cô ta đi, tôi cảm thấy cô ấy rất thích hợp.”

Nhiếp ảnh gia do dự một chút: “Tuồng tiểu thư, kia chỉ là một nhân viên nhỏ của công ty, không phải diễn viên chuyên nghiệp.”

“Tôi nói được là được.” Mặt Tuồng Mỹ Nghi trầm xuống, đề cao âm lượng.

Tuồng Mỹ Nghi chính là tôn đại thần, rất khó mời đến!

Một cái giám đốc khu quảng cáo cấp cho nhiếp ảnh gia một ánh mắt.

Nhiếp ảnh gia chỉ có thể đồng ý, nhìn Gia Ý một cái, vẫy vẫy tay với chuyên viên trang điểm: “Mang cô ấy đi hóa trang!”

Gia Ý muốn chạy cũng không kịp, cự tuyệt càng không thể, chỉ có thể mặc cho chuyên viên trang điểm kéo đi hóa trang.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chính là kêu cô cút

Editor: Thiên

Dichngontinh.com

Nửa giờ sau.

Gia Ý mặt phoi đến đen tuyền đi trang điểm, thay đổi một bộ quần áo bãi biển, bị người bộ quảng cáo đưa tới đài quay chụp.

Tuồng Mỹ Nghi nhìn thấy, môi cong lên, rất vừa lòng: “Được, nhiếp ảnh gia, bắt đầu đi!”

Gia Ý dựa theo yêu cầu, ở phía sau Tuồng Mỹ Nghi bày ra vẻ bị cháy nắng, bộ dáng không ngừng xăm xoi làn da lại nhũ mảy.

Mà Tuồng Mỹ Nghi hoa mỹ mà bày ra tư thế ưu nhã phoi nắng.

Gia Ý âm thầm chờ đợi quay chụp nhanh chóng qua đi, nhưng Tuồng Mỹ Nghi rõ ràng không muốn để cho cô hoàn thành nhiệm vụ công tác dễ dàng như vậy, mỗi lần đều nói không tốt, không ngừng biến hóa tư thế.

Vai chính cút một cái, vai phụ tự nhiên cũng phải diễn lại một lần nữa.

Tuồng Mỹ Nghi dù sao cũng thoải mái dễ chịu mà nằm trên ghế ở bờ cát, dù có diễn lại một trăm lần cũng không chê mệt.

Nhưng Gia Ý lại là đứng ở phía sau, đã qua hai giờ, căng chân đều mau nhừ đến rút gân.

Quan trọng hơn, phoi thương trang thật sự quá nặng, trên đỉnh đầu là một loạt đèn flash, tựa như mặt trời, chiếu sáng đến mức làm người ta hoa mắt, không khí lại nóng bức, phấn son nhót nhác mà trát ở trên mặt, làm cô mồ hôi ướt đẫm, không thể thoát khí được.

Mất thấy Tuồng Mỹ Nghi hoàn toàn không có ý muốn dừng, nhiếp ảnh gia nhủ mi, cái đại minh tinh này, trước kia chưa từng nghiêm túc chuyên nghiệp như vậy, lại nhìn thấy khuôn mặt trang điểm của Gia Ý, hai chân cũng run run, dừng lại: “Tuồng tiểu thư, hay là nghỉ ngơi trước một chút đi.

Đồng nghiệp này đứng nửa ngày, phỏng chừng cần phải nghỉ ngơi một chút, lại nói trang điểm, phải trang điểm lại.”

“Nghỉ ngơi?” Tuồng Mỹ Nghi làm sao có thể cho nha đầu kia thời gian nghỉ ngơi, cao ngạo hơi nâng cằm lên, cười lạnh: “Viên nhân công ty các người thật đúng là quý giá a, tôi còn chưa nói nghỉ ngơi, cô ta lại cần phải nghỉ ngơi?”

Đại tỷ, cô là nằm, tôi từ đầu đến cuối đều là đứng ở phía sau không ngừng hoạt động a! Gia Ý phát hỏa.

Nhiếp ảnh gia đang muốn nói, lại nghe thấy giọng nói ôn nhu của phụ nữ vọng qua:

“Trang điểm có hơi nhoe một chút, càng có vẻ chân thật, không cần sửa. Với cả, Tuồng tiểu thư nói không sai, nhân viên JJ chúng ta không yếu ớt như vậy, vị nữ nhân viên này mới được Cố Tổng khen ngợi không lâu, không biết nhiều chuyên nghiệp, sao có thể mới đứng có mấy giờ đã chịu không nổi?”

Có phải hay không a, Gia Ý.”

Là Kiều Mễ Na tới.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Gia Ý đã sớm đem bộ ngực Kiều Mễ Na bởi vì chính dung đồn đầy silicone, axit hyaluronic, chọc mấy trăm cái cho lòi hết ra ngoài.

Nhiếp ảnh gia không có biện pháp, chỉ có thể tiếp tục.

Lại qua nửa giờ, Tưởng Mỹ Nghi từ ghế bờ cát ngồi dậy.

Gia Ý cho rằng xong rồi, đang chuẩn bị thở phào một hơi, lại nghe cô chỉ vào mình, giọng nói sắc nhọn oán trách:

“Nhiếp ảnh gia, giám đốc, nhân viên này của các người sao lại ngu ngốc như thế này a! Một buổi trưa, động tác luôn là làm lỗi, một chút cũng không phối hợp, không khớp với động tác của tôi a! Tôi cảm thấy cô phải tự mình đem mấy cái động tác trước kia lặp lại một lần, luyện cho thành thực, chứ tôi không thể luôn giúp cô được a!”

Nhiếp ảnh gia cùng giám đốc bộ phận quảng cáo thấy Tưởng Mỹ Nghi đã bắt đầu mất bình tĩnh, chỉ có thể cười làm lành: “Vâng vâng vâng. Tưởng tiểu thư trước tiên ở bên cạnh uống nước, làm mát đã.” lại hướng Gia Ý: “Cô trước tiên tự mình ở trên đài quay chụp, đem mấy cái động tác kia luyện tập một chút.”

Gia Ý tròn trắng mắt.

Ngu ngốc? Làm lỗi? Không phối hợp? Làm ơn, tôi là đột nhiên bị các người kéo lên, muốn cho tôi trong mấy giờ liền biến thành ảnh hậu sao?

Kiều Mễ Na nhìn thẳng Gia Ý, trên mặt lộ lên một tia cười đắc ý trả thù, a, mình vì nể mặt Cố Tác Mâu, tạm thời không tiện thu thập cái nha đầu chết tiết kia, lại không nghĩ rằng có người giúp mình giáo huấn cô ta.

Tuy rằng không biết Tưởng Mỹ Nghi vì cái gì làm khó dễ nha đầu chết tiết kia, nhưng dù sao Kiều Mễ Na trong lòng cảm thấy rất thoải mái là được.

Đúng lúc này, sảnh quay chụp truyền đến tiếng bước chân.

“Cố Tổng tới.” Có đồng nghiệp hô ra tiếng.

Kiều Mễ Na sừng sốt, không nghĩ tới Tác Mâu hôm nay không ngừng hạ mình đến các phòng ban, vội qua nghênh đón.

Tưởng Mỹ Nghi biết Tác Mâu ngoài việc là tổng giám đốc JJ, còn kiêm bạn học cũ của Hoắc Chấn Dương, cũng đứng lên tự mình đi nghênh đón.

Một đôi mắt xanh lam cao gầy tao nhã người đàn ông bước đi tiến vào, ngữ khí là nhất quán bất biến bình dị gần gũi: “Không có việc gì, các người cứ làm việc của mình, tôi chỉ là đến xem tiến độ quay chụp quảng cáo mới.”

Kem chống nắng đầu tư tư bản rất lớn, vận dụng kỹ thuật cũng là trình độ đứng nhất ngành chăm sóc da nước Pháp, Cố Tổng luôn luôn rất coi trọng giám đốc bộ phận quảng cáo không dám chậm trễ, ở bên cạnh giải thích tình hình quay chụp trước mắt.

Giám đốc nói đến Tưởng Mỹ Nghi đề nghị trang điểm làm cho Gia Ý xấu xí để phụ trợ sản phẩm mới, Tác Mâu ý cười ngưng ở bên miệng: “Cần phải như vậy sao?”

“Tác Mâu. Tôi nhiều kinh nghiệm quay chụp, chẳng lẽ anh không tin tưởng sao?” Tưởng Mỹ Nghi lập tức nói.

Tác Mâu ngữ khí ôn hòa, chăm chú nhìn nữ minh tinh cao ngạo đứng trước mặt: “Kem chống nắng của chúng tôi là sản phẩm cao cấp, còn không cần dùng kem chống nắng low khác để làm nổi bật, như vậy thực hạ giá. Tưởng tiểu thư tự mình đi lên chụp là tốt rồi, không cần dùng người khác.”

Tưởng Mỹ Nghi thấy Tác Mâu bác bỏ đề nghị của mình, không muốn hạ đài, càng không muốn từ bỏ cơ hội chinh phục nha đầu kia, môi giương lên, khoanh tay trước ngực, cười lạnh:

“Tác Mâu, tôi trăm vội trung bớt thời giờ cho JJ các người mặt mũi, vì cho các người quay chụp quảng cáo sản phẩm mới, tôi phải bỏ vài cái hợp đồng lớn, còn bỏ một bộ điện ảnh. Chẳng lẽ anh ngay cả đề nghị của tôi đều không muốn nghe một chút sao? Tôi yêu cầu vai phụ làm nền, chẳng lẽ còn không thể làm chủ sao? Các anh nếu không coi trọng ý kiến tôi như vậy, thì tìm tôi làm gì? Các người đi tìm người khác a! Tôi cũng không nhân đâu!”

Tác Mâu nhú nhú mày, đây là dùng tư thế đại minh tinh áp người, tạo áp lực lên mình, khiến việc quay chụp quảng cáo hoàn toàn phải nghe cô ta.

Tưởng Mỹ Nghi thấy hân tạm thời trầm mặc, trong mắt lóe lên một tia đắc ý, lại ở cửa truyền đến giọng nói đàn ông:

“Nếu thời gian của Tưởng tiểu thư quý giá như vậy, mời rời khỏi quay chụp, tìm công việc khác đi.”

Gia Ý nghe được thanh âm quen thuộc, cả kinh, nhìn chằm chằm cái phoi thương trang đại mặt mèo ngáng đầu.

Quả nhiên là Hoắc Chấn Dương tới.

Người đàn ông mặc bộ đồ tinh xảo, bộ vest cắt may thủ công vừa vặn, đảo tam giác thân hình cao lớn anh kiêu, so Tắc Mâu thậm chí còn cao hơn vài cm, chân dài tu cánh tay, eo thon vai rộng, mày kiếm u mắt phượng phát hải dương, khuôn mặt thanh tú thâm thúy sáng hơn cả mặt trời, thần sắc rồi lại uyển tựa lạnh lùng hàn tinh, xuất hiện ở mọi người trung một sát, khiến cho bộ quảng cáo kinh hô.

Đây là ——

Người cấp thấp tuy rằng chưa thấy qua, nhưng giám đốc quảng cáo JJ lại có may mắn gặp qua một lần.

Kiều Mễ Na thích chú ý phú hào có tiền ở G thị nhất, cũng có tìm hiểu hần trên tạp chí ảnh chụp, giờ phút này, bọn họ đã biết, đột nhiên có một người đến đẹp như Nam Thần, đúng là tổng tài tập đoàn Hoắc Thị!

“Hoắc, Hoắc Tổng tài ——” giám đốc đều nói lắp.

Kiều Mễ Na đôi mắt càng trừng lớn, hoàn toàn không thể rời ánh nhìn từ trên người Hoắc Chấn Dương đi.

Những người khác càng là nổ tung chảo, nhỏ giọng kinh hô.

Ánh mắt người đàn ông không dễ phát hiện xẹt qua cô gái trên đài quay chụp một cái, môi mỏng vừa động, lộ ra ba phần lạnh lẽo, bảy phần buồn cười, chết còn cứng miệng, cư nhiên còn nói công ty không ai khi dễ cô?

Gia Ý có chút xấu hổ, rụt rụt thân mình, cúi đầu.

Cái bộ dạng này bị hần thấy được —— thật là mất mặt!

Tiểu dã miêu này chỉ cần ám chỉ một câu, hoặc là liếc mắt lại đây, anh liền sẽ lập tức giáp mặt tuyên bố cô chính là bạn gái hiện tại của mình, trước mặt trong phòng này, người người đều sẽ lập tức cúi đầu trước cô xưng thần.

Nhưng cô —— thế nhưng chỉ là gục đầu xuống?

Cô hiện tại chỉ có thể dựa vào anh, nhưng lại là không muốn trước mặt mọi người thừa nhận quan hệ của hai người, chẳng lẽ trong lòng —— đã có nam nhân khác?

Người đàn ông nhíu mắt một cái, con ngươi vi ám.

Tường Mỹ Nghi không nghĩ tới Hoắc Chấn Dương sẽ qua đây, càng không nghĩ tới anh không cho mình quay chụp nữa, đã sớm sợ ngây người:

“Chấn. . . . . Hoắc Tổng, ý anh là gì?”

Hoắc Chấn Dương hai mắt vừa chuyển, trong mắt lạnh lẽo tối tăm khiến người không rét mà run, bị tiểu dã miêu kia lơ đẹp lửa giận toàn bộ phát tiết ở trên người Tường Mỹ Nghi:

“Chính là kêu cô cút.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Hủy hợp đồng

Editor: Song Thy

Tường Mỹ Nghi không dám tin tưởng mà kêu lên: “Anh có biết mình đang nói cái gì không? Tôi chính là minh tinh hạng nhất trong nước, cùng JJ kí hợp đồng quay chụp quảng cáo, tùy tiện muốn kêu ta cút? Tường vì ước, không sợ báo cáo sao?”

“Kí hợp đồng?” Hoắc Chấn Dương nhíu mi, nổi lên mấy phần lạnh lẽo: “Nếu Tường tiểu thư xem thường JJ như vậy, cho rằng chính mình phiến ước, quảng cáo rất nhiều, còn có nhiều cái cho cô lựa chọn, như vậy cũng đâu ủy khuất! Dù sao, minh tinh JJ có thể lựa chọn cũng rất nhiều. Tắc Mâu, dựa theo hiệp ước, bồi thường gấp đôi cho Tường tiểu thư!”

Tắc Mâu ho nhẹ hai tiếng, liếc liếc mắt giám đốc quảng cáo một cái: “Còn thất thần?”

Giám đốc quảng cáo lấy lại tinh thần, xong rồi, lần này tổng tài giống như là thật sự tức giận, đi qua đem Tường Mỹ Nghi cùng trợ lý mời ra bên ngoài: “Tường tiểu thư, mời đi. . .”

“Không cần kéo tôi!” Tưởng Mỹ Nghi hất tay giám đốc ra, vẫn chưa từ bỏ ý định, bước tới trước Hoắc Chấn Dương, mang về mặt một nửa cảnh cáo, một nửa cầu xin: “Các người xác định muốn cùng tôi đoạn ước? Biết vì ước kìm của ta có bao nhiêu quý không? Gấp đôi? A, anh thật đúng là hào phóng a, anh biết đó là bao nhiêu không?”

Trên mặt Hoắc Chấn Dương nổi lên ý cười, tiếng nói trầm thấp mà khinh thường: “Thứ Hoắc thị có nhiều nhất, chính là tiền.”

Cả người Tưởng Mỹ Nghi giống như tảng băng bất động ngưng ngẩn.

Nam nhân trước mặt này khẳng định không phải vì lời nói nóng nảy lúc trước của cô mà giải ước, nguyên nhân chân chính, là vì.....

Quay đầu lại, Tưởng Mỹ Nghi hung tợn mà nhìn thẳng vào Gia Ý đang tháo trang sức, nắm tay siết lại đến nỗi phát ra tiếng kêu kẹt kẹt.

Cô vẫn luôn theo đuổi kim cương vương lão Ngũ trước mặt này, nam nhân giống như thần, vì nha đầu chết tiết không biết từ đâu tới kia, một lần lại một lần trước mặt mọi người không cho cô mặt mũi.

Hôm nay, cô chẳng qua chỉ cho nha đầu chết tiết kia làm nền cho cô mà thôi.

Hắn vì giúp nha đầu chết tiết kia trút giận, cư nhiên không tiếc số tiền lớn cùng cô hủy hợp đồng!

“Tiền nhân, cô có cái gì tốt? Rốt cuộc sử dụng thủ đoạn hồ ly tinh gì? Cô chờ cho tôi, tôi nhất định sẽ cho cô biết tay.” Lời nói Tưởng Mỹ Nghi tàn nhẫn, tức giận đến cả người run rẩy, nhưng vẫn đứng bất động.

Hoắc Chấn Dương nhìn chăm chú vào Tưởng Mỹ Nghi đang dùng ánh mắt giết người nhìn thẳng Gia Ý, lông mi khẽ nhúc nhích, liếc liếc mắt giám đốc quảng cáo một cái.

Giám đốc thấy được ánh mắt của BOSS, vội vàng bước lên, không khách khí: “Tưởng tiểu thư, hiện tại tôi đã cùng ngài giải ước, sau đó sẽ có luật sư chuyên nghiệp liên hệ với công ty quảng lý của ngài, mời ngài rời đi. Nếu không tôi sẽ kêu bảo an, đến lúc đó sẽ rất khó coi.”

Chẳng lẽ cô ở lâu thêm một phút đồng hồ cũng không được sao?

Cô đường đường là thiên hậu, đâu phải giám chuột.

Tưởng Mỹ Nghi cắn môi, máu đều chuẩn bị phun ra, lại chỉ có thể chặt vật mà mang theo trợ lý vội vàng rời đi.

Tuy rằng Gia Ý không nhìn Tưởng Mỹ Nghi, nhưng cũng có thể ánh mắt oán độc của Tưởng Mỹ Nghi nhìn chính mình.

Đám người rời đi, cô thở phào.

Nếu không phải Hoắc Chấn Dương đứng lúc có mặt, còn không biết cô sẽ bị Tưởng Mỹ Nghi lấn lộn đến khi nào?

Bất quá, cùng minh tinh ở cấp bậc của Tưởng Mỹ Nghi hủy hợp đồng, khẳng định là không ít tiền đi?

Nam nhân kia..... Là thật sự bị Tưởng Mỹ Nghi chọc giận, hay là bởi vì cô?

Cô hít sâu một hơi, nắm chặt tay gõ nhẹ đầu mình, suy nghĩ cái gì đầu.

Tưởng Mỹ Nghi khí thế kiêu ngạo như vậy, ngay cả Tác Mâu cùng JJ đều không để ở trong mắt, Hoắc Chấn Dương nào cho phép người nào làm cản dưới mí mắt của hắn, khẳng định sẽ nói giận đi.

Như thế nào sẽ là vì cô đây?

Sau khi trang sức từng tầng từng tầng được tháo xuống, khôi phục làn da trắng nõn, Gia Ý cảm quần áo của mình, đi đến phòng thay đồ.

Vào phòng thay đồ an tĩnh, Gia Ý đang muốn kéo màng xuống, một bàn tay to từ bên ngoài thoán tiến vào, bắt được tay nhỏ của cô.

Cô trợn mắt há hốc mồm, nhìn nam nhân cao lớn lắc mình tiến vào.

Nam nhân đứng yên, mắt lạnh nhìn cô, không gian tựa như cũng bị đông lạnh.

Chuyện cùng Tưởng Mỹ Nghi hủy hợp đồng, mặc kệ thế nào đi nữa cũng cùng cô có chút quan hệ. Chẳng lẽ hắn là bởi vì cái này mà không cao hứng, lên đến đây chất vấn cô?

Cô có chút chột dạ: “Tiền bồi thường hợp đồng..... có phải hay không rất quý? Nhiều ít?”

“Cũng đủ thu mua một xí nghiệp cỡ trung nuôi sống mấy trăm công nhân.” Khẩu khí nam nhân nhàn nhạt, tựa như không muốn hù dọa cô, cho nên cũng chưa nói thật chính xác.

Nhưng này đã dọa hư cô a!

Xí nghiệp cỡ trung nuôi sống mấy trăm công nhân? Trời a.

“Kỳ thật cũng không cần một hai phải hủy hợp đồng. ....” Sự tình cũng không bao lớn a.

Hoắc Chấn Dương thấy cô nắm chặt quần áo, như là đứa nhỏ làm sai việc, âm thanh trầm thấp: “Nếu nói, là vì cô?”

Gia Ý ngẩn ra.

Chẳng lẽ đuổi Trương Mỹ Nghi đi thật sự là vì cô?

Sẽ không ____ ngàn vạn lần không cần a.

Một cái xí nghiệp cỡ trung, cô nhất định sẽ không bởi nổi a!

Cứu mạng!

Về mặt Gia Ý như đứa trẻ, vội nói sang chuyện khác: “Bây giờ là thời gian đi làm, có cái gì thì trở về nhà lại nói. Bị người khác thấy, không tốt.”

Chuyện tới hiện giờ, nha đầu này lại vẫn còn sợ bị người thấy?

Hoắc Chấn Dương có chút giận, một tay chống lên vách tường, đem Gia Ý nhốt trong khuỷu tay, một tay khác dùng sức nâng cằm nhỏ non mềm của cô lên.

Không gian trong phòng thử đồ có hạn, bởi vậy, thân thể hai người cơ hồ dán sát vào nhau.

“Như thế nào, bị người khác biết cô là nữ nhân của Hoắc Chấn Dương thì rất mất mặt sao?”

Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo, nhưng hơi thở lại nóng rực.

Khí tràng của nam nhân quá mạnh, dần dần mà bá đạo, làm Gia Ý sắp hít thở không thông.

“Không phải. ....” Gia Ý nghiêng mặt.

Nam nhân không có buông tha cô, tay vẫn giữ chặt khuôn mặt nhỏ cứng bách cô nhìn chính mình, lạnh lẽo cười khê làm người rung mình: “Thế thì vì cái gì không muốn công bố ra bên ngoài?”

Này. ....

Nếu lúc này thành thật nói với hắn, hiện tại cô chỉ là cùng hắn gặp dịp thì chơi, sớm hay muộn vẫn là muốn tìm về thân thể của chính mình, trở về bên cạnh người nhà, không nghĩ cùng hắn có quá nhiều liên lụy, nếu công khai, khả năng về sau sẽ có rất nhiều phiền toái, _____ nam nhân này sẽ giết cô a!

Cho nên, Gia Ý thực thông minh mà không ra tiếng.

Hoắc Chấn Dương đối với việc cô trầm mặc mười phần bất mãn, ánh mắt tràn đầy sắc bén, đầu ngón tay đi xuống, lướt trên làn da của cô một vòng, làm thân thể Gia Ý nhũn ra, cảm lòng dựa vào ngực nam nhân trước mặt một chút.

“Hoặc là cô đã có nam nhân yêu thích, mới theo bản năng muốn tránh công khai với nam nhân khác?” Chuẩn đoán này, làm tâm tình Hoắc Chấn Dương đột nhiên tối lại, tay chống vách tường trượt xuống.

Đột nhiên, Hoắc Chấn Dương ôm eo Gia Ý, đem cô ép vào trong lòng ngực, làm thân thể kiều nộn của cô kề sát với thân thể cường tráng của Hoắc Chấn Dương.

“Không có. .... Chính mình là ai tôi cũng không nhớ, như thế nào sẽ có người thích chứ!” Gia Ý sợ người khác thấy, dùng sức đem nam nhân đẩy ra.

Hoắc Chấn Dương nghe xong, lúc này mới thoải mái chút.

Mất thấy cô ngày càng khẩn trương sợ người khác tới đây, nam nhân liếc Gia Ý một cái, rồi đi trước.

Đổi xong quần áo, Gia Ý rời phòng thay đồ, phát hiện Hoắc Chấn Dương đã sớm đi mất.

Mà giám đốc quảng cáo cùng nhiếp ảnh gia lại đang rất lo lắng.

Trương Mỹ Nghi vừa đi, liền không có nữ minh tinh nào để tiếp tục, bây giờ phải chạy đi đâu tìm đây?

Phải biết rằng, JJ là công ty đồ trang điểm cao cấp, minh tinh đủ tư cách đại diện cho công ty đều là hạng nhất a!

Nhưng đại minh tinh bây giờ đều rất nhiều hợp đồng, ít nhất phải đến hai tháng mới đàm phán, bây giờ muốn tìm người thay thế Trương Mỹ Nghi, có điểm

khó khăn!

Thời gian ở đài truyền hình và các tạp chí quảng cáo lớn đều đã định tốt, lại không thể đổi.

Vậy phải làm sao bây giờ!

Giám đốc quảng cáo khó sử mà nhìn thoáng qua Tắc Mâu: “Cố Tổng.....”

Tắc Mâu chuyển ánh mắt, rơi xuống trên người cô gái mới từ phòng thay đồ đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thế thân mình tinh chụp tạp chí

Editor: Song Thy

“Gia Ý, cô thay thế Tường Mỹ Nghi, trước hoàn thành ảnh chụp trên tạp chí. Còn các người đi tìm nữ minh tinh khác thay thế Tường Mỹ Nghi hoàn thành quảng cáo trên TV, như vậy có thể tiếp khiếm thời gian.”

Lời Tắc Mâu vừa nói khiến cho toàn bộ mọi người ồn ào.

Gia Ý kinh sợ, cái gì? Cô thay thế Tường Mỹ Nghi chụp quảng cáo?

Tường Mỹ Nghi là người điên, đến cả Tắc Mâu cũng điên theo luôn sao?

“Cố Tổng, tôi không phải minh tinh, càng không có kinh nghiệm quay chụp, tôi không được.....” Gia ý vội chống đẩy.

“Đúng vậy, Cố Tổng, cô ấy là gương mặt mới, ngay cả người mới cũng không được tính.”

Giám đốc quảng cáo nóng nảy, ý nghĩ của tổng giám đốc cùng người khác luôn không giống nhau, nhưng hôm nay cũng quá thái quá.

“Không sai, tôi chính là muốn một gương mặt mới.” Tắc Mâu sờ sờ cằm.

Hiện tại thứ người xem thích nhất là cảm giác mới mẻ, dùng một gương mặt mới, so với gương mặt cũ vạn năm không đổi không chừng càng hấp dẫn người xem.

Lại đem mặt nhìn về phía Gia Ý, thập phần thân sĩ mà trung cầu ý kiến của cô: “Như thế nào, cô có nguyện ý giúp tôi không?”

Gia Ý ngần ra một chút, linh quang chợt lóe, nếu ảnh chụp của cô có thể được đăng trên các tạp chí, được người nhà hay người quen của cô nhìn thấy, nói không chừng sẽ đến tìm cô!

Rốt cuộc, JJ là công ty lớn, sức tuyên truyền nhất định sẽ rất rộng.

Cô không nói hai lời liền gật đầu: “Tôi là nhân viên JJ, đương nhiên nguyện ý vì công ty mà xuất lực.”

“Một khi đã như vậy, liền không thành vấn đề! Chuẩn bị mọi thứ, hàng động!” Tắc Mâu ra lệnh một tiếng.

Tắc Mâu vừa dứt lời, Gia Ý bị một đám chuyên viên trang điểm, tạo hình đẩy mạnh vào phòng hóa trang.

Khi Gia Ý bước ra, giám đốc quảng cáo cùng nhiếp ảnh gia đôi mắt sáng ngời.

Cô mặc một bộ màu trắng, áo thun nhỏ ứng với váy tennis, mái tóc bị gió thổi nhẹ hơi hỗn độn mà đắp trên vai.

Tuổi trẻ cùng hương vị mới tình đầu của thuở nhỏ lan tràn khắp không gian.

“Tốt!” Nhiếp ảnh gia có linh cảm, hướng Gia Ý trên đài, lớn tiếng: “Cô tùy ý bài ra chút tư thế.”

Đèn flash mở ra, ánh mắt mọi người dồn lên trên người Gia Ý.

Gia Ý hít sâu một hơi, lần đầu tiên biết được cảm giác vạn người theo dõi.

Lúc đầu có chút cứng đờ, nhưng chậm rãi, càng ngày càng tự nhiên và thành thạo.

Vén tóc, ngẩng đầu, mỉm cười,.....

Cách một lúc lại thay đổi một bộ quần áo khiến cho tư thái của cô cũng liên tục thay đổi.

Có linh động, có hồn nhiên, có ngây thơ, có mườn phần tiên khí,....

Nhiếp ảnh gia cũng càng ngày càng hưng phấn, không ngừng đổi các góc chụp.

“Cắt sát răng rắc.” Âm thanh quay chụp tràn ngập đại sảnh.

Cùng lúc đó, ngoài cao ốc Hùng Thi, Kiều Mễ Na nhân lúc không ai chú ý đã sớm theo đuôi Hoắc Chấn Dương ra ngoài.

Hoắc Chấn Dương đi ra cao ốc, tài xế kéo cửa xe, đang muốn mời BOSS lên, lại nghe chỗ cửa lớn truyền đến âm thanh của phụ nữ: “Tổng tài!”

Hoắc Chấn Dương nhú mi.

Khó có được một lần tổng tài tới một công ty con, Kiều Mễ Na sẽ không cam tâm tình nguyện mà từ bỏ cơ hội tiếp xúc gần gũi, dù sao cũng phải ở trước mặt đại BOSS gia tăng điểm ân tượng.

Kiều Mễ Na âm thầm chỉnh lại tóc, sửa sang lại nhưng nhan, vội vàng tiến lên, lộ ra vẻ mặt tự nhận là đẹp nhất của mình, tự giới thiệu: “Tổng tài, em là nhân viên thị trường Kiều Mễ Na, vừa mới thăng chức làm chủ quản, vừa rồi cũng ở khu quảng cáo.”

Khu thị trường, không phải là chung một chỗ với tiểu nha đầu kia sao.

Hoắc Chấn Dương tạm ngừng bước chân, liếc liếc mắt nữ nhân viên một cái, nhân nhạ: “Ngô.”

Kiều Mễ Na vui mừng, lại tiến lên vài bước, mang tâm ý nịnh hót nói: “Tổng tài, kì thật em cũng cảm thấy vị Tướng tiểu thư kia chụp cũng không tốt, còn một hai bất phải tìm vai phụ phụ trợ, ai, căn bản là không cần thiết. Tổng tài quả nhiên anh minh, mới thấy liền phát hiện vấn đề liền cho thay đổi.”

Mắt Hoắc Chấn Dương trầm xuống: “Nếu cô đã thấy cách làm của cô ta không tốt, cô lại là quản lí giai tầng của JJ, vì cái gì lúc ấy không nói? Mặc cho Tướng Mỹ Nghi hồ nháo, đem đồng sự của chính mình sai khiến? Bây giờ xong hết rồi lại nói này nói kia, có ý tứ gì?”

Kiều Mễ Na ngẩn ngơ, không hiểu vừa rồi tổng tài còn tốt vì cái gì mà thái độ thay đổi: “Em .... Tổng tài ..”

“Cô vẫn còn cần tôi luyện nhiều hơn. Tôi sẽ nói chuyện với Tác Mâu.” Hoắc Chấn Dương lười nhiều lời, cong lưng, vào trong xe.

Xe chuyển hướng, nhanh chóng rời cao ốc, để lại Kiều Mễ Na ngơ ngác đứng tại chỗ, nửa ngày mới tỉnh ngộ, sắp học máu, cô đây là nói sai lời, đắc tội tổng tài!

*

Gần giờ tan làm, khu thị trường lại bát nháo.

Người mới vừa thay thế Thôi giám đốc trở thành chủ quản Kiều Mễ Na, cư nhiên lại về lại chức vị cũ, thành viên chức bình thường.

Tin tức này làm mọi người ngạc nhiên không thôi, nghe nói là Kiều Mễ Na đuổi theo Tổng tài nói mấy câu đã bị gán chức.

Phòng chừng là nói sai gì đó, làm đại BOSS khó chịu đi!

Kiều Mễ Na ngồi trên chỗ ngồi một buổi trưa cũng chưa rời đi, mặt xú đến tựa như đại tiện.

Đường Ân Ân cười đến miệng cũng không khép lại được.

Gia Ý lại không cười, chụp ảnh nữa này, thật sự là quá mệt mỏi.

Sau khi tan làm, Gia Ý đi đến vị trí dừng xe của George.

Vừa lên xe, xương cốt cô tựa như tan rã, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Chỉ chốc lát sau, xe về đến chung cư, dừng lại ở dưới lầu.

“La tiểu thư.” George kêu một tiếng.

Cô gái dựa vào sô pha phía sau, môi hồng điểm ngập ngừng một chút, hàng mi dài nhắm đến gắt gao, căn bản không có ý tứ để ý.

George tiếp tục kêu: “La tiểu thư, đã về lên nhà.”

Cô gái trở mình, tiếp tục không nhúc nhích.

Cửa sổ xe truyền đến tiếng gõ cửa.

George vừa thấy BOSS tới, vội xuống xe, bắt đắc dĩ mà nhìn thoáng qua cô gái sau xe: “Tổng tài. ....”

Hoắc Chấn Dương nhìn cô gái sau xe, ngủ đến tựa như một con heo lười, môi tề trồi lên một tia bật cười.

Hắn cong lưng, chặn ngang từ trong xe ôm cô gái trong tay, hướng phía trong nhà đi nhanh đến.

*

Ngủ no no giấc, khi Gia Ý ở phòng ngủ mở mắt ra, đã là buổi tối.

Duỗi duỗi người, cô cả kinh, quần áo trên người đều được đổi thành áo ngủ.

A.....

Hình như cô.....Ngủ quên ở trên xe?

Vậy chắc là George ôm cô lên, sau đó Vũ Lý giúp cô đổi quần áo đi?

Àn, nhất định là như thế.....

Bỗng nhiên, cửa kéo kẹt một tiếng, một bóng hình dựa nghiêng vào cửa.

“Dậy?” Tiếng nói nhàn nhạt tà hươc.

Hắn như thế nào bây giờ đã về nhà? Ngày thường không phải khuya mới về sao?

Gia Ý ngồi dậy, nhìn thoáng thời gian, phun ra nuốt vào: “Ngày hôm nay anh về thật sớm.”

“Àn, bằng không như thế nào ôm cô vào nhà, lại như thế nào thay quần áo cho cô. Được rồi, xuống lầu, ăn cơm.” Ngữ khí nam nhân tựa như ra lệnh.

Từ từ_____

Là hắn đem cô bế lên đây?

Vậy thôi đi, còn thay quần áo.....

Gia Ý xoát trắng mặt: “Vũ Lý đâu?”

“Thân thích của Vũ Lý ở quê nhà kết hôn, hôm nay xin nghỉ, trở về uống rượu mừng.” Đôi mắt Hoắc Chấn Dương híp lại.

Gia Ý khóc ròng, sớm không xin nghỉ, trễ không xin nghỉ, thời khắc máu chốt lại cố tình xin nghỉ, chính mình chẳng phải là lại bị nam nhân này xem hết hay sao?

Lại chỉ có thể khoác tạm cái áo, mang dép lê, giống như một tùy tùng nhỏ, đi theo nam nhân xuống lầu.

*

Ảnh của Gia Ý chụp, hiệu quả tốt ngoài dự đoán.

Tròng vòng nửa ngày, liền làm cho bên trong JJ oanh động thật lớn.

Sau khi Tắc Mâu xem xong, kêu bộ quảng cáo tức khắc đăng lên quảng cáo.

Nửa khắc sau, âm thanh chói tai của chuông điện thoại trên bàn công tác vang lên.

Tắc Mâu mới vừa tiếp, chỉ nghe bên kia truyền đến âm thanh tàn nhẫn không vui:

“Cố Tắc Mâu, lẫn xuống lầu.”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiêu Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chỉ hấn được sủng cô

Editor: Song Thy

Trừ bỏ lão đại tập đoàn Hoắc thị, còn có ai dám kêu tên của hấn như vậy?

Tắc Mâu đã sớm đoán được chuyện Gia Ý chụp ảnh sẽ bị phát hiện, lại không nghĩ rằng nhanh như vậy liền bị Hoắc Chấn Dương phát hiện, rốt cuộc, Hoắc Chấn Dương quản lý toàn bộ tập đoàn, không có khả năng lúc nào cũng chú ý đến JJ.

Hấn thật sự chú ý tiểu cục cưng của hấn a.

*

Ngoài cao ốc Hùng Thi.

Trong chiếc xe màu đen xa xỉ, nam nhân nhìn ảnh chụp trên IPAD, sắc mặt âm lãnh đen hơn cả màu chiếc xe.

Trên màn hình, cô gái trẻ tuổi thuần mỹ tựa như tiểu bánh kem mới ra lò, tươi ngon nhiều nước, hàng mi dài như búp bê Tây Dương, lộ ra đáy mắt to lung linh, bức ảnh không có một chút dấu vết nào của việc chỉnh dung, thiên nhiên tốt đẹp như đang tắm mình trong gió xuân.

Sau khi chế tác bối cảnh, cô gái trong bức ảnh lại đẹp lên mấy lần.

Mỗi tấm ảnh chụp, đều không thua kém bất kì đại minh tinh nào, ngược lại càng thêm tươi mát thoát tục hơn.

Có ảnh chụp nữ hài một tay cầm kem chống nắng, nghịch ngợm nhìn trời.

Có ảnh chụp, kem chống nắng bị mờ ra, khoen người bôi kem lên mắt cá chân của chính mình, lộ ra eo thon nhỏ gợi cảm.

Còn có ảnh chụp, nữ hài mặc bikini đáng yêu màu hồng phấn, mang khoen mái mũ rom, một tay cầm kem chống nắng, một tay gọi lên ngón trỏ, điểm phần môi, quả thực chính là kết hợp của điểm mỹ cùng gợi cảm, bikini mỏng manh không thể che hết bộ ngực làm lộ ra rãnh biển Mariana có thể hấp dẫn tầm mắt của mỗi người xem.

Ánh mắt nam nhân dừng trên ảnh chụp bikini, ánh mắt băng lãnh, không vui tăng mạnh.

Đúng lúc này, Tắc Mâu kéo cửa xe, ngồi vào, còn chưa nói chuyện, Hoắc Chấn Dương đã đem IPAD quăng mạnh vào người hấn, lạnh giọng: “Cố Tắc Mâu, cậu thật to gan a.”

Tắc Mâu ho nhẹ hai tiếng, liếc liếc mắt nhìn ảnh chụp nữ hài trên IPAD, nói chêm chọc cười:

“Này không phải rất không tồi sao, nhìn xem, chụp đẹp như vậy, một chút cũng không kém hơn Trương Mỹ Nghi, nói thật, từ khi chuyển đến JJ, đây là lần đầu tiên vừa lòng một cái ảnh chụp quảng cáo.”

“Đẹp?” Hoắc Chấn Dương không lưu tình mà đánh gãy lời nói của Tắc Mâu, ngón tay thon dài trượt trên màn hình, ánh mắt càng thêm âm lãnh: “Cái này mà kêu đẹp sao?”

Trên IPAD, là ảnh Gia Ý mặc bikini trên bãi biển.

“Uy uy uy, Hoắc Đại Tổng Tài, cậu ở thế kỷ mười bảy xuyên qua đây sao? Bất quá chỉ là bikini mà thôi!” Tắc Mâu kêu lên.

“Tôi kêu cậu ở công ty nhìn cô ấy, không phải kêu cậu cho cô ấy chụp ảnh quảng cáo. Phía tạp chí bên kia, tôi đã kêu trợ lý gọi điện thoại qua, sẽ không đăng. Cậu tìm người khác đi. Còn có đừng tưởng rằng như vậy liền cho qua, cậu cho cô ấy mặc đồ đó chụp quảng cáo, lúc khác sẽ tiếp tục tính!” Hoắc Chấn Dương gần từ chữ một, ngữ khí không thể phản bác, lười cũng hấn tiếp tục nói.

Tắc Mâu dờ khóc dờ cười, Cái cấp trên kiêm bạn thân này tuyệt đối không có khả năng bảo thủ như vậy, nguyên nhân duy nhất, phỏng chừng là _____

Hấn chỉ là không muốn tiểu cục cưng của hấn bị người khác xem thôi!

Tiểu cục cưng kia, quả thực là chỉ có hấn mới được sủng a!

Giao tình của Tắc Mâu cũng Hoắc Chấn Dương, tất cả các phương diện đều tương đối hợp, nhưng ở điểm này, lại có chút khác biệt.

Hoắc Chấn Dương đối với cô gái nào có cảm tình, thật sự quá bá đạo cùng chuyên chế, một khi niết trong lòng bàn tay, toàn bộ liền là của hấn không cho người khác chạm vào.

“Chẳng lẽ cậu không nên hỏi ý kiến của cô ấy trước sao, đại tổng tài.”

Rất ít khi Tắc Mâu ý kiến chuyện gì với Hoắc Chấn Dương, chỉ là không nghĩ tới ảnh chụp của Gia Ý xuất sắc như vậy, nếu mà từ bỏ thật sự quá đáng tiếc, cho nên vẫn là tranh thủ một chút.

Hoắc Chấn Dương khẽ cười một tiếng, lại không kìm hãm được khí tức lạnh lẽo đang truyền ra: “Hỏi thì như thế nào, cậu nghĩ có gì khác sao?”

Tiểu nha đầu kia sẽ phản bác hần sao? Lại nói cô sẽ có năng lực đó sao?

Tắc Mâu gọi điện thoại: “Kêu La Gia Ý ở bộ thị trường xuống lầu một chuyến.”

Hoắc Chấn Dương cũng không cản Tắc Mâu, vừa lúc, nha đầu kia gạt hần chụp ảnh quảng cáo, hần cũng phải hỏi một chút.

Một lúc sau, Gia Ý chạy ra khỏi cao ốc.

Thấy một chiếc xe quen thuộc, cùng thân ảnh hai nam nhân anh tuấn ở cửa sổ xe, cô liền đoán được mọi chuyện.

Khi tài xế mở cửa xe ra, cô nhìn đến ảnh chụp trong IPAD trên chỗ ngồi, đảo hút một hơi.

“Khụ khụ.” Tắc Mâu ho nhẹ hai tiếng, cấp cho Gia Ý ánh mắt ý vị thâm trường, ý bảo cô không phải sợ: “Hai người thương lượng đi. Tôi đi trước.”

Nguyên lai Tắc Mâu đã biết quan hệ của cô và Hoắc Chấn Dương. ....

Kỳ thật đã sớm đoán được, Tắc Mâu là người có chức vị tối cao ở JJ, nghe nói là bạn thân cùng trường của Hoắc Chấn Dương, lẽ nào lại không biết?

Cửa xe chậm rãi đóng lại, cô chỉ có thể ngồi vào bên cạnh Hoắc Chấn Dương.

Sau khi Tắc Mâu rời đi, tài xế cũng thật thức thời mà hạ tấm cách ly xuống.

Trong thùng xe lập tức hiện ra cảm giác hơi ái muội cùng không gian căng chặt, chỉ còn lại hai người chung tiếng hít thở.

“Như thế nào, không chuẩn bị giải thích một chút sao?”

Âm thanh nam nhân trong thùng xe bật kín vang lên, làm lông tơ Gia Ý đều dựng thẳng lên.

Mẹ – nha, điều hòa trong đây có phải quá thấp rồi hay không, như thế nào lại lạnh như vậy?

“Tôi tưởng rằng Tắc Mâu đã nói với anh rồi.” Gia Ý chột dạ, ngữ khí ngọt ngào, bày ra thần sắc manh hề hề, như vậy có lẽ có thể ngăn bớt hỏa lực của nam nhân này.

Nữ nhân này, mỗi lần làm sai đều cho rằng giả thành bộ dáng ngây thơ thì có thể lừa dối qua đi?

Con người thâm thúy của Hoắc Chấn Dương lướt qua một tia lương bạc: “Mặc kệ Tắc Mâu có nói với tôi không, thì cô cũng phải cùng tôi nói một tiếng chứ.”

Ngữ khí không thể xía vào, quần lãm thiên hạ, thật giống như cô không nói cho hần là phạm vào tử tội vậy.

Bất quá là mấy tấm ảnh mà thôi, sao giống như cô đang mạo phạm đến hoàng đế vậy a?

Trong lòng hơi bức bối, nhưng thươ bản năng, Gia Ý lại biết, cùng hần đối nghịch là không sáng suốt, thờ sâu: “Được được, về sau nhất định sẽ nhớ rõ. Lần này....cũng tính sao.”

Lần này tính? Nam nhân thấy thái độ thực mềm của cô, còn tính vừa lòng, nhưng nghe đến câu nói, lại tuấn mi một ức: “Tôi đã thông báo cho bên tạp chí, sẽ không đăng ảnh cô chụp lên.”

Vừa rồi biểu tình Gia Ý còn chút yếu nhược tức khắc sáng lên, kinh ngạc: “Cái gì? Thay thế? Ảnh chụp của tôi không thể đăng trên tạp chí?”

“Như thế nào? Chẳng lẽ cô muốn làm minh tinh?” Hoắc Chấn Dương thấy Gia Ý có chút kích động, ánh mắt vừa tốt lại trầm xuống.

Cô nơi nào muốn làm minh tinh, bất quá là muốn mau chóng tìm được người nhà thôi.

Ảnh chụp trên tạp chí, có lẽ là cơ hội duy nhất, như thế nào cô sẽ cam tâm từ bỏ?

Nhưng quyết định này, cô lại không thể nói cho nam nhân trước mắt này.

“Tất cả phụ nữ đều có giấc mộng làm minh tinh, tôi chưa từng chụp ảnh xinh đẹp như vậy, hơn nữa, ngày đó tôi chụp rất vất vả, đến bây giờ mà cẳng chân vẫn còn đau. Nếu cứ như vậy mà từ bỏ, tôi cảm thấy rất đáng tiếc.....Cầu xin anh, lúc này đây, cho tôi thử xem, coi như chơi chơi được không?” Gia Ý cắn cắn hàm răng, lặng lẽ giữ chặt góc tay áo somi của Hoắc Chấn Dương

Chương 37: Cầu tôi

Editor: Song Thy

Gia Ý mở to đôi mắt trong sáng kiều mi, tội nghiệp mà chăm chú nhìn hấn, hàng mi dài nhấp nháy, tràn ngập cầu xin, chờ mong cùng bất lực, con người phảng phất long lanh nước, có thể đem nhân sinh luân hãm đi vào.

Ngày đó khi về nhà, hấn còn nhớ, cô ngủ tựa như heo nhỏ, bộ dáng mỗi mệ.

Bộ dáng cô mạnh mẽ khấn cầu, làm đầy lòng hấn tựa như sóng lớn đánh úp lại, phát một phen.

Đáng chết.

Mất Hoắc Chấn Dương chợt lóe, luôn luôn giữ mình, vậy mà bộ dáng cầu xin của cô gái trước mặt này lại làm hấn động lòng.

Gia Ý ngừng thờ, chờ đợi đáp án của Hoắc Chấn Dương.

Trầm mặc một lát, Hoắc Chấn dương nâng cằm cô lên, câu khoe môi, lộ ra vài phần ác độc: “Úc? Thật là muốn nếm thử cảm giác làm một minh tinh hay là vì muốn người nhà cô nhìn thấy, tới tìm cô?”

Thật buồn cười, vừa mới trong nhấp mắt, cư nhiên vì vẻ diễm đam đáng yêu của cô mà lay động.

Trong bụng cô đang bàn tính chuyện gì, muốn dùng ảnh chụp này làm cái gì, hấn làm sao có thể không biết được?

Gia Ý ngây người, nam nhân này, có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư của người khác như vậy sao?

Ánh mắt cô hiện lên sự chột dạ, nhưng được cô tránh đi không cho người khác thấy, mở miệng biện giải: “Không có. Tôi chỉ là luyến tiếc những tấm ảnh đó thôi. ....Muốn thỏa mãn tâm nguyện làm minh tinh của mình.”

Vịt chết cái mò vẫn còn cứng.

Hoắc Chấn Dương muốn xem cô có thể che dấu được đến đâu, ánh mắt một tà, chợt cúi đầu xuống cách mặt cô không đến 2cm, hàng mi dài cơ hồ đụng vào làn da của Gia Ý.

Ngữ khí của Hoắc Chấn dương tựa như thanh đạm, nhưng thật chất lại đựng đầy khiêu khích: “Hảo, vậy cầu ta.”

Cái này mà là một đại nam tử à?

Chờ cô tìm được người nhà, rồi đi rồi, nhất định quay đầu lại hung hấn phun hai ngụm nước miếng lên trên mặt hấn, cầu hấn? Cầu hấn cái quỷ!

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Gia Ý lại nhấp môi đỏ, một lần nữa bắt lấy cổ tay Hoắc Chấn Dương, nhìn thẳng hấn.

Dù không có nói chuyện, nhưng trong ánh mắt của cô rõ ràng đang viết mấy chữ “ Cầu anh đồng ý”.

Con mèo nhỏ này, chẳng lẽ không biết ánh mắt này của cô có thể làm bao nhiêu nam nhân sống sờ sờ tan chảy sao?

Hoắc Chấn Dương bị cô nhìn đến nóng cháy, ngay cả khí lạnh trong xe cũng không áp cảm giác đó xuống được, nhưng vẫn không nghĩ đến việc buông tha cho cô.

“Phương thức cầu người khác của cô, chỉ có như vậy?”

Khẩu khí nam nhân lộ vẻ khinh thường.

Vậy thì muốn như thế nào? Kêu cô phải quỳ xuống đập đầu với hấn sao?

Nam nhân này, thực sự đem chính mình trở thành quân chủ?

Gia Ý gắt gao cắn cánh môi, nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn.

Gia Ý đem đôi môi phần nộn của chính mình cắn đến tái nhợt, khuôn mặt nhỏ bởi vì mâu thuẫn mà trở nên sần khổ bất kham.

Hoắc Chấn Dương xem được, đôi mắt trầm xuống, một tay đem cô nhấc tới phía trước.

“A_____” một tiếng, Gia Ý vừa kinh hô một tiếng, thân thể đã bị nhấc lên, đặt lên đùi của Hoắc Chấn Dương.

“Anh làm cái gì_____” nam nhân này, sợi dây thần kinh nào lại bị trục trặc rồi sao? Bây giờ là thanh thiên bạch nhật, hắn là hắn sẽ không uống rượu a!

Hoắc Chấn Dương giữ cánh tay Gia Ý, không cho cô lộn xộn, tiến đến bên tai cô, tiếng nói nặng nề:

“Để cho tôi dạy cô như thế nào là câu một nam nhân giúp đỡ.”

Gia Ý ngây người.

Hoắc Chấn Dương đã bắt hai tay cô lại, cưỡng bách vòng qua cổ của mình:

“.....Đầu tiên, cô phải dùng đôi mắt nhìn hắn, tiếp theo, thân cận hắn. Khi cô cầu, ngay cả mắt đều không nhìn đối phương, lịch sự tối thiểu cũng không biết, đối phương sẽ đáp ứng cô sao? Đi làm lâu như vậy, đạo lý đối nhân xử thế cơ bản nhất cũng đều không hiểu?”

Gia Ý vừa tức giận vừa buồn cười, chỉ có thể ôm lấy cổ Hoắc Chấn Dương, treo trên người hắn: “Như vậy là được rồi đi!”

Con ngươi nâu thẫm của nam nhân híp lại, xẹt qua vài tia ánh sáng không vừa lòng.

Cô khề cần môi, liều mạng.

Người đầu quần trên người hắn, còn muốn sao đây?

Bất cứ giá nào! Tay cô ôm chặt cổ Hoắc Chấn Dương, thân mình dịch đến phía trước mấy cm, thanh âm nịnh nọt:

“Hoắc Đại Tổng Tài, tôi muốn lên tạp chí quảng cáo, ngài đại nhân đại lượng, thỏa mãn tâm nguyện đáng thương của tôi đi.”

Như vậy là được rồi đi!

Đậu má, trước kia cô chưa bao giờ làm ra việc hủy tiết tháo này!

Thôi lần này xem như tiết tháo bị chó ăn rồi đi!

Tuy rằng khi hôn mê, hắn hỗ trợ đổi quần áo cho cô.

Thậm chí khi say rượu, hắn còn giúp cô tắm rửa.....

Chỉ là mấy lần đó, ý thức của cô không thanh tỉnh, nên cũng không cảm thấy có cái gì, nhiều nhất chính là hơi ngượng ngùng chút thôi.

Giờ phút này, lại là lần đầu tiên lấy lòng hắn.

Người nam nhân này, như một ma quỷ tà ác, làm cô phải bất đắc dĩ mà nghe theo lời hắn.

Vì sao lại có cảm giác mặt sắp bị nổ mạnh a?

Hoắc Chấn Dương rũ mắt, khuôn mặt nhỏ của nữ hài trong lòng ngực lập tức rơi vào trong mắt, tâm tình tức khắc vui vẻ, nhấc cằm cô lên: “Đây mới chính xác là tư thái cầu người khác, dạy một lần liền biết, cũng không tệ lắm. Được rồi, đi làm đi.”

Vẫn kiêu ra lệnh như cũ.

Cô lấy lại tinh thần, sắc mặt ửng hồng, từ trên đùi Hoắc Chấn Dương bay nhanh xuống.

Cửa xe chậm rãi mở ra.

Bất quá, hắn đã đáp ứng cô hay là cự tuyệt cô đây?

Dựa vào cái gì a, đã làm đến mức đó rồi, tiết tháo cô cũng vứt cho chó luôn rồi a!

Nhưng Gia Ý cũng không dám hỏi nhiều, xuống xe.

Trong cửa sổ xe, Hoắc Chấn Dương nhìn bóng dáng lưu luyến đi mỗi bước của cô gái, đúng lúc này, tiếng chuông di động vang lên.

“Đại Tổng Tài, thế nào? Vẫn là quyết định hủy bỏ ảnh chụp của tiểu cục cưng?” Bên kia điện thoại, là tiếng cười khê của Tắc Mâu.

Tạm dừng hồi lâu.

Thăng đến khi Tắc Mâu cho rằng tín hiệu bên kia của Hoắc Chấn Dương không tốt, “Uy” lên, mới truyền đến thanh âm của nam nhân:

“Tôi sẽ tự mình lựa chọn mấy bức ảnh chụp, cậu gọi người đưa cho tạp chí đăng.”

Đồng ý cho Gia Ý lên quảng cáo?

Chuyển biến thật nhanh!

Tiểu cục cung kia, quả nhiên là uy hiếp hần!

Tùy tiện xuống lầu nói mấy câu, thế nhưng đã làm một người duy mã độc tôn, chưa bao giờ bị người khác thuyết phục, thay đổi chủ ý?

Tắc Mâu bên kia, kém xiu nữa rút luôn điện thoại.

Treo điện thoại, gương mặt tuấn lãng thanh lãnh giật giật, khóe môi hơi hơi giương lên.

*

Hoắc Chấn Dương tự mình lựa chọn ảnh chụp của Gia Ý trên máy tính.

Tắc Mâu nhìn thấy không khỏi cười khò.

Nguyên lai vẫn là rất hạn chế.

Tất cả ảnh chụp Hoắc Chấn Dương chọn đều là những tấm Gia Ý ăn mặc khá bảo thủ, ngay cả cánh tay và chân cũng chưa lộ.

Có mấy tấm thậm chí còn dùng khăn lụa cùng nón kết bao lấy nửa bên mặt, tựa như phụ nữ Ả Rập.

Đến nỗi những ảnh chụp bikini, đều bị xóa không còn bóng dáng.

Bất quá, một tấm cũng không cho đăng.

Tắc Mâu kêu cấp dưới chuyển đến tạp chí bên kia.

Buổi chiều, Gia Ý biết được ảnh chụp được chọn lựa một lần nữa rồi đưa đến tạp chí.

Nam nhân kia đồng ý?

Cô thở nhẹ, rồi lại có chút do dự.

Hiện tại cô đang giả làm bạn gái của Hoắc Chấn Dương lừa Hoắc lão gia tử, căn bản hần sẽ không thả cô đi, hơn nữa hần cũng nhìn ra âm mưu của cô, chẳng lẽ không sợ ảnh chụp của cô bị người quen nhìn thấy rồi tới tìm cô sao.....

Tâm tư của nam nhân này rốt cuộc là cái gì?

Đột nhiên di động quả táo tích tích hai tiếng.

Là tin nhắn.

Gia Ý trượt một chút, nhìn thoáng qua.

“Đừng tưởng rằng ảnh chụp của cô đăng ra ngoài, là có thể nhanh chóng tìm được người nhà, đi luôn. Thả hay không thả cô đi, là tôi định đoạt.”

Một hàng văn tự ngắn ngủn, đủ hiển thị sự chuyên chế cùng lạnh lẽo của chủ nhân của nó.

Gia Ý đảo hút một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Giúp em đuổi cô ta

Editor: Song Thy

“La Gia Ý!”

Giọng nữa từ sau lưng truyền tới, làm Gia Ý sợ tới mức nhảy dựng, xém vút luôn điện thoại.

Kiều Mễ Na không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh.

Kiều Mễ Na này, đi không phát ra tiếng sao? Hừ chết cô a.

Gia Ý sợ Kiều Mễ Na thấy được nội dung tin nhắn, vội đem điện thoại bỏ vào túi tiền.

Kiều Mễ Na thấy bộ dáng hoang mang rối loạn của Gia Ý, khoanh tay, nâng cằm lên: “Như thế nào, có tật a! Cô đang làm gì?”

Gia Ý khôi phục thần sắc, con ngươi xẹt qua một tia buồn cười: “Như thế nào, quản tôi sao? Nghe nói cô đã không còn là chủ quản, dù tôi làm cái gì cũng không cần báo với cô đâu.”

Cô có thể khách khí với mọi người, nhưng sẽ không khách khí với người chỉ suốt ngày nhắm vào cô.

Kiều Mễ Na chán nản, xiết chặt nắm tay, cắn chặt răng, hồi hận cực kì, nếu ngày đó không phải nói sai lời trước mặt tổng tài thì làm sao cái nha đầu mới tới chết tiết này dám leo lên đầu cô?

Càng giận chính là, cái nha đầu chết tiết này còn thay Trương Mỹ Nghi chụp tạt chí.

Nha đầu chết tiết này có tư cách gì a?

Liên tính muốn phái một nữ nhân viên thay Trương Mỹ Nghi, thì cũng nên là Kiều Mễ Na cô!

Thế nhưng hiện tại lại cho nha đầu này cơ hội nổi bật! Kia chính là sản phẩm mới của JJ, nhiều nữ minh tinh tranh giành vỡ đầu đều không lấy được.

Đều do lúc ấy cô đi theo tổng tài, bằng không, chỉ cần cô biểu hiện một chút thì nhất định Tắc Mâu sẽ cho cô lên thay Trương Mỹ Nghi!

Nghĩ đến đây, Kiều Mễ Na càng tức càng hồi hận, lại tận lực khắc chế xuống, cũng không quên mục đích lại đây tìm Gia Ý.

“Đúng rồi, vừa rồi Tắc Mâu kêu cô xuống lầu? Làm gì?” Kiều Mễ Na nhìn cô, ngữ khí nghi hoặc chứa thêm vài phần ghen ghét.

Năm lần bảy lượt Tắc Mâu đều thiên vị cái nha đầu mới này, làm cô không nhìn được.

Mới mấy ngày, Tắc Mâu liền thường xuyên đem nhiệm vụ quan trọng giao cho cô(GY), hôm nay còn lên lút như thế, quả thực không thể nhẫn a!

Gia Ý không nghĩ tới Kiều Mễ Na sẽ nhìn chăm chăm cô như vậy, nhưng thần sắc cô vẫn vẫn đậm phong kinh, hơi hơi mỉm cười: “Tắc Mâu kêu tôi xuống lầu, đương nhiên là đi làm việc a. Nếu cô muốn biết, có thể đi hỏi Tắc Mâu.”

Kiều Mễ Na bị một câu nói của Gia Ý chặn họng, tức giận đến đỏ mặt, nhưng lại như cũ bị áp xuống: “Tôi thấy cô lên một chiếc xe thể thao, hình như là xe của tổng bộ, là xe tổng tài? Tổng tài tìm cô làm gì?”

Không nghĩ tới Kiều Mễ Na lại nhìn chăm chăm cô như vậy.

Cũng khó trách, xe của Hoắc Chấn Dương như vậy, lại ngưng ở cửa cao ốc Hùng Thi, không bị người khác chú ý mới lạ.

Không thể để Kiều Mễ Na biết quan hệ của cô và Hoắc Chấn Dương.

Tròng mắt Gia Ý linh động chuyển động, thương hại mà nhìn Kiều Mễ Na: “Là cái gì khiến cô cảm thấy cô có tư cách chất vấn tôi? Lại là cái gì khiến tôi nhất định phải trả lời cô? Bất quá, tâm tình tôi đang tốt nên sẽ nói cho cô a, ảnh chụp tuyên truyền trên tạp chí của tôi rất tốt, tổng tài đi ngang qua JJ, cố ý kêu Tắc Mâu gọi tôi xuống lầu, khen ngợi vài câu nha.”

Quả nhiên, sắc mặt Kiều Mễ Na càng đỏ hơn.

Tắc Mâu không ngưng tạo cơ hội cho cô ta thì thôi đi, bây giờ ngay cả đại BOSS ở tổng bộ bận trăm công nghìn việc cũng bớt thời giờ khen ngợi!

Trong cỗ hòng phảng phát một đám lửa, Kiều Mễ Na rốt cuộc không nhịn được nữa, tức giận đậm giấy cao gót bảy tấc đi khỏi văn phòng, vào thang máy, tới tầng office building tầng quản lí của JJ.

Dọc theo thảm lông dê, Kiều Mễ Na đi tới cuối hành lang.

Trên cửa lớn văn phòng có chữ: Phó tổng giám đốc, Cao Từ Minh.

Trợ lý bên cạnh văn phòng thấy Kiều Mễ Na, đứng lên: “Tìm Cao Phó tổng?”

“Tôi là nhân viên khu thị trường Kiều Mỹ Na.” Cẩm Kiều Mỹ Na khẽ nhếch, không đem trợ lý để trong mắt.

“Cô không hẹn trước đi? Cao Phó tổng đang vội. ....”

Kiều Mỹ Na nhắm mi, đến nghe cũng lười, trực tiếp tiến lên, gõ vài cái lên cửa, ngữ khí ngạo nhu cung kính: “Cao Phó tổng, tôi là Kiều Mỹ Na ở khu thị trường, có việc muốn cũng ngài báo cáo.”

“Ai, cô không thể. ....” Nhân viên JJ có việc muốn báo cáo với phó tổng rất nhiều, không thể ai cũng không hẹn trước liền đi lên.

Trợ lý tiến lên ngăn lại, lại nghe trong văn phòng truyền đến âm thanh: “Vào đi.”

Kiều Mỹ Na đắc ý mà liếc liếc mắt trợ lý, mở cửa đi vào.

Trong văn phòng, Cao Từ Minh bụng bự ngồi đằng sau bàn công tác, thấy Kiều Mỹ Na, thân hình mập mạp thoải mái dựa vào ghế xoay, cười nói: “Có cái gì vội và muốn báo cáo a?”

Khẩu khí nói chuyện, cùng thái độ cao cao tại thượng ngày thường không giống nhau.

Đôi mắt lóe sáng có vài phần đáng khinh mà nhìn thẳng mỹ nữ trước mặt.

Kiều Mỹ Na cũng không còn thái độ cung kính lịch sự như bên ngoài văn phòng, thờ phỉ phỉ mà đặt mông ngồi trên sofa cao cấp: “Em mặc kệ, em thật sự chịu không nổi rồi. Anh phải giúp em a.”

Ngữ khí hoàn toàn không giống nhân viên đối với phó tổng giám đốc.

Đôi mắt nhỏ của Cao Từ Minh nhíu lại: “Làm sao vậy?”

“Khu thị trường có một trợ lý mới tới, tên là La Gia Ý, có năng lực gì a, dựa vào cái gì mà bò lên đầu em ngồi.” Kiều Mỹ Na cắn cắn môi: “Em mặc kệ, anh phải đuổi cô ta! Hiện tại, lập tức!”

Ý cười Cao Từ Minh ngưng một chút: “La Gia Ý kia, là người tổng bộ giới thiệu tới, hơn nữa mới vừa giúp công ty hoàn thành quảng cáo cho sản phẩm mới, còn được Tắc Mâu khen ngợi trước mặt mọi người, không dễ đuổi a.”

Kiều Mỹ Na hận đến ngứa răng, đôi mắt hạt châu vừa chuyển, lắc lư mông, yếu điệu mà đi đến sau bàn công tác, cong lưng, lộ ra bộ ngực trần: “Liên tính không thể đuổi cô ta, thường xuyên làm khó dễ trong công việc, giúp em trị cô ta, chắc là không thành vấn đề? Anh chính là phó tổng JJ a.”

Mặt béo phì của Cao Từ Minh lộ ra nụ cười, sắc mặt mỉa: “Anh giúp em chinh phục đầu kia, em sẽ báo đáp anh như thế nào đây, Mina.”

“Anh cho em lên thay Thôi giám đốc chủ quản khu thị trường, em không phải cũng ‘báo đáp’ rồi sao, kết quả, chức chủ quản đó người ta cũng không ngồi được bao lâu.” Trong lòng Kiều Mỹ Na mắng “Lão bất tử sắc lang”, nhưng miệng lại vô cùng thẹn thùng trốn một chút.

Sau khi Thôi giám đốc bị điều đi kho hàng, cô liền đi tìm Cao Từ Minh tự tiến cử, muốn thay Thôi giám đốc, Cao Từ Minh nhân cơ hội liền mang cô đi khách sạn, làm cho cô ngày hôm sau eo đau chân đau, xương cốt đều rã rời, khá vậy mà đạt được mục đích, được đề bạt lên vị trí chủ quản.

Chỉ là không nghĩ tới, vị trí chủ quản ngồi còn nóng, đã bị cắt chức.

“Đó chính là em vô dụng, ở trước mặt tổng tài nói sai lời, không biết như thế nào lại đắc tội tổng tài, mới hạ chức vị, không quan hệ đến anh, quá đoạn thời gian nữa, anh lại lần nữa đề bạt em. Mặt khác lần trước là lần trước, lần này là lần này nga.” Cao Từ Minh càng nói càng đáng khinh, tay cũng không dừng lại.

Kiều Mỹ Na nghe hân hứa hẹn, tâm hoa nộ phóng, eo nhỏ vừa chuyển, cắn chặt răng, ngồi lên đùi Cao Từ Minh, ôm lấy cổ to mọng của nam nhân.

Chỉ cần nắm chặt phó tổng công ty, nha đầu chết tiệt kia đừng hòng nghĩ tới ngày lành!

Nha đầu chết tiệt kia được Tắc Mâu cùng đại BOSS khen ngợi thì thế nào? Cũng không có khả năng giống quan hệ thân mật giữa cô cũng Cao Từ Minh a!

Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37. Nhiệm vụ tang ca

Editor: Song Thy

Sau khi ảnh chụp sản phẩm của JJ lên tạp chí thời trang《Thời Phong》,nhắc lên hưởng ứng rất tốt.

Trên tạp chí, nữ hải thuận mĩ mặc áo thun phối với váy dài đơn giản, ăn mặc tươi mát, cầm kem chống nắng trong tay, nắp mở ra, hơi hơi nghiêng, dung dịch trắng tinh chảy xuôi ở lòng bàn tay, lộ ra ánh mặt trời tươi cười ngọt ngào, xứng với từ trên quảng cáo:

“Tôi là người ở xã hội mới, tôi quý trọng làn da, bạn đâu?”

Thời Phong là tạp chí có tiếng “Tạp chí tạo minh tinh” trong nước.

Có thể lên tạp chí, trừ bỏ ảnh hậu ảnh để tiếng tâm quốc tế, người mới cũng sẽ bị công ty quản lý hoặc là đạo diễn nổi danh nhìn trúng.

Rất nhiều nghệ sĩ nhỏ, đều liều mạng muốn lên tạp chí Thời Phong.

Cho nên, người mới có năng lực lên Thời Phong sẽ bị rất nhiều người chú ý, người mới này bởi cảnh nhất định rất cường đại.

Cho nên, Gia Ý đột nhiên xuất hiện, làm nhiều người suy đoán.

Nhiều người trẻ tuổi nhấn tin cho tạp chí cùng Weibo của JJ hỏi người mẫu trên quảng cáo là ai, có phải hay không là minh tinh mới.

Hai ngày sau, có người tự xưng là nhân viên JJ, ở Weibo đăng tin nóng:

Cô gái đó chỉ là một nhân viên nhỏ ở JJ, quay chụp sản phẩm mới của JJ vốn là ảnh hậu Tường Mỹ Nghi, sau là do Tường Mỹ Nghi đắc tội Đại lão bản, mới kêu cô gái này thay Tường Mỹ Nghi.

Tin nóng này vừa ra, càng nhắc lên sóng to gió lớn.

Trời a, cư nhiên có thể thay Tường Mỹ Nghi!

Bất quá mấy ngày, điện thoại của khu quan hệ xã hội của JJ đã bị người đánh bạo.

Trừ bỏ dò hỏi tên họ Gia ý, địa chỉ gia đình, còn có không ít công ty quản lý cùng tổ làm phim gọi tới, muốn Gia Ý tới thử vai, cực lực mời cô gia nhập giới giải trí.

Tắc Mâu luôn luôn tự tin đối với ánh mắt của chính mình, nhưng vẫn không ngờ lần này lại thành công như vậy.

Nếu không phải Hoắc Chấn Dương như hồ rình mồi, luôn nhìn chăm chăm thì hẳn đã bồi dưỡng Gia Ý thành một minh tinh luôn rồi.

“Cố tổng, tổ làm phim《Hậu Cung Phình Đình Truyện》của Lương đạo diễn cũng gọi điện thoại tới, nói là Gia Ý rất thích hợp trong vai một phi tần, muốn cùng ngài nói chuyện.” Trợ lý gõ cửa tiến vào, lần báo cáo thứ N trong ngày.

Cũng giống lần trước, Tắc Mâu vẩy vẩy tay: “Đấy.”

Trợ lý lần này lại do dự, tiếc nuối mà nói: “Cố tổng, Lương đạo diễn chính là đạo diễn số một số hai ở trong nước, diễn viên của hắn đều nổi tiếng, diễn viên trong phim《Hậu Cung Phình Đình Truyện》đều là hạng nhất, nghe nói lần tuyển chọn nhân vật này, ngay cả minh tinh hạng nhất cũng phải tranh giành. Nếu Gia Ý có thể vào đoàn phim, đối với JJ cũng tốt cho việc tuyên truyền.”

“Được rồi, đấy.” Tắc Mâu như thế nào lại không biết đây.

Khi điện thoại dò hỏi Gia Ý bắt đầu tăng lên, Hoắc Chấn Dương liền nghiêm lệnh cấm hấn a.

Quảng cáo của Gia Ý là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

Mặt khác diễn xuất hay quay chụp cũng không thể được.

Cho Gia Ý thử vai, trừ khi là hắn không muốn sống nữa.

Phòng chừng Hoắc Chấn Dương sẽ đem hắn đi xẻ thịt mất!

Nghĩ đến đây, Tắc Mâu môi một câu, nói: “Mấy ngày nữa tôi đi công tác không ở công ty, điện thoại gọi đến mời La Gia Ý tất cả đều từ chối hết đi.”

Sản phẩm mới vừa đưa ra thị trường, rất nhiều cuộc họp báo cũng tin tức đang chờ hắn, đêm nay Tắc Mâu lại phải bay qua Paris một chuyến.

Trợ lý gật đầu: “Được, Cố tổng.”

*

Khu thị trường, trong văn phòng.

Đường Ân Ân mới đi toilet về, liền kéo Gia Ý: “Gia Ý, mình nghe nói, ngay cả đoàn phim《 Hậu Cung Phỉnh Đình Truyện 》cũng gọi qua hỏi cậu a! Trời a, cậu đúng là quá may mắn đi. Wow, 《 Hậu Cung Phỉnh Đình Truyện 》a, nếu cậu đi vào đem mình vào luôn a, cho mình diễn một cũng nữ cò bốn câu cũng được a!”

“Thật là không có tiền đồ!” Gia Ý cười đánh Đường Ân Ân một cái.

Đối với đóng phim cô hoàn toàn không có hứng thú.

Hậu Cung Phỉnh Đình truyện? Nghe nói là một bộ phim cung đấu đi?

Thôi bỏ đi! Hiện tại cô đi làm ở JJ, mỗi ngày đều tựa như cung đấu, không cần phải chạy lên TV cung đấu đâu.

Nếu đóng phim thì khả năng người nhà thấy được cô sẽ cao hơn, nhưng quá trình lại quá dài, cô không chờ được.

Hiện tại, cô chỉ muốn ảnh chụp đăng trên tạp chí nổi tiếng cả nước được mọi người xem đến, nhanh chóng làm người quen của cô nhìn thấy, tới tìm cô.....

Tương tượng đến cái này, cô lại đau đầu.

Cho dù có người quen thấy được ảnh chụp của cô, tới tìm cô.....

Nam nhân kia thật sự sẽ dễ dàng thả cô đi sao?

Cái tin nhắn kia của hắn, tựa hồ còn quanh quẩn trước mắt.

Chỉ là ngẫm lại, cô liền cảm thấy sau lưng có một cổ lạnh lẽo.

“Gia Ý!”

Một tiếng kêu to đánh vỡ suy nghĩ của Gia Ý.

Là thư ký Cao Tử Minh.

“Gia Ý, Phó tổng kêu cô sau khi tan làm phải ở lại, có công việc, yêu cầu cô tăng ca.”

Di, trước đây Cao Phó tổng chưa từng cho cô nhiệm vụ a.

Ở JJ, trừ Tắc Mâu, thì Cao Tử Minh là người lớn nhất ở đây.

Chức vị của cô cũng Cao Tử Minh cách quá xa, liên tính là có công việc, cũng sẽ thông qua quản lý khu thị trường truyền đạt cho cô, thế nào lại trực tiếp sai khiến a?

Gia Ý có chút hoài nghi, nhưng không nói cái gì, gật gật đầu.

Sau khi tan làm, đồng sự trong văn phòng đều đi hết.

Hôm nay là cuối tuần, vốn dĩ Gia Ý cùng Đường Ân Ân ước định đi KTV ca hát, còn có thể thuận lợi giới thiệu mấy người bạn mới cho cô, rốt cuộc, một mình Gia Ý cô ở G thị dốc sức làm, quá tịch mịch.

Cao Phó tổng kêu Gia Ý ở lại tăng ca, quấy rầy kế hoạch của hai cô, Đường Ân Ân có chút không vui, chỉ có thể dời đến tuần sau, oán trách: “Phó tổng cũng đúng là, hại cậu không thể đi KTV với mình, còn phải ở lại tăng ca, cậu nên đến công ty đòi tăng lương đi.”

Gia Ý cười khổ.

Tăng lương?

Đến bây giờ, một đồng tiền lương cũng không có đến tay cô a.

Về vấn đề tiền lương, lần trước cũng đã hỏi qua.

Hoắc Chấn Dương trả lời bốn chữ đơn giản ‘cô không cần(你不需要)’.

Hắn nói rất hợp tình hợp lý, làm cô vô pháp phản đối, nói ăn uống ngủ nghỉ của cô tất cả đều an bài đầy đủ mà còn là tốt nhất, nếu cần cái gì, muốn mua thêm cái gì thì trực tiếp nói với Vũ Lý hay Đại Mễ, không đến hai ngày liền sẽ có.

Trong tình huống như vậy, cô còn cần tiền làm cái gì?

Gia Ý biết, nam nhân đáng chết kia là sợ cô có tiền rồi sẽ có tâm tư khác, tỷ như lên tìm kiếm người nhà hay là trực tiếp đi luôn.

Chính là, liên tính biết thì như thế nào, quyết định của Hoắc Chấn Dương, cô vô lực phản kháng a.

Nam nhân kia, phảng phất có loại khí thế vô hình, khiến cô có cảm giác nguy hiểm.

Nhưng loại cảm giác nguy hiểm này lại mang theo vài phần an toàn.

Làm cô đi vào lòng chim của hắn, chờ hắn an bài cùng chăm sóc.

“Ân, mình đã biết.” Gia Ý lấy lại tinh thần, an ủi Đường Ân Ân: “Không bằng cậu đi trước cùng bạn, chút nữa mình làm xong, gọi điện thoại cho cậu, rồi cùng đi.”

“Như vậy cũng tốt, dù sao hôm nay là cuối tuần, chúng ta đi KTV hát cũng không sợ, mình chờ cậu gọi điện thoại! Nhớ rõ nga!” Đường Ân Ân vui mừng kêu lên.

“Yên tâm.” Gia Ý cười nói.

Sau khi Đường Ân Ân rời đi, văn phòng lại an tĩnh.

Đúng lúc này, một nam nhân trung niên bụng bự đi tới.

Gia Ý vợ đứng lên: “Cao Phó tổng, không biết kêu tôi ở lại là có công việc tăng ca gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bồi rượu

Editor: Song Thy

“Gia Ý, trợ lý của tôi sẽ mang cô tới phòng thủy vân ở lầu hai của khách sạn Tứ Quý Lan. Cô thay mặt công ty đi tiếp đãi một đối tác, đối phương thấy ảnh chụp quảng cáo sản phẩm mới của cô thì rất có hứng thú, nhớ rõ chiêu đãi cho tốt.” Cao Từ Minh hí hóp đôi mắt nhỏ, nhìn cô gái đang kính ngạc trước mắt.

Gia Ý sừng sốt một chút, lấy lại tinh thần: “Phó tổng, ngài có phải nhầm rồi không. ....Cố tổng đã nói qua, ngoài công ty có người tìm tôi thì đều từ chối.”

Hừ, hắn đương nhiên nhớ rõ, bằng không sẽ không nhân thời điểm không có Tắc Mâu đem cô tổng cổ đi?

“Như thế nào, hiện tại cô đang nghi ngờ ý tứ của cấp trên sao? Đối tác kia là Nhạc Đình bách hóa cùng JJ hợp tác nhiều năm, sản phẩm mới cô chụp kia, chính là muốn đưa vào quầy chuyên doanh của Nhạc Đình bách hóa, sau này còn hai sản phẩm mới sắp đưa ra thị trường, đều phải hợp tác với bọn họ, hiện tại, lão tổng ở đó muốn thấy mặt người chụp quảng cáo, ăn một bữa cơm, vậy mà cũng cự tuyệt? Cô muốn phá hư quan hệ hợp tác của công ty sao?” Cao Từ Minh thanh thanh giọng nói.

Pha hư quan hệ hợp tác của công ty, cái trách nhiệm này thật sự Gia Ý không thể gánh nổi a.

“Tôi cũng muốn làm theo lệnh của Tắc Mâu, chính là tổng giám đốc đang ở Paris, tạm thời không liên hệ được, Nhạc Đình bên kia mời, tôi bắt buộc phải kêu cô đi thôi.” Ngữ khí Cao Từ Minh ôn hòa.

Gia Ý khê cấn môi, gật gật đầu đáp ứng: “Được.”

Tính, chính là ăn một bữa cơm mà thôi, kỳ thật so với tăng ca trong văn phòng còn thoải mái hơn.

Lúc này Cao Từ Minh mới vừa lòng: “Được, trợ lý của tôi ở trước cửa chờ cô, cô trang điểm lại đi rồi đi ra ngoài.”

“Trang điểm?” Gia Ý có chút kinh ngạc.

“Đương nhiên, phải ăn mặc thật xinh đẹp, đây là lễ nghĩa cơ bản nhất, đó chính là đối tác lớn a.”

Nhìn cô gái chần chờ một lát, cuối cùng cũng rời khỏi văn phòng, tâm tình Cao Từ Minh nhẹ nhõm.

Một thân ảnh quyến rũ thon thả từ hành lang đi vào, hiển nhiên là thấy được một mang vừa nảy, thấy văn phòng không ai, mười phần lớn mật mà nâng cánh tay lên ôm lấy cổ Cao Từ Minh: “Cảm ơn Phó tổng.”

Cao Từ Minh vỗ vỗ tay Kiều Mễ Na, cười thầm: “Yên tâm đi, tính tình lão tổng Lý Đại Quốc của Nhạc Đình bách hóa, anh rõ ràng nhất, hấn nổi danh xấu tính, thích nhất chuốc rượu, lại mê gái, mỗi lần khách hàng của hấn phái nữ nhân viên đi chiêu đãi hấn, đều rất mê mẩn. .... Vạ nhất Gia Ý phản kháng, đắc tội Lý Đại Quốc, khi Tắc Mâu trở về, liền tính có nâng đỡ cô ta cũng sẽ không coi trọng nữa. Lần này, em vừa lòng?”

Nghĩ đến đây, Cao Từ Minh khe khẽ thở dài, thoát nhìn như một đóa hoa thuần mỹ kiều nộn trắng tinh, lại bị Lý Đại Quốc phá hư, thật đúng là đáng tiếc.

Môi đỏ thắm của Kiều Mễ Na gọi lên ý cười lộ ra vài phần hung ác.

Đã nói qua, chỉ cần nắm lấy Cao Từ Minh, nha đầu chết tiệt mới ra đời kia sẽ không còn là đối thủ của cô, lần này không đem cô ta chinh chết ta không phải Kiều Mễ Na a!

Nhìn xuống ghê tởm, Kiều Mễ Na nũng nịu mà hôn Cao Từ Minh một cái: “Vừa lòng.”

Trong lòng Cao Từ Minh ngứa ngáy, nhân viên trong công ty đều về hết, liền chặn ngang đem Kiều Mễ Na bế lên, vào một gian văn phòng. ....

****

Khách sạn Tứ Quý Lan, lầu hai, ghế lô phòng thủy văn.

Đèn treo cổ điển màu kim hoàng, cửa sổ màu đỏ thắm, còn trên mặt đất là thảm lông thú công của Ấn Độ, trên bàn cơm bảo ngư, vi cá, đồ ăn quý báu, không chỗ nào là không biểu hiện đây là một bữa tiệc xa xỉ.

Gia Ý không nghĩ tới, đối phương chỉ có mình Lý Đại Quốc tham dự, có chút khản trương, âm thầm nắm chặt một góc xiêm y.

Lão tổng Lý Đại Quốc Nhạc Đình bách hóa thấy JJ phái nữ nhân viên tới, hai mắt tỏa sáng.

Lúc trước ở Thời Phong nhìn thấy ảnh chụp, biết được người mẫu chính là nữ nhân viên JJ, hấn kêu thư ký gọi điện đến, thử nói muốn cùng người này ăn một bữa cơm, nói chuyện kế hoạch phát triển về sau của sản phẩm mới, không nghĩ tới Cao Từ Minh sẽ đáp ứng.

Nữ hải trước mắt, so với trên quảng cáo càng đẹp hơn.

Nữ hải nhìn rất trẻ, nhìn qua không quá hai mươi tuổi, thật thích hợp với khẩu vị của hấn, lớp trang điểm mỏng, tóc đẹp qua vai, làn da trắng nha tuyết, eo thon nhỏ mảnh khảnh, một đôi mắt to long lanh, thật sự là rất đẹp.

Tuy rằng hình như mới vừa tan làm liền đến đây, ăn mặc cũng không lộ liễu, nhưng vẻ đẹp trời sinh đã lấn áp tất cả quần áo cũng trang sức.

Hơn nữa có liên quan gì? Quần áo có xinh đẹp đến mấy chút nữa cũng đều bị hấn kéo xuống a.

Ở trên thương trường mấy năm nay, nhân viên nữ bị hấn chơi đùa rất nhiều, trừ bỏ công ty của chính mình, còn có của công ty khác đưa qua.

Vị mỹ nữ trước mắt này cũng không ngoại lệ.

Nghĩ đến đây, trong đầu Lý Đại Quốc tất cả đều là mong đợi lát nữa đem Gia Ý ăn sạch, cười đứng dậy: “Tới a, tới tới tới, ngồi.”

Gia Ý thấy được ý dâm trong mắt Lý Đại Quốc đối với chính mình, nếu không có trợ lý Cao Từ Minh ở đây, đã sớm bỏ chạy.

Chính là, ghét của nào trời trao của đó.

Trợ lý Cao Từ Minh giới thiệu hai câu, đồ ăn trên bàn còn chưa ăn đã nói muốn đi toilet, rốt cuộc không có trở về.

Trợ lý vừa đi, ghế lô phòng thủy văn cũng chỉ còn hai người.

Ghế Lý Đại Quốc càng ngày càng gần, không ngừng gấp đồ ăn cho Gia Ý, cười hi hi: “Tiểu La phải không? Tới, ăn nhiều một chút, con gái, phải nhiều thịt mới đẹp, nam nhân mới thích a.”

Gia Ý nghe được nhũn nhũn, Đường Ân Ân nói qua, có những bữa tiệc thương nghiệp rất thối nát, không nghĩ tới hôm nay cô lại tự mình gặp phải, chỉ có thể tận lực nhẹ nhàng đem ghế tránh đi, không cho Lý Đại Quốc tới gần.

“Đa tạ Lý tổng, để tôi tự mình gấp.” Gia Ý tận lực tỏ vẻ khách khí.

“Đừng đừng đừng, để tôi gấp cho, lỡ như lỡ tay, làm quần áo dơ thì làm sao bây giờ, vẫn là để nam nhân như tôi phục vụ a.” Lý Đại Quốc được một tác lại muốn tiến một thước.

Gia Ý nhìn xuống xúc động muốn đứng dậy, tự nói với mình, mặc kệ là vào JJ vì nguyên nhân gì, bây giờ đã là nhân viên JJ, vậy cố gắng nhẫn nhịn đi!

“Lý tổng, hôm nay tôi tới không phải vì ăn cơm, mà tới để báo cáo một ít tình huống của sản phẩm mới, không bằng, trước tiên tôi cùng ngài nói một chút.” Gia Ý đem ghế dựa nhắc lên, cách Lý Đại Quốc mấy chục cm, sau đó lấy folder ra, ngăn trở tầm mắt đang nhìn chằm chằm bộ ngực của hắn.

Nha đầu này, còn rất thông minh a.

Lý Đại Quốc ngượng ngùng buông chiếc đĩa, tốt, liền cùng nha đầu này chơi, xem cô có thể thoát khỏi lòng bàn tay của chính mình hay không, cười lạnh: “Tốt. Cô nói đi.”

****

Trời không còn sớm, mà nha đầu kia còn chưa có về.

Lần đầu tiên về trễ hơn cả hắn.

Hoắc Chấn Dương kiểu chân dài, ngồi trên ghế sofa cả nửa buổi tối.

George gọi điện thoại trở về, nói trước khi tan làm La tiểu thư gọi cho hắn, nói là công ty kêu cô ở lại tăng ca, khá vậy còn chưa nói tăng ca làm gì, mấy giờ thì kết thúc.

Tăng ca?

Tiểu tử Tắc Mâu kia không muốn sống nữa sao? Trước khi đi không tác không an bài cho tốt.

Giữ cô làm thêm cái gì?

“Dặn dò _____” một tiếng, điện thoại trên bàn trà trong phòng khách vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sung: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tay nào chạm qua?

Editor: Song Thy

Beta-er: Dạ Nguyệt Linh

Hoắc Chấn Dương nhú mi, thuận tay tiếp điện thoại.

“Alo, là nhà của Gia Ý sao?” Bên kia điện thoại là âm thanh của một cô gái trẻ tuổi.

“Cô là ai?” Hoắc Chấn Dương mày nhăn đến càng sâu.

Đường Ân Ân thở ra một hơi, may mắn trước kia đã xin Gia Ý số điện thoại bàn để tiện liên hệ, vừa rồi gọi di động cho cô, vẫn luôn không thông, vội nói: “Tôi là đồng sự của Gia Ý Đường Ân Ân, vốn dĩ chúng tôi hẹn đêm nay đi KTV, nhưng hôm nay Cao Phó tổng lại giữ cô ấy lại tăng ca, Gia Ý nói khi tăng ca xong sẽ gọi cho tôi, nhưng vẫn luôn không gọi, tôi gọi vào di động của cô ấy, nhưng mãi không gọi được... Tôi không yên tâm, sợ cô ấy có chuyện gì, mới gọi tới máy bàn hỏi một chút, xin hỏi anh là gì của Gia Ý? Là anh trai sao? Đúng rồi, có phải Gia Ý đã trở về hay không?...”

Nam nhân bên kia điện thoại, giọng nói từ tính trầm thấp, tựa như huyền nhạc, khiến cho trong lòng của Đường Ân Ân nhảy bùm bùm, lại có chút kì quái.

Quái lạ, không phải Gia Ý đến G thị công tác một mình sao?

Cũng không nghe nói cô có anh trai và người nhà nha!

Chẳng lẽ là bạn trai?

Nhưng mà chưa từng nghe qua là cô ấy có bạn trai nha.

Chẳng lẽ vì tiết kiệm tiền thuê nhà, nên là bạn cùng phòng?

Chính là, tính cách Gia Ý bảo thủ, hẳn là sẽ không cùng nam nhân ở chung phòng đi?

Người bên kia điện thoại trầm mặc hai giây, bỗng nhiên ‘Phanh’ một tiếng, đâm vào màng tai sinh đau.

Đường Ân Ân nửa ngày mới phản ứng lại: “Alo alo.....Alo, còn ở đây không?”

Chính là điện thoại đã sớm bị cúp.

Trong chung cư, Vũ Lý đợi Gia Ý cả đêm, thấy thiếu gia tiếp điện thoại xong tâm tình trở nên âm trầm bất định, vội hỏi: “Thiếu gia, làm sao vậy?”

Hoắc Chấn Dương không nói gì, chỉ là đôi mày rậm nhăn lại, lại gọi một cuộc điện thoại.

Cùng lúc đó, trong một gian văn phòng của JJ, trước mắt hỗn loạn, tất cả folder trên bàn đều bị ném thảm thương trên mặt đất.

Cao Từ Minh cả người mồ hôi, thờ phỉ phò từ trên người Kiều Mễ Na bỏ dậy, không kiên nhẫn mà đi tìm cái di động không ngừng vang lên.

“Ai a, mẹ /, đang buổi tối là ai gọi điện thoại, nếu mà không có việc gì, tao không giết chết.....” Cao Từ Minh hùng hùng hổ hổ.

“Có phải vợ của anh tìm anh không nha.” Kiều Mễ Na giống như hồ ly mà nghiêng người dựa trên xô pha, đôi môi mở ra nói: “Em mặc kệ, em không cho anh về nhà đi bồi lão bà kia đâu.”

Tuy rằng cô chán ghét diện mạo của Cao Từ Minh, nhưng mà có thể cướp chồng của người khác về tay mình, vẫn có cảm giác thành tựu.

Hừ, nam nhân bình thường đều sẽ mê luyến loại mỹ nhân như cô, nơi nào muốn trở về với cái bà thím già ở nhà.

Cao Từ Minh bị Kiều Mễ Na khiêu khích mà cả người nổi nhiệt lên, xem cũng chưa xem màn hình di động, trực tiếp ấn xuống nút nghe, lớn tiếng ‘Uy’ một tiếng.

Sau một tiếng uy, Cao Từ Minh lập tức biến thanh, đôi mắt trừng lớn, yết hầu tựa như bị người ta nắm chặt, khẩu khí trở nên giống chó Nhật: “Là.....Nga nga! Hào!”

Nói, một phen đẩy Kiều Mễ Na dưới thân ra, mặc quần áo, đi ra ngoài.

Kiều Mễ Na một bên mặc quần áo, một bên nhìn Cao Từ Minh cầm điện thoại đi ra khỏi văn phòng, lông mày nhíu lại, cũng không biết là ai gọi điện tới.

Lại chờ Cao Từ Minh trở về, hắn đã nhanh chóng mặc tốt quần áo, hoang mang rối loạn đi ra ngoài cửa.

“Làm sao vậy.....” Kiều Mễ Na cả kinh, tiến lên bắt lấy hắn.

Cao Từ Minh không có lời ngon tiếng ngọt như vừa rồi, thấy cô ngăn trở đường đi, mùi phẫn tức giận, một tay đem Kiều Mễ Na đẩy ra: “Tránh ra! Có việc! Cô lăn trở về trước đi!”

*

Khách sạn Tứ Quý Lan, phòng thủy vân.

Càng uống càng say, lời nói của Lý Đại Quốc càng ngày càng thái quá, cái gì chuyện cười người lớn đều xông ra, còn kèm theo một ít ngôn ngữ khiêu khích.

“Tiểu La a, tới, tại sao cô lại không uống, không uống rượu thì sao nói kinh doanh, Cao Phó tổng không dạy cô sao?” Lý Đại Quốc tự mình rót đầy chén rượu, duỗi tới trước mặt Gia Ý.

Gia Ý chặn không nổi nữa, chỉ có thể tận lực tránh xa nam nhân đang say chúi choáng kia, nhẹ nhàng đẩy chén rượu ra: “Lý tổng, thời gian không còn sớm, bằng không tôi gọi xe, đưa ngài trở về.”

“Uống thêm ly này, chúng ta liền đi, còn tôi sẽ cho sản phẩm mới của các người tiến vào quầy chuyên doanh tốt nhất của bách hóa Nhạc Đình, sau này phàm là sản phẩm mới của JJ, tất cả đều được tiến vào gian hàng tốt nhất của bách hóa.” Lý Đại Quốc đã say đến không biết gì, lại đem ly rượu hương nữ hài bên kia đưa qua.

Gia Ý thế mà cũng tin, tính, còn không phải chỉ có một ly rượu sao, cắn chặt răng, tiếp nhận ly rượu.

Bất quá, một ly đầy, vừa uống xong, đối với một người không biết uống rượu như cô, nếu không say chết cũng say đến nhìn ra ba bốn ông trời!

Cô nhấp một ngụm, giương cổ lên, đảo vào trong miệng, lại âm thầm ngậm cái miệng nhỏ, nhân lúc Lý Đại Quốc không chú ý, lại nâng chén bên cạnh lên, làm bộ muốn uống, sau đó đem tất cả rượu phun vào trong chén.

Cứ như thế, uống xong ly rượu vẫn làm cho thân thể của cô nóng lên, đầu cũng có chút choáng, lấy túi văn kiện, dựa vào nghị lực đứng lên: “.....Lý tổng, bây giờ có thể đi rồi chứ...”

Khuôn mặt trắng bạch của nữ hài bị cồn thiêu đến đỏ hồng, nói chuyện cũng không rõ ràng, Lý Đại Quốc sờ sờ cằm, cười rộ lên, đứng lên, đi qua, kéo

tay cô: “Hoảng cái gì, trước không vội. ...Cô cứ đi về như vậy, ta không hài lòng, phó tổng của cô cũng sẽ mắng cô! Tôi đã kêu thư ký đặt một phòng trên lầu, đêm nay chúng ta liền ở đây một đêm đi.”

‘Bang’ một tiếng, Gia Ý dùng sức mờ móng heo của hấn ra khỏi tay cô, thất tha thất thiêu lui ra phía sau vài bước.

Nguyên lai là có ý lừa cô! Nói cái gì uống thêm một ly này liền đi. .... Tất cả đều là gạt người.

Đường Ân Ân nói không sai, loại tiệc thương nghiệp này quả nhiên chính là đen tối dơ bẩn!

Lý Đại Quốc thấy Gia Ý tránh thoát, hứng thú lại khơi mào, vài bước đuổi theo: “Mỹ nữ, đừng đi a_____”

Dựa vào ý thức còn sót lại Gia Ý hướng cửa trước chạy đến, chân lại mềm nhũn, một bước không ổn định, liền té ngã.

Đúng lúc này, ‘Leng keng’ một tiếng vang lớn, cửa bị đá văng, người phục vụ kinh hoảng: “Bên trong có người, tiên sinh. ....”

Nhưng chậm rãi, âm thanh người phục vụ càng ngày càng nhỏ, sau đó hoàn toàn biến mất, tựa hồ nghe được cái gì, biết điều mà lui xuống.

Trong phòng, Gia Ý thấy một thân ảnh nam nhân tựa như Tu la, xông vào.

Nam nhân liếc mắt thấy Gia Ý đang nằm bên góc tường, ý thức mơ hồ, hai tròng mắt hơi hơi nheo lại, không rõ cảm xúc, tiện đà, hướng phía Lý Đại Quốc đi qua.

“Mày_____” Lý Đại Quốc xoa xoa hai mắt, còn chưa phản ứng lại, đã thỉnh linh bị người nắm cổ áo lên.

“Tay nào đã chạm qua?” Thanh âm tựa như địa ngục vang lên, thấp thấp, cũng không tính lớn tiếng, lại có thể làm da gà cả người dựng thẳng lên.

“Có ý gì. ....Mày là ai?” Lý Đại Quốc nỗ lực trừng lớn đôi mắt, lời còn chưa dứt, đã bị nam nhân quăng ngã xuống đất, áp chế đến chặt chẽ, tứ chi hình chữ đại (大), bỗng nhiên mu bàn tay tê rần, kêu lên thảm thiết.

Giày da của nam nhân đang đạp lên một bàn tay của hấn, không ngừng nghiền tới nghiền lui, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt kêu kệt kệt kệt.

Ngoài cửa, người phục vụ cùng giám đốc khách sạn khi nghe đến tên đối phương, nào dám lên tiếng, vẫn luôn trốn phía xa xa.

Khi Lý Đại Quốc kêu đến tê tâm liệt phế, Hoắc Chấn Dương mới nhàn nhạt dịch chân ra, xoay người, cúi xuống, bế Gia Ý lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiêu Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Lần sau còn dám không?

Editor: Song Thy

Beta-er: Dạ Nguyệt Linh

Gia Ý mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy, cảm thấy chính bản thân mình bị một đôi tay rắn chắc nâng lên, ôm vào trong ngực.

“Ân. ....”

Đầu đang bị cơn thiêu đốt đến mơ hồ, lại vừa mới bị quăng ngã, tứ chi càng giống như mất hết sức lực, mềm như bông, bị nam nhân ôm, lại cọ đến ngứa, cô uống say phát điên lên cười khanh khách: “.....Này.....Buông tôi ra.....”

Hoắc Chấn Dương thấy cô cư nhiên còn cười được, nghiêng nghiêng mi, lộ ra vài phần tức giận, nâng cầm Gia Ý lên: “Bởi người khác uống rượu? Trở về tính sổ với cô!”

Ngừ khí của hấn hỗn loạn kèm theo một bụng đầy lửa cùng tức giận.

Hấn thật sự là đang tức giận.

Cô gái này, vừa mới đi làm, vậy mà lại tự tin đi đến loại tiệc xã giao này!

Ngay cả Cao Từ Minh kêu cô đi, cô lại không biết cự tuyệt?

Thật là – mẹ ngu ngốc!

Độc quyền tại dichngontinh

Đối với phản ứng của chính mình Hoắc Chấn Dương cũng có chút kinh ngạc, khi từ trong miệng Cao Tử Minh biết được, cô bị hấn(CTM) kêu đi bách hóa Nhạc Đình bởi Lý Đại Quốc ăn cơm, hấn(HCD) thế mà tự mình lái xe thể thao vượt qua mấy cái đèn đỏ, một đường chạy đi nhanh như chớp hướng tới khách sạn Tử Quý Lan, đến nỗi George đuổi theo phía sau không kịp.

Trong thương giới ai mà chẳng biết Lý Đại Quốc là nhân vật nào, cô thiếu chút nữa đã bị lão già sắc lang này ăn trong phòng khách sạn, nhưng cô, cư nhiên lại coi như không có liên quan gì đến mình.

Hiện tại cô còn đang cười!

Nhớ tới đó, đôi mắt Hoắc Chấn Dương tăng thêm vài phần tàn khốc, đem Gia Ý đặt lên trên sofa.

Ngón tay bị dẫm đến gãy xương, Lý Đại Quốc đau đến lăn lộn, lại thấy nam nhân xoay người, giống như ám dạ trung liệt ung, đôi mắt tỏa ra sát khí nhìn chính mình, toàn thân tỏa ra khí thô bạo.

Lý Đại Quốc rùng mình, có cảm giác nam nhân này sẽ không dễ dàng buông tha cho hấn(LĐQ).

Quả nhiên, Hoắc Chấn Dương cầm lấy gạt tàn thuốc lá nặng trĩu bằng thủy tinh, tàn nhẫn mà đập lên đầu Lý Đại Quốc, làm Lý Đại Quốc lại một trận kêu đau thảm thiết.

“Àn.....” Trên sofa, Gia Ý bị tiếng kêu của Lý Đại Quốc làm phiền đến nhẩn máy, xoay mình một chút.

Lúc này Hoắc Chấn Dương mới dừng tay, ném gạt tàn thuốc, kéo tấm khăn trải bàn xa hoa trên bàn ăn lau vết máu trên tay, một lần nữa trở về sofa, bế Gia Ý lên.

Toàn bộ động tác, liền mạch lưu loát, nước chảy mây trôi, rõ ràng là đang tàn bạo đánh người, lại như vương giả đang ban thưởng cho người hầu.

Trên sofa, Gia Ý thanh tỉnh vài phần.

Khi xác định thời điểm hấn tới, cả người cô đều yên tâm.

Liên tính hấn nói trở về tính sổ với cô, cô cũng không rảnh để lo, thế nhưng cô lại chủ động nâng đôi tay chặt chẽ vòng qua cổ Hoắc Chấn Dương mà nép vào trong lồng ngực của hấn.

Cô không dám tưởng tượng, nếu như người nam nhân này không tới, chính mình sẽ bị vị Lý tổng kia chiếm tiện nghi, vừa rồi hấn ta phun mùi rượu, đồ mặt, vẻ mặt đăm đăm còn hiện lên trước mắt, thật _____ thật đáng sợ!

Người nam nhân này lần đầu tiên cho cô cảm giác an toàn tuyệt đối, làm cô yên tâm.

Hoắc Chấn Dương cảm nhận được sự bất lực của cô, đối với hấn có chút ý nghĩ không muốn xa rời, nhưng hấn vẫn không nguôi giận, giọng nói trầm thấp, bám vào lỗ tai trắng nõn của Gia Ý, lãnh khốc mà chế nhạo:

“Như thế nào, không phải là gan rất lớn sao, không phải là một mình chạy tới đây bởi nam nhân uống rượu bán kinh doanh sao? Bây giờ lại sợ? Bằng không chính cô tự quay trở về đi?”

10cm tại chương truyện này tại dichngontinh sẽ có chương mới. Chỉ chấp nhận cm tại dichngontinh

Cảm giác được nam nhân muốn buông tay, Gia Ý theo bản năng ôm chặt lấy cổ Hoắc Chấn Dương, sợ đến khi hấn buông cô cô sẽ lại gặp nguy hiểm, đôi môi đỏ ngậm ngừng: “Không cần.....Không cần.....Ôm tôi đi...Tôi muốn anh ôm tôi.....”

Nói xong, tay chân cùng sử dụng, không chỉ đem tay ôm chặt lấy cổ hấn, mà hai cái chân cũng liều mạng cuốn lấy vòng eo rắn chắc, không cho Hoắc Chấn Dương buông cô ra.

Lần trước, ở Hoắc viên cô uống chút rượu vang đỏ liền say thành như vậy, mà lần này lại chính là rượu trắng, càng say như chết, trừ bỏ biết được nam nhân trước mặt là ai, mặt khác đều không biết gì cả.

Không có nam nhân nào có thể cự tuyệt hành động của cô gái trước mắt này.

Hoắc Chấn Dương thờ hờn hển một tiếng, nhưng vẫn không buông tha cô, ánh mắt luôn luôn ổn trọng hiện lên một tia ý: “Ôm đi? Đi nơi nào?”

Gia Ý say rượu ý thức được là Hoắc Chấn Dương cố ý, cắn cắn phần môi dưới: “Về nhà.”

“Nhà là nơi nào?”Hoắc Chấn Dương nâng mi, vẫn như cũ không chịu buông tha cho cô.

“Chung cư của anh....”Đã tỉnh ba phần, trong lòng Gia Ý rõ ràng nam nhân này chính là thích nghe chính mình hề hề cầu hấn.

Người say rượu cũng không buông tha! Nam nhân đáng chết.

“Lần sau còn dám trốn tôi đi bồi tiệc xã giao nữa không?”

“Tôi không có.....La Cao Phó Tổng kêu tôi tới. Cũng không nghĩ.....”Gia Ý ủy khuất nép vào trong ngực Hoắc Chấn Dương, thanh âm tựa như khóc.

Hoắc Chấn Dương mày kiếm tụ lại, trồi lên âm sắc, ngữ khí hơi tốt một chút nhưng vẫn rất nghiêm khắc: “Cô không gọi điện thoại nói với tôi một tiếng? Lần sau dám như vậy nữa không?”

Tiểu nha đầu này, làm việc gì cũng không thông báo cho hần a.

Nếu hần sớm biết cô bị Cao Tử Minh phái đi xã giao, sao có thể chấp nhận.

Cắn chặt răng, Gia Ý nhẹ giọng: “Không dám.”

Hoắc Chấn Dương lúc này mới ôm chặt Gia Ý trong lòng ngực, “Phanh” một tiếng, đá Lý Đại Quốc ra khỏi cửa.

Ngoài ghé lô, bên ngoài khách sạn giám đốc cùng phục vụ viên theo bản năng đều gục đầu xuống, tránh đến xa xa.

George thấy Tổng tài ôm La Gia Ý ra, chạy nhanh qua nghênh đón: “Tổng tài.....”

Lý Đại Quốc phản ứng, chịu đựng cơn đau truyền đến từ cái tay bị gãy và cơn chấn động não bò dậy, gào lên: “Buồn cười! Con mẹ nó mày là ai! Còn có pháp luật hay không? Báo nguy, báo nguy cho lão từ_____”

Tốt xấu gì thì hần cũng đường đường là lão tổng của công ty bách hóa lớn, sao có thể vô duyên vô cớ mà bị đánh, ngay cả tên họ đối phương cũng không biết?

George nhận được ánh mắt của Tổng tài, tiến lên vài bước, một bàn tay đem nam nhân trung niên xách lên, cười lạnh một tiếng: “Lý tổng, ông xác định muốn biết người đánh ông là ai?”

Lý Đại Quốc ngây người, như bị bảo tiêu trước mắt làm cho kinh sợ.

Hần ở G thị tuy không nói là quyền thế số một số hai, nhưng người bình thường cũng không ai dám chọc tới, càng không nói đến việc đánh hần ra như vậy.....

Lý Đại Quốc trừng lớn đôi mắt, là_____

Là thiếu gia Hoắc Thị kiêm Tổng tài Hoắc Chấn Dương.

Địa vị của tập đoàn Hoắc thị ở G thị, một Nhạc Đình bách hóa có thể so được sao?

Ai mà chẳng biết, người nam nhân này, trừ bỏ đứng đầu tập đoàn, lại hung ác vô tình, thủ đoạn độc ác mạnh mẽ cứng rắn, vẫn là bá chủ ngầm của G thị, cùng vô số chính khách các nước và bang phái lớn thường xuyên kết giao, ở G thị thậm chí là cả nước đều là một tay che trời.

Vừa rồi không đem hần đánh chết, liền tính vận khí hần tốt a!

Mẹ nó, tại sao lại chọc phải Hoắc Chấn Dương!

Đừng nói là gãy mấy cái xương, dù có bị đánh chết, cũng không thể làm gì.

Lý Đại Quốc sắc mặt trắng bệch, nuốt nước bọt: “Thì ra là.....Hoắc Thiếu, là tôi có mắt không thấy Thái Sơn, thật xin lỗi.....ngày khác nhất định tự mình tới cửa xin lỗi.....Việc hôm nay, là tôi sai, tôi không biết vị tiểu thư kia là bằng hữu của Hoắc Thiếu, không tin có thể hỏi vị tiểu thư kia.....Nếu Hoắc Thiếu còn chưa hết giận, liền tới đánh tôi thêm mấy cái.....Việc hôm nay, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài, sẽ không có người thứ hai biết chuyện này.”

Có 10cm dưới chương này thì nhóm dịch sẽ cho ra lò chương tiếp theo nha

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Mang theo cả nhà nhảy lầu

Editor+Beta-er: Dạ Nguyệt Linh

Hoắc Chấn Dương lười đến nỗi chẳng muốn nói thêm cái gì với Lý Đại Quốc, ý bảo George giải quyết tốt hậu quả, ở trước mặt tất cả nhân viên trong khách sạn cúi người xuống, bế kiệu công chúa, ôm nữ tử ngất xỉu trong ngực, đi ra khỏi khách sạn.

Lý Đại Quốc kinh hồn chưa định, quỳ rạp trên mặt đất giữ chặt George, còn nói những lời cầu xin: “..... Hoắc thiếu sẽ không trách tôi đi... Anh đi nói giúp tôi, tôi thật sự không làm gì cô bé kia cả.”

Trên người có chút đau đớn, so với đắc tội Hoắc thiếu, thật sự không tính là cái gì!

George thương hại mà nhìn hắn một cái, đứng lên, nhìn về phía bóng dáng thon dài lạnh lùng của nam nhân.

Đêm nay là lần đầu tiên hắn thấy tổng tài lái xe nhanh một cách đáng sợ như vậy.

Vẫn là lần đầu tiên, thật khó có được, trước kia tổng tài mà gặp chuyện lớn gì cũng đều là bộ dáng trầm ổn, không sợ lâm nguy.

Ở bên ngoài khách sạn, chiếc Maserati màu đen không dừng xe, trên mặt đất bóng loáng lòi ra một cái phanh lại ấn thật dài, cho thấy rằng chiếc xe vừa mới chạy bằng tốc độ cao băng băng mà đến, lại là tình thế cấp bách như thế nào.

Cao Từ Minh chạy tới sau lưng, giờ phút này đứng ở bên cạnh chiếc Maserati, trong lòng run sợ mà nhìn nam nhân cao lớn tựa chim ưng ôm Gia Ý ra tới, tức khắc mồ hôi lạnh ứa ra.

Hắn như thế nào biết người mới làm tiểu trợ lý trong bộ phận thị trường, cư nhiên là người của tổng tài a!

Nửa giờ trước, tổng tài tự mình gọi điện thoại cho hắn, hắn cũng đã bị dọa ngây người.

Kia chính là CEO của tập đoàn! Chưa từng tự mình trực tiếp liên hệ với hắn.

Liên tính là người bên cạnh, Cao Từ Minh cũng chỉ gặp qua một hai lần.

Lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo tới cực điểm của nam nhân bên kia điện thoại, Cao Từ Minh càng hiểu rõ, xong rồi, chính mình lần này xong thật rồi!

Hắn kéo cửa xe ra, run rẩy: “Tổng, tổng tài, không có việc gì đi..... Ta chỉ bảo Gia Ý đi chủ trì một bữa tiệc, cũng là nghĩ cho cô ấy cơ hội, không nghĩ tới lão Lý Đại Quốc kia cư nhiên.....”

Đôi mắt Hoắc Chấn Dương tựa như điều hầu xẹt qua một tia lệ quang làm người run sợ, cười lạnh, đến gần xe, cong lưng, đem nữ hài đặt ở ghế điều khiển phụ, sau đó vòng trở lại ghế điều khiển, ngồi vào.

Lại không có đóng cửa xe.

Đêm đã khuya, không khí lạnh lẽo, bởi vì là bãi đỗ xe, yên lặng không người, im ắng đến nỗi có thể nghe được tiếng hít thở đều đều của chính bản thân mình.

“Dát dát” một tiếng, là tiếng của bật lửa vang lên.

Nam nhân thoải mái dựa vào ghế lái xe, đầu gối thon dài mạnh mẽ hơi hơi nhấc lên, lửa ở tàn thuốc lập lòe một chút, ngón tay sạch sẽ kẹp điều thuốc, đặt ở bờ môi mỏng, hít sâu một ngụm.

Phun ra mây mù lan tràn ở bốn phía, mơ hồ nam nhân tuần mỹ đã ở ngay bên cạnh, cuồng phong vũ bão.

Nhìn qua cũng không có tức giận, nhưng hàn khí mãnh liệt quanh quẩn ở bốn phía, làm Cao Từ Minh sắp hít thở không thông.

Không khí như vậy, quả thực so vừa rồi khi hành hung Lý Đại Quốc, còn khiến cho người chịu không nổi hơn.

“Tổng tài.....” Cao Từ Minh dứt khoát co hai đầu gối lại, quỳ xuống đất, “Tôi thật sự không biết Gia Ý là ngài... Lý Đại Quốc điểm danh, một hai bắt Gia Ý phải đi bồi, ta sợ đắc tội Nhạc Đình bách hóa, Tắc Mâu lại không ở đó, mới làm chủ kêu Gia Ý qua đi, nếu sớm biết rằng lão bất tử Lý Đại Quốc kia động tay động chân với Gia Ý, tôi khẳng định sẽ không bảo cô ấy đi qua a...” Lại tả một ba lại một ba mà nói, tát thẳng vào mặt của chính mình, thẳng đến khi mặt xưng phù thành bánh bao.

Đến Lý Đại Quốc đều rõ ràng quyền thế của Hoắc Chấn Dương, Cao Từ Minh là cấp dưới của tập đoàn, tại sao lại không rõ ràng được.

Ban ngày, Hoắc Chấn Dương là con cưng quần áo ngắn nắp, áo mũ chỉnh tề, trầm ổn thành thực.

Nhưng khi vào hắc đạo, hắn so với chủ tịch Hoắc Thiên Phái tuổi trẻ khi làm việc càng thêm kiên quyết mạnh tay, sấm rền gió cuốn, băng vào thế lực sau lưng cùng các chính khách quốc gia giao dịch, có thể quyết định tiền đồ mỗi người, thậm chí có được quyền to lớn, sinh sát người khác!

Cao Từ Minh biết, hiện tại chính mình đắc tội hắn, tuyệt đối không chỉ là một công nhân đắc tội lão bản, khai trừ xin lỗi liền xong, mà giống một người bình thường đắc tội đế vương!

Nữ nhân Kiều Mễ Na kia, thật là hại chết mình mà!

Bất quá, Cao Từ Minh chỉ là cáo già, biết lúc này cũng không thể đem Kiều Mễ Na nói ra.

Nếu nói là bởi vì Kiều Mễ Na sắc dụ chính mình, hẳn mới giúp Kiều Mễ Na chinh Gia Ý, kia tổng tài phỏng chừng sẽ trực tiếp đem chính mình giết đi?

Chỉ có thể làm bộ không biết, nói là vì việc công, mới đem Gia Ý phải đi tiếp đãi Lý Đại Quốc, như vậy khả năng còn tốt một chút.

Hoắc Chấn Dương nghe cấp dưới đứng ngoài xe xin lỗi cùng cầu tình, một đôi mắt tinh nhìn tám chấn gió bằng pha lê phía trước, chột, tay buông lỏng, khói bụi mặt mũi, điều thuốc cũng theo lực dừng ở trên mặt đất phía ngoài cửa xe, lần hai lần, vừa lúc đến bên cạnh đầu gối Cao Từ Minh, dừng lại.

Cao Từ Minh ngờ ngác dừng tay lại, nhìn điều thuốc còn cháy trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn xem sắc mặt lạnh băng, tựa như thiên tử, hiểu rõ ý tứ của hắn.

Hạ quyết tâm, nắm điều thuốc trên mặt đất lên, hắn vén tay áo liền làm cánh tay mập mạp của chính mình bị thương nặng.

“A ——” Hét thảm một tiếng, cắt đứt bầu không khí yên lặng của bãi đỗ xe khách sạn.

Khi Hoắc Chấn Dương một bước vào khách sạn Tứ Quý Lan, khi quản lý nhân viên biết được thân phận của hắn, tòa khách sạn năm sao cấp này cũng đã ở trong phạm vi quyền lợi của hắn.

Bảo an đã sớm được cấp trên của khách sạn nhắc nhở, nơi nào sẽ chạy tới, đã sớm đi xa xa, chỉ coi như không phát hiện không nghe thấy.

Không có người dám ngăn cản trận trừng phạt này a.

“... Tổng tài, như vậy... tốt sao...” Cao Từ Minh che lại chỗ bàn tay cơ hồ bị cháy thành ột cái lỗ, nhịn xuống đau đớn tê tâm liệt phế.

Nam nhân kêu thảm thiết cùng cầu tình làm Gia Ý từ mơ màng mộng mị trong không trung lại lần nữa tỉnh lại, vừa mở mắt, thấy được cảnh tượng trước mặt.

Lúc này đây, cảm giác say rượu bớt xuống không ít, nàng thanh tỉnh vài phần, chịu đựng toàn thân vô lực, giữ chặt cánh tay của nam nhân bên cạnh: “Đi thôi.....”

Quá mệt, cô muốn trở về. Cô thể nhưng là lần đầu tiên tưởng niệm cái chung cư nhỏ bé kia của Hoắc Chấn Dương, giờ phút này chỉ nghĩ chính mình ở trên giường lớn háo hão ngủ một giấc.

Gia Ý ngữ khí còn thực suy yếu, là say rượu sau đó vô lực. Hoắc Chấn Dương liếc mắt nhìn cô một cái, trầm mặc hồi lâu, nhìn cấp dưới bị ngược chết khiếp phía trên mặt đất.

Thanh âm như cũ đậm bạc, nghe không rõ cảm xúc, nhưng từng câu từng chữ lại làm Cao Từ Minh hồng mắt.

“Thu thập đồ đạc, nộp đơn từ chức, cắt đi đi, từ nay về sau, cái ngành sản xuất này sẽ không có chỗ cho ông dừng chân.”

Cao Từ Minh sắc mặt trắng xóa, hắn kiều ngạo lâu như vậy, thật vất vả mới leo đến cái chức vị này, sao lại có thể cứ như vậy tiền đồ tẫn hủy!

Lại còn không cho chính mình đi công ty khác, đây chính là chặt đứt con đường làm ăn của chính bản thân mình!

Nhưng hắn cũng đã nhìn ra, Gia Ý là mấu chốt! Vừa rồi nếu không phải Gia Ý nói chặn lại, tổng tài khả năng cũng sẽ không buông tha cho chính mình như vậy!

“La Tiểu Thư.....” Cao Từ Minh hít một phen nước mũi, cái gì tôn nghiêm thể diện đều vút đến một mặt đi, không rảnh lo, “Tôi thật sự không phải có tâm nhằm vào cô, ta tôi cũng chỉ là xử lý công việc chung, Lý Đại Quốc điểm danh bắt cô phải đi bởi, tôi như thế nào hảo cự tuyệt? Cầu xin cô, tha thứ cho tôi đi! Nhà tôi còn có bà xã có bệnh cao huyết áp nghiêm trọng cùng bệnh tiểu đường, mỗi ngày đều đến uống thuốc, còn có mẹ già hơn tám mươi tuổi nằm liệt giường, con gaisungf con trai đều đang học trung học, học phí hiện tại quá nhiều, nếu là tổng tài sa thải tôi, không cho tôi ở cái ngành sản xuất lẫn lộn, tôi..... Tuổi tôi lớn như vậy, còn có thể đi nơi nào nuôi cả nhà? Tôi đây chỉ có thể mang theo cả nhà cùng đi nhảy lầu!”

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Bá Sủng: Tiểu Kiều Thê Mất Trí Nhớ Của Thủ Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.